

د افغانستان د بحران سياسي حل

دكتور فاروق اعظم

د افغانستان د مطالعاتو د مركز مشر

او

د لندن په پوهنتون كې د اوبو د كشالو د خپرونكې ډلې غړى

مى ۲۰۰۹

لندن

Ketabton.com

فهرست

مخ	موضوع
۳	سریزه
۶	د افغانستان امنیتي وضعه
۱۷	ملي فوج او ملي پولیس
۱۹	د دولت مشروعیت
۲۸	د دولت په لور په سطحه کې رشوت او اداري فساد
۳۳	په افغانستان کې د مخدره موادو تولید او تجارت
۳۸	په افغانستان کې د بهرنیو مرستو مؤثریت
۴۲	د افغانانو د اقتصادي حالت څرنګوالي
۵۲	ایا د خارجیانو حضور په افغانستان کې افغانانو ته ګټور دی؟
۶۴	د امریکا نوی جمهور رئیس باید د افغانستان په باب څه وکړي؟
۶۷	د افغانستان د جمهوري ریاست لپاره به څوک مناسب وي؟
۶۸	څه باید و سې چې افغانستان د روانې فاجعې څخه خلاص سې؟
۶۹	د پای خبرې
۷۷	د افغانستان د بحران سیاسي حل

بسم الله الرحمن الرحيم

إن الله لا يغير ما بقوم حتى يغيروا ما بأنفسهم (صدق الله العظيم)

والتكن منكم أمة يدعون إلى الخير يأمرون بالمعروف وينهون عن المنكر وأولئك هم المهندون (صدق الله العظيم)

ما امریکا ته په رسمي دعوت د ۲۰ مئی ۲۰۰۸ سفر وکړ. په واشنگتن او نیویارک کې مې مختلف امریکائي مقامات ولیدل. په واشنگتن، ویرجینیا، لاس انجلس، سانفرانسسکو، شیکاگو، میشیگن او نیویارک کې مې تر زرو ډیرو افغانانو سره خبرې وکړې. هغوی ټولو زما څخه د افغانستان د بحران او د دغه کرکېچ د حل په باب پوښتنې وکړې. افغانانو غوښتل پوه سي چې ما د افغانستان په باب امریکایانو ته څه ویلي دي او د افغانستان په باب د امریکایانو نظر څه وو؟ ما افغانانو ته خپل د مذاکراتو لنډه معلومات وړاندې او سوالونو ته مې ئې جوابونه ورکړل چې مختصر راپور يې وپنوالو ته پر خپل وخت د کتاب په شکل وړاندې سویدی*.

ددې لنډ راپور د وړاندې کولو موخه دا وه چې وپنوال پوه سي چې ما امریکایانو ته چې اوس يې افغانستان په لاس کې دی زموږ د گران وطن اوضاع څنگه تشریح کړیده؟ ما هغوی ته یوازې د افغانستان په ارتباط پېښ مشکلات ندي ویلي او یوازې مې انتقادونه ندي کړي بلکه د حل بارز نکات مې هم ورنښوولي دي.

راسئ دلته دهغه راپور يوه برخه رانقل كړو. كتاب د سؤال او جواب په شكل ليكل سوي دي. كه ديو سؤال جواب ډير اوږد درته معلوم سو د هغه علت دادی چې ما ددغه جواب يوه برخه په يوه مجلس كې ويلې ده او نورې برخې يې په نورو مجلسو كې، دلته مې د كار د اسانئ لپاره دعين يا مشابه سؤال ټول جوابونه چې په مختلفو مجالسو كې مې وركړي يا تشریح كړيدي تريوه جواب لاندې راوستيدي. پدې جوابونو كې داسې نكات سته چې زماندي او ماله نورو مې اقتباس كړي او دخپل استدلال دتقويې لپاره مې راوپريدي. ځينې معلومات او په تيره بيا د كتاب پايخوړ مې وروسته ددې كتاب د ليكلو په وخت كې ورزيات كړيدي.

ددې ليكنې اصلي هدف دا وو چې هر څوك و افغانستان ته ورپېښ مشكلات تشریح او څيړي خود حل لاري يې نلري او يائي نه وائي. دلته ما دمشكلاتو تر تشریح او دمرض تر تشخيص وروسته دحل لار او دوا هم وړاندې كړېده چې كيدای سي پر هغه غور و سي، اصلاح سي او بيا دكار خلك پيدا او پر ولاړ سي. كار بايد له يو ځايه پيل سي او ما لدغه ځايه پيل كړي*.

* دامريكا ترسفر وروسته مې افغانستان، پاکستان، سعودي عربستان او دوه واړه اروپايي هيوادونو (ناروي، سوېدن، دنمارك، جرمني، هاليند، بلجيم او فرانس) ته دافغانستان دبحران دسياسي حل دپيدا كيدو په منظور تيريو كال سفرونه وكړه. په زرو افغانان او غير افغانان مې دمتخصصو ډلو دمشرانو په شمول وليدل. ددی سفرونو جريان ددې كتاب په پای كې راغلی دی.

دعاء کوم چې الله پاک عزوجل زما دا اوړوکی تلاش پخپل دربار کې قبول او هغو کسانو ته چې د افغانستان لپاره په سیاسي حل پسې ګرځي دا نسخه او فارمول ګټور او دمخلصو افغانانو د راټولېدو لپاره یو منبر او پلټفورم وګرځوي.

په پای کې زه د وطن د دوه دردمنو ځوانانو، بساغلیو حفیظ الدین پیرزاده او مقبول احمد ننگ، ډېره مننه کوم چې هم یې زما د سفرونو په وخت کې زما خدمتونه وکړه او هم یې د دغه کتاب په ترتیب او چاپ کې مرسته کړیده.

امین وماذک علی الله بعزیز.

دکتور فاروق اعظم

لومړی سؤال چې هر چا کاوه هغه دا وو چې د افغانستان امنیتي وضع څنګه ګوري؟

جواب: تر شپږ کاله ډیر وسوه* چې نړیواله ټولنه ونه توانیده چې د افغانانو د باور او ملاتړ پر بنسټ ډاډمن افغان ملي فوج جوړ کړي او تر اوسه هم امریکایان او ناپو پخپل سر بېله دي چې پر افغان فوج اعتماد وکړي او حتی هغه خبر کړي د مخالفینو پخلاف نظامي عملیات او بمبارې کوي. حتی د مخالفینو په باره کې د معلوماتو په راټولولو کې هم پر افغان اردو او پولیسو اعتماد نکوي او خپل ځانته استخباراتي لارې لري. په دغسې عملیاتو، بمباریو او نیونو کې اکثره عام ولس ته تاوان رسیده دی، لاریان وژل سویدی، ودونه او جنازې بمبارې سویدی، بنڅې او ماشومان مړه سویدی، بیګناه خلک بندیان سویدی، زوریدلي دي، مړه سویدی، مالي تاوانونه ور رسیده دي، بیعزته سویدی او مهاجرت ته اړ سوي دي.

دا ټول هغو کړنو ته ورته دي چې روسانو د خپل اشغال په وخت کې د مجاهدینو د ځلو په منظور کول. څرنګه چې هغه تاکتیک کار ورنکړ او ټول ملت یې د روسانو پخلاف راوپاراوه، د امریکایانو او ناپو اوسنی پالیسي به هم بریالی نسي. دا ځکه چې دا دخلکو د زړنو د لاسته راوړو لارنده بلکه مخالفین نور هم تقویه کوي. د امنیت د خرابۍ یو مهم عامل همدادی.

* هغه وخت د امریکا لخوا د افغانستان د اشغال شپږیم کاله تیر سوید.

طالبانو ته د القاعده په سترگه او ټولو پښتنو ته د طالبانو په نظر کتل د نړيوالې ټولنې بله لويه غلطې او د امنيت د خرابۍ عامل دی*. نه ټول طالبان القاعده دي او نه هم ټول پښتانه طالبان دي. همداراز، د طالبانو او القاعده د هدفونو او ستراتيژيۍ ترمنځ هم ډېر توپير دی. طالبان د خپل هيواد لپاره جنگيږي او د غرب سره خاصه دښمني نلري خو القاعده په عربي نړۍ کې د امريکايانو و کمبلې ټوليدو ته متعهد دي او افغانستان دخپلو اهدافو دوښمنو لپاره د يو سنگر په ډول استعمالوي. همداراز، ټول پښتانه طالبان بلل او دهغو په تور ټول پښتانه ټکول، ځورول او د هيواد له سياسي صحنې ليرې ساتل د نړيوالې ټولنې بله لويه غلطې ده.

په يو هيواد کې حتمي نده چې ټول فوج، پوليس، د دولت مامورين او ټول ولس دې دهغه هيواد د مشر د فکر او پاليسيو ملگري وي؛ ځينې مجبوريتونه او حالات وي چې خلک مجبوروي چې د دولت سره کار وکړي. کله چې د طالبانو حکومت په نومبر ۲۰۰۱ کې ړنگ سو دهغوی په زرهاو عسکر د هيواد په شمال کې ونوې ادارې ته ځانونه هغه وخت تسليم کړل چې اطمینان ورکړه سو چې دوی به د طالبانو د خدمت په تور نه زورول کيږي. دوی غوښته چې د نوي حکومت سره کار وکړي او بيا پخپلو کورو کې آرام کښيني او خپل شخصي کاروبار ته مخه کړي خو د هغوی سره داسې معامله وسوه لکه هټلر چې د يهودو سره وکړه**.

* د بون په کنفرانس کې د امريکا خاص استازی (جيمز ډابنز) پخپل کتاب (تر طالبانو وروسته، ص ۷۷) کې ليکي: "په بون کې زموږ لويه غلطې دا وه چې موږ پښتانه طالبان او طالبان مو القاعده گڼل او د پښتو ژبې سهم هلته دومره لږ وو چې د کنفرانس په پرانستلو کې په پښتو يوه وينا هم نه وه چې د پښتو د نيمگړې تمثيل شک يې ډېراوه".
Jams Dobbins, After the Taliban: Nation building in Afghanistan. Potamac Books Inc. Washington DC. 2008, P 77.

** جان کيمپنر پخپل کتاب (د بليسر جنگونه، ص ۱۳۹) ليکي: "بوش القاعده شورويان او جک سسترا (د انگليستان دوخت خارجه وزير) هغوی نازيان گڼل". (د امريکايانو په نظر ټول طالبان القاعده وه).

په زرو طالبان د نړيوالې ټولني په مخ کې ونيول سول، بنديان سول، په قلعه جنګي کې مړه سول، په کانتینرونو کې سوري سوري سول او د لیلی په دښت کې لاس تړلي ژوندي ښخ سول. د امریکا د پخواني وزیر جنګ (ډونالډ رمزفیلډ) زړه لایخ سوی نه وو او امریې وکړ چې وئې سوځوئ. د هیواد په پاته برخو کې په زرو نور طالبان خپلو کلیو ته لاړل چې عادي ژوند خپل کړي او هغو مثبتو تغییراتو ته هیله من وه چې غرب یې مسلسلې وعدې ورکولې. مګر دوی هرځای تعقیب سول، ونيول سول او د طالب او القاعده په نوم مړه سول. یو طالب قوماندان د غزني په شلګر ولسوالۍ کې د طالبانو د حکومت تر سقوط وروسته خپل کور ته ولاړ چې عادي ژوند وکړي. امریکایانو هغه کلی بمبارد او خلک یې پکښې مړه کړل. وروسته د انتقام لپاره ټول کلی یاغي سو او اوس شلګر په سیمه کې د طالبانو د ملا تیر دی. یو استرالیایي ژورنالست چې د بي بي سي لپاره یې کار کاوه یو فلم خپور کړ چې پکښې ښيي چې امریکایي عسکرو په ارزګان کې سپین ږيري بي عفته کړيدي. د کلي ځوانانو هوډ وکړ چې خپلې کډې پاکستان ته بیايي او له امریکایانو څخه د غچ اخیستو لپاره بیرته سیمې ته ستنیري. د طالبانو خارجه وزیر (مولوي وکیل احمد متوکل) پخپله خوښه امریکایانو ته تسلیم سو خو هغوی بندي کړ او ترڅو کاله بند او شکنجې وروسته اوس هم په کابل کې په خپل کور کې تر نظارت لاندې دی. مولوي عبدالسلام ضعیف په پاکستان کې د طالبانو سفیر وو، هغه یې د ټولو نړيوالو قوانینو او نورمونو پخلاف ونيوی، او پنځه کاله یې د کندهار، بگرام او ګوانتانامو په زندانونو کې بندي او شکنجه کړ. ملا خاکسار (د طالبانو د رژیم د کورنیو چارو وزیر) ځان امریکایانو ته تسلیم کړ او د کابل د حکومت سره یې عملا همکاری پیل کړه خو مړ کړه سو. پدې ډول امریکایي او ائتلافي قواوو قصدا او یا په

ناپوهی، کې طالبان او پښتانه کونج ته تخته کړل او بیله مقاومت یې بله لار ورته پرېښوول. د امنیت د خرابېدو لوی عامل دا هم دی.

همداراز، د هیواد د شمال څخه تقریباً دوه نیم لکه پښتانه د قومي تصفیې تر پروگرام لاندې چې فیلمونه یې موجود دي د طالب او القاعده په تور د نړیوالې ټولنې په حضور کې مړه سول، بې حرمته سول، لوټ سول او د خپلو کورونو څخه وشړل سول. هیچا د دغو قتل عامونو (جنوسایډ) او د سته جمعي تعذیب (کولیکتیو ټورچر) مخ ونه نیو. سربېره پردې، بې بي سي او امریکایي غږ راډیوگانو څو واره راپورونه خپاره کړيدي چې یو شمیر اوزبک او تاجیک کورنۍ د سرحد له ها غاړې راوستل سوي او د شړل سويو پښتنو پر مخکو او جایدا د ونو باندې میشته سويدي. تراوسه د دغو لکونو شړل سويو سرگردانه پښتنو پوښتنه چا ونکړه. هغوی تقریباً دا اوه کاله کیږي چې د کندهار د ژړۍ په سوزانه دښت، د پاکستان په چمن، د سرانان په کمپ او د کوټي د ښار په شاوخوا کمپونو کې د درېدۍ ژوند تیروي. بین المللي ټولنه نه یوازې د دوی زار حالت ته توجه ونکړه بلکه هیڅ اراده نلري چې دوی خپلو کورونو ته پرېږدي. (د تخار په خواجه بهاء الدین کې یو کال کیږي چې خپلو کورونو ته ستنې سوي کورنۍ کلابند دي او ځایي زورواکان ئې خپلو کورونو ته نه پرېږدي. حکومت او نړیواله ټولنه د زورواکانو پخلاف هیڅ قانوني عمل نکوي).

په کابل کې د ملگرو ملتو د مؤسسې د نمایندګۍ مرستیال (کریس) وویل چې اوس هم د ۲۰۰۰ په حدود کې مسلح غیرمسؤل گروپونه په افغانستان کې فعالیت لري چې اکثره یې په تروریستي اعمالو، د مخدره موادو په قاچاق او په سازماني جنایاتونو کې لاس لري. هغه وویل چې لږترلږه ۲۸ تنه د دولت مهم مامورین او د افغانستان د پارلمان غړي پیژندل سوي دي چې د دغو

غيرمسئولو مسلحو گروپونو سره اړيکي لري. (کريس) خصوصي امنيتي شرکتونه هم متهم کړل چي ددغو گروپو سره ټينگي اړيکي لري. د ملگرو ملتو د مؤسسې د بشر د حقوقو اداره پخپل کلني راپور کي وايي چي امريکا په افغانستان کي د ځينو هغو جنگسالارانو حمايت کوي چي د بشر د حقوقو په رابطه ډير خراب سوابق لري. راپور د جنرال دوستم، عطا محمد نور او محمد محقق نومان اخلي چي په منظم او سستما تیک ډول په شمال کي پښتانه ځوروي، مالونه يې ورچوروي او پر حقوقو يې تيري کوي. (بي بي سي: ۱۴ جنوري ۲۰۰۳).

د شمال دغو شرپل سويو او زورېدلو پښتنو ته امريکايانو او نړيوالو بيله مقاومت بله څه لار پرې ايښې ده؟ اوس د شمال څخه د همدغو شرپل سويو کورنيو ځوانان په کندهار، زابل، ارزگان او هيلمند کي د طالبانو د جنگي قوت د ملا تېر جوړوي.

افغانستان يو واحد او نه تجزيه کيدونکی هيواد دی چي د تاريخ په اوږدو کي مختلفو اقوامو پکښي يوډبل سره د ورونيو پشان ژوند کړيدی. په شمال کي د تاجيکو، ازبکو او ترکمنو په منځکي پښتانه اوسي او د پښتنو په سيمو کي بيا د سوو کلونو راهيسې اقليتونه ميشته دي. د کندهار د ښار په زړه کي په زرو کورني شيعه گان اوسي او د ښار اکثره کسبونه، په دولتي ادارو کي ماموريتونه او شاوخوا شنه باغونه د دوی دي؛ چا ترخه خبره هم نده ورته کړي؛ احترام يې کيږي، او د ظاهر شاه په وختکي کندهاريانو خپل وکیل (اکبري) له همدغه شيعه گانو څخه وټاکي. همدا راز په هيلمند کي هزاره، تاجيک، ازبک او ترکمن ناقلين او په گرش او لښکرگاه کي شيعه گان سته چي چاندي ازار کړي. دا ډول تاجيک، عرب او نور قومونه د غزني، پکتيا، پکتیکا، کنر، لغمان او ننگرهار په مرکزونو کي اوسي چي بيله کوم

تهديد او فشاره د پښتنو په منځکې دورونو پشان په عزت ژوند کوي. خو د هیواد په شمال کې ځینو زورواکانو د بهرني استعمار او فرصت طلبو گاونډیانو په مرسته نه یوازې هلته د پښتنو په ضرر د سیمې دموگرافیکه څهره او ایتنوپولیتیکل انډول بدل کړې بلکه په تیرو اتلس کلونو کې یې د هیواد د لویو ښارونو، خصوصاً د کابل ښار دموگرافیکه څهره هم دخپلو قومي ناوره اهدافو په گټه واړول. دوی د پردیو په مرسته له یوې خوا پښتانه نه پریرېدې چې د هیواد په شمال کې خپلو کوروتو ولاړسي او له بلې خوا یې د کابل ښار چې عمدتاً د پښتنو سیمه ده پخپلو قومیانو ډک کړي. دغه حالت ټول هیواد قومي نارامۍ ته او خصوصاً پایتخت یې د یو ایتنوپولیتیکل بحران سره مخ کړیدی.

په ۱۹۷۲ م کې کله چې د داؤد خان په مقابل کې په کنړ، پنجشیر، لغمان او پکتیا کې یو شمیر مسلمان ځوانانو (اخوانیانو) بغاوت وکړ. د سیمو خلکو د هغوی دیرۍ ونیول او دولت ته یې تسلیم کړل او ځینې نور ورڅخه و تښتیدل. دا ځکه هغه وخت خلکو حکومت خپل باله او د هغو کسانو پخلاف ودرېدل چې دغه مشروع دولت یې ناکراره کاوه. هغه وخت د اسلام شعارونو خلک نسوای جذبولای که څه هم اسلام افغانانو ته ترهرڅه گران او عزیز دی. داؤد خان پښتون وو پداسې حال کې چې ډیرو غیر پښتنو دغه باغي ځوانان ونیول. خو فقط درې کاله وروسته، کله چې په کابل کې د شوروي په مرسته یو گوندلی حکومت پر قدرت راغی همغه قوم په هماغو باغيانو پسې ولاړ. همداسې، په جنوري ۲۰۰۲ م کې په کندهار کې یوه سړي پر یو بهرني عسکر حمله وکړه. خلکو په تش لاس هغه ونیو او دولت ته یې تسلیم کړ. خلکو نارې وهلې چې مورې سوله غواړو، نړیوالو ته دې موقع ورکول سي چې افغانستان اباد کړي. خو نن هماغه خلک مایوس سویدي او د کابل

د حکومت او ناټو په مقابل کې د طالبانو حمایت کوي. بناغلی حامد کرزی له هماغو خپلو خلکو پخپل پلرني ښار کې په تېښته له مرگه ځان خلاص کړ. اوس ولس د حکومت سره نور د امنیت په ټینګولو کې مرسته نکوي.

نړيوالې ټولنې افغانستان ته په بون کې يو داسې ضيق البنياده حکومت جوړ کړ چې د افغانستان په تاريخ کې يې ساری نسته. موږ په تاريخ کې ډير خراب حکومتونه درلودلي دي خو داسې خراب حکومت لکه په بون کې چې نړيوالو افغانستان ته جوړ کړ ندی تير سوی. نړيوالو مشهورغله، د نشئي موادو قاچاقبران، زورواکان، فاسد تکنوکراتان او د بشري حقوقو پايمالونکي چې د کرزي په خبره په نورو هيوادو کې يې د بيو سئ شپې تيرولې او بايد د بشر ضد جناياتو په تور په نړيواله محکمه کې محاکمه سويوای په حکومت کې راټول کړل افغانستان ئې هغو قوماندانانو او سياسي دلالتو ته، چې خارجيانو ته يې د عسکرو پحيث خدمت کړی وو او يائي بهرنيو استخباراتو ته کار کاوه، د غنيمت د مال په ډول وويشي.

امريکايانو پښتانه چې د هيواد اکثریت، سخت جنګي قوم او ددې هيواد له پيدا يښته يې قدرت په لاس کې وو له قدرته محروم کړل. امريکايانو ټول پښتانه طالبان او القاعده وگڼل او د تروريستانو پشان يې ورسره معامله وکړه او کونښن يې وکړ چې د هيواد په سطح د پښتنو شمير کم وښئي او ورپسې يې سياسي رول ورکم کړي. روسانو هم د خپل اشغال په وخت کې د پښتنو د ځپلو په منظور څو ځلې احصائيه اعلان او هر واري به يې پښتانه کم ښوول پداسې حال کې چې په ټول افغانستان او خصوصاً د پښتنو په سيمو کې جنګ وو او د احصائې د اخیستلو مجال نه وو. (په ۱۹۸۲ کې يې پښتانه له ۲۷٪ څخه و ۵۵٪ ته راټيټ وښوول، په ۱۹۸۲ کې يې ۵۱٪ او په ۱۹۸۸ کې يې ۴۸٪ بلل). د هغوی هدف دا وو چې پښتانه له اکثریته و لوی گروپ ته

راتیت کړي او پدې ډول یې په فوج، پولیس، دولتي ادارو او سیاسي مجال کې ونډه ورکمه کړي. د بون کانفرانس په همدې مورد کې د روس پر پلوه روان او نور هم ټکنئ سو او پښتانه یې نور هم لږ وگڼل (۳۸٪). نن همدا کار ناټو کوي او پښتنوته د ژوند په هر مجال کې (شوری، فوج، پولیس، سیاسی گډون، ...) ۳۸٪ گوري. دغه سبب دی چې ډېر پښتانه په کابل کې اوسنی نظام خپل نه بولي او د بريالیتوب لپاره ئې قربانۍ ته حاضر ندي.

د طالبانو تر سقوط وروسته په کابل کې ټول پښتانه دولتي مامورین د طالبانو په تور تهدید او له کاره وایستل سول او ځای یې په غیر پښتنو ډک سو. خو محدود پښتانه که چیرې لیدل کیدل هغوی د استاد سیاف تر سیوري لاندې ناست وه او یا هغه کسان وه چې د جهاد په دوران کې یې جمعیت ته ډیر زغستلي وه. سره لدې چې اوس حالات څه بدل سویدي خو اوس هم د فوج افسران (دمعتبرو انگلیسي او امریکائي منابعو په قول) ۷۰٪ تاجیک دي او دملي امنیت په چارو کې خود پښتنو سهم ډیر کم دی. په ملکي ادارو کې هم همدا حال دی. څه تغییرات راغلي دي، وزیران او ځینې عالي رتبه مامورین پښتانه مقرر سویدي خو اوس هم تعادل ته ډیره لار پاته ده. یو پارلماني راپور نښي چې په ۲۰۰۷ م کې د رئیس جمهور په شمول د هغه په دفتر کې یوازې ۸٪ مامورین پښتانه وه. دغه سبب دی چې د کابل په ښار کې چې په پښتني سیمه کې واقع او شاوخوا یې اکثره پښتانه دي څوک د رئیس جمهور او وزیرانو په شمول د پښتو ویلو جرئت نلري. داسې یو حالت چې خپله دهیواد اکثریت وگړي ځان بېگانه و بولي امن نسي تأمینولا.

پر حکومت د عدم اعتماد یو بل عامل دادی چې په تیرو ډیر شو کلو کې په عام ډول او په تیرو اتلس کلو کې په خاص ډول اکثره خارجي تعلیمي بورسونه غیر پښتنو ته ورکول سویدي. ددغه غیر عادلانه توزیع په نتیجه کې

په زرو غیر پښتانه تعلیم یافته هر کال هیواد ته راستینیري او د مملکت چاري په لاس کې اخلي. پدې ډول پښتانه نور هم له دولتي اورگانو څخه ورځ په ورځ په نسبي ډول کمیږي او حکومت غیر ملي او انحصاري شکل اخلي. پدغسې ظالمانه، غیر عادلانه او نامتوازنو شرایطو کې په دولت کې موجود بېواکه پښتانه نور نو دولتي اداره خپله نه بولي او د زړه له کومي همکاري نه ورسره کوي بلکه ناامنی ته لار پرانیزي.

لکه څرنګه چې د طالبانو پخلاف امریکایانو شمال ائتلاف د خپلو عسکرو په حیث استعمال کړ، داسې شمال ائتلاف هم امریکایان د طالبانو، حزب اسلامي او نورو مخالفینو د ټکولو په منظور استعمال کړل. امریکایانو حکمتیار ته د شمال ائتلاف په وجه په بون کې دعوت ورنکړه سره لدې چې حکمتیار د رباني صدراعظم او د طالبانو مخالف او ورسره جنګیدلی وو. ایرانیانو هم موقع ورنکړه سره لدې چې هغه د طالبانو د حکومت په ټوله دوره کې په ایران کې دهغوی سره وو بلکه په عوض کې یې د بون کنفرانس ته دهغه زوم (همایون جریر پنجشیری) وباله او بل زوم یې چې پښتون وو (داکتر غیرت بهیر) وربندی کړ. ددې ټولو سره سره حکمتیار بیا هم څو کاله انتظار و یوست خو چا موقع ورنکړه پداسې حال کې چې د جهاد نور ټول مشران اوس په کابل کې ناست او په حکومت کې شریک دي. حکمتیار ځان مجبور احساس کړ او دادی اوس د امریکایانو پخلاف جنګیږي. څرنګه چې امریکایانو ټول پښتانه طالبان ګڼل او اعتماد یې نه پر کاوه، تر ډیره وخته یې ترجمانان یوازې د شمال ائتلاف غیر پښتانه استخدامل. راپورونه وائي چې لدغو ترجمانانو څخه ځینو د امریکایانو او پښتنو ترمنځ دا بو د خړولو کوښښ کاوه او ځینو بیا د ژبې دنه پوهېدو په وجه عام ولس ته ډیر ضرر ورساوه؛ کلي بمبارې او بېګناه خلک مړه، بندیان او وځورول سول تردې چې

کرزي يې پر حال وژړل (۲ مئی ۲۰۰۷) او وویل چې زما څه په وس ندي پوره او امریکایان زما په خوله نکوي. په اوسلو کې د ناروی د دفاع د وزارت یو مامور ماته وویل چې یوه پنجشیري ترجمان هغه ته په هرات کې ویلي وه چې "زه په کندهار کې د امریکایانو سره ترجمان وم. یو کندهاری سړی مور په سپین بولدک کې د طالب په تور ونيو او پوښتنه مو ځینی وکړه چې طالب یې؟ هغه وویل: "یا". ترجمان امریکایانو ته وویل چې دی وائی، هو. په انگلیسی کې (هو) ته (یا) وائی. امریکایانو چې فکر وکړ چې سړی زموږ په مخکې وویل چې هو؛ نو هغه یې بندي کړ. ترجمان ۱۲ میاشتې وروسته دا قصه د ناروی د دفاع وزارت دغه مامور ته په هرات کې کړې وه. مامور ورته ویلی وه چې دا خو تا سرچپه ترجمه کړیده. دا موضوع افشاء سوه او هغه کندهاری سړی ۱۲ میاشتې وروسته د ناروی د فوج په وساطت له بنده خوشی سو. د ناروی د دفاع وزارت دغه مامور ما (د کتاب لیکونکی) ته وویل چې د پنجشیري ترجمان په ترجمه کې اراده بده نه وه خو پښتو یې نه وه زده او دا یې نه ویل چې ترجمانی نسې کولای دا ځکه ډیر معاش یې اخیست او متأسفانه د امریکایانو هم یوازی پر همدې خلکو تکیه وه. دغسې د مور میرې سلوک، بدبینی، پیدا کول او بیخایه ځورول سوله او امنیت نسې راوستلای.

کرزي ته د جمهوري ریاست په انتخاباتو کې اکثره پښتنو کوم چې اوس د ناپو تر اور لاندې دي رایه ورکړه. پارلماني انتخابات د امن په فضاء کې ترسره سول پدې هیله چې څه مثبت انکشاف به رامنځته سي خو هغسې ونسوه. وخت ثابته کړه چې افغانانو ته نه منتخب جمهور رئیس او نه منتخب پارلمان څه گټه ورسول. ملت پر حکومت باور بایلود نو ځکه کرزي خپل تسلط او کنترول د نړیوالو د بیدریغه ملاتړ سره سره په هیواد کې خپور او ټینګ نکړای سوای او اوس یې د هیواد ډیره برخه له کنتروله بهر ده. د هیواد

جنوبي، شرقي او غربي سيمې د ناتو د قواؤ سره جنگونو نا ارامه کړيدي او په شمال کې خلک د زورواکانو زور، ناروا او ظلم ځوروي.

دموکراسۍ او د غربي نړۍ زرا او زور ټولو د افغانانو په ژوند کې څه مثبت بدلون رانوستلای سوای بلکه برعکس د زورواکانو، د بشري حقوقو د پايمالونکو او مخدره موادو د قاچاقبرانو په لاس کې ابزار سول چې هيواد استقرار او امن ته نه پرېږدي.

برنی روبن (د بون په کنفرانس کې د ملگرو ملتو د مؤسسې د پلاوی غړي او اوس د امریکا د جمهور رئیس - اوباما - امنیتي مشاور) وایي: د اضطراري لويې جرگې په وخت کې (د بون تر کنفرانس شپږ میاشتې وروسته) د کابل بازارونه او کوچي چې باید د ایساف په لاس کې وای؛ د بون د قرارداد پخلاف اوس هم د ملیشو په لاس کې وه. د امریکا پخواني دفاع وزیر (ډونالد رمزیلډ) د دې پرځای چې دغه ملیشې د یو سوله ایز ملي سیاست د جوړښت لپاره تنظیم کړي، هغه یې د ترورستانو د تعقیب په هیله تقویه کول. ایساف چې د بون د کنفرانس او ملل متحد لخوا په کابل کې د امن مسؤل وو د ملیشو پخلاف نه بلکه موازي عمل کاوه. ایساف چې موخه یې د داخلي جنگونو مخنیوی او د دولت عام امن ساتل وه مگر ملیشې یې له ظلم او چپاول څخه نه منع کولې. رمزیلډ نه پرینسول چې ایساف تر کابل هاخوا ولایتونو ته ولاړ سي؛ پدې یې نوموړو ملیشو ته وخت ورکړ چې د هيواد پر خلکو، دارائېي او گمرکاتو کنترول پیدا کړي.

دوهم سؤال د ملي فوج او پوليس وو:

جواب: څرنګه چې د کابل حکومت له متضادو شخصیتونو، متضادو عقائدو او د متضادو ګټو له خاوندانو څخه جوړ دی او ټول په یوه ملي مفکوره او هدف ندي راټول، همداسې ملي فوج او پولس یې هم پر همدغو پولو ویشلي دي او ملي هدف نلري لکه څرنګه چې حکومت د ولس باور او ملاتړ نلري همداسې ملي فوج او پوليس د خلکو حمایت نلري بلکه تر ډیره حده د خارجیانو، جنګسالارانو او اقلیتونو په خدمت کې دي. په ۹ مئی ۲۰۰۸ یو نړیوال معتبر راپور وائی چې اوس هم د افغانستان فوج ملي تشخص نلري او ۷۰٪ افسران یې د یو اقلیت قوم دي. همدا سبب دی چې د یوې سیمې فوج په بله سیمه کې بریالی ندی او حتی ځایي فوج او پوليس همکاري نه ورسره کوي. که څه هم امریکایانو د فوج او جرمنیانو د پوليسو په تربیه او تجهیز کې څه کار کړیدی خو مطلوبه نتیجه یې نده ورکړې. په ۲۰۰۶ م کې، په پښتني سیمو کې د فوج ۴۰٪ تنبیدلي وو او اوس دا رقم تر دغه هم ډیروو دا ځکه چې فوجیان خصوصاً پوليس فکر کوي چې په دغو سیمو کې د دولت سره همکاري کمه ده او ددوی تلفات ډېر دي. دغه عامل هم امنیت کمزوره کړیدی.

د کابل حکومت شکایت کوي چې فوج او پوليس تر اوسه نه سمه تربیه لري او نه وسایل. مور د افغان فوج او پوليسو قوت او مؤثریت د امریکان غ راديو (۱۸ جون ۲۰۰۸) لدغه راپور څخه معلومولای سو چې وائی د امریکا په کانګرس کې د ملي امنیت او بهرنیو چارو د کمېټې مشر (جان ټرنی) د پتنگون دراپور له مخې وویل چې په افغانستان کې د پوليسو ۴۳۳ یونټه دي چې هیڅ یو ئې هم پوره عملیاتو ته تیار ندی؛ خو یوازې ۳ یونټه ئې

د خارجي فوج په حمايت عملياتو ته زړه ښه کولای سي. د امريکا د بهرنیو چارو په وزارت کې د افغانستان دمخدراتو دکنترول مشر (تامس شوئچ) نیویارک ټایمز ته په ۲۷ جولای ۲۰۰۸ م کې وویل چې پنتاگون او کابل باټې ولي چې باکفایته افغان اردو او ملي پولیس لري خو حقیقت داسې نه دی. ملي اردو د جنگ قابلیت لري او دخلاء د ډکیدو لپاره پولیس جنگ ته لېږل کیږي؛ هغوی هم دغه کار ته تیار ندي. کله چې واستول سي چې پریوه خطرناکه سیمه د دولت کنترول قائم کړي ډیر تلفات ورکوي. په کابل کې د تیرکال د شور د اتمې د جشن په واقعه کې خلکو ولیدل چې افغان فوج او پولیس خومره د ډاډ وړ دي. خلکو ولیدل چې عسکرو یو او بل ته ویل چې بگریز (تنسته) او جنرالانو پر خپلو مدالونو لاسونه نیولي خغستل او رئیس جمهور او وزیران یې خطر ته پرمیدان پریښول.

افغان فوج دا شکایت هم کوي چې ناټو دوی د جنگ لومړۍ کړنې ته بیایي او خپله شاته وي او پدې ډول یې د خپل سپر په توگه استعمالوي. که څه هم ماته په یوه لیک کې دانگلیستان د نظامي قواؤ وزیر دغه شکایت بیخایه بللی خو په هیلمند کې افغان عسکر اوس هم همدا گیله لري. سربیره پردغه، فوج او پولیس د لږ معاش او هغه هم پر وخت د نه رسیدو څخه خو واره د رادیو او تلویزیون له لارې شکایت کړیدی او وائي چې ځکه لوټې لارې نیسي، خلک او موټران شکوي.

دریم سوال د دولت د مشروعیت وو.

د مشروعیت سوال یوه امریکائي مطرح کړ او وپویل چې په افغانستان کې د نړیوالو په مرسته د جمهوري ریاست او پارلمان لپاره انتخابات و سول او اوس هغه هیواد یو منتخب رئیس جمهور او منتخب پارلمان لري مگر د تشویش خای دادی چې خلک ولې د خپلو منتخبو مشرانو ملاتړ نکوي؟

جواب: افغانانو د منتخب او یا غیر منتخبو مشرانو سره دلچسپي نه درلوده. دغه انتخابات په افغانستان کې نړیوالو قوتونو غوښتل چې خپل کښینولي رژیم ته مشروعیت ورکړي. افغانانو ته دا مهمه نه وه چې کرزی منتخب وو او که نه وو بلکه امنیت، سم حکومت او د هیواد بیا ابادیده یې غوښته کوم چې نړیوالو مکرره وعده ورسره کړیوه. ولس ویل ښه، مور به انتخابات هم په ارامه فضاء کې وکړو خو تاسې به ایا هغه څه وکړئ چې زموږ سره مو بیا بیا وعدې کړيدي؟ نتیجه دا سوه چې انتخابات وسوه مگر د خلکو سره وعدي ترسره نسوي. خلکو بیرته له حکومته خپل اعتماد د عدم همکارۍ په شکل واخیست.

د مشروعیت په باره کې ما ورته وویل چې یو دولت هغه وخت مشروع دی چې پر هغه سیمه پوره کنترول ولري پر کومه چې د تسلط ادعاء کوي. د امریکا د ملي استخباراتو د ادارې تازه راپور وائي چې د کابل حکومت یوازې د هیواد پر ۳۰٪ کنترول لري. ناظرین دا عدد هم مبالغه گڼي او وائي څرنگه چې امریکا د کابل د حکومت حامی ده نو دا راپور ئې د هغه په گټه لیکلی دی. په حقیقت کې د حکومت کنترول تردغه ډېر کم دی. د جمهور رئیس سلاکار او دشکایاتو د اورېدو د ادارې مشر ښاغلي اسدالله وفاء په لومړي مارچ ۲۰۰۹ څرنګارنو ته وویل چې دکندهار د ولایت په ۱۷ ولسوالیو کې دولت یوازې

پر ۳ ولسوالیو کنترول لري او بس. هغه دا هم وویل چې پولیسو پر لویو لارو غیرقانوني پاتکونه اچولي، مسافر او موټران شکوي. دغسې کم او داغي تسلط د دولت مشروعیت تر جدي سؤال لاندې راوړي.

ددې لپاره چې یو دولت خپل مشروعیت ته قانوني بڼه ورکړي پکار ده چې د خلکو اعتماد، قیادت ته احترام او د هیواد قوانینو ته د هغوی اطاعت جلب کړي. په دولتي دستگاه کې د بشري حقوقو د پایمالونکو او قاچاقبرانو قوت، د زورواکانو قدرت او د رشوت او اداري فساد غوړیدنې، د افغان دولت ټولې هغه هلې ځلې چې د دغسې ملي اعتماد او درناوي لپاره یې کوي خنثی کړيدي. زورواکان او قاچاقبران نه یوازې په دولت کې لوئې رتبې او قوي لاسونه لري بلکه شخصي ملېشې هم لري. هغوی د قانون د جوړېدو او د قانون د تطبیق کېدو په دواړو ارگانونو کې په قوت ناست دي او نه پرېږدي چې دولت امنیت تأمین کړي او د خلکو د ژوند بڼه کولو ته توجه وکړي. دغه نارسائي چې په نتیجه کې ئې خلک پر دولت اعتماد بایلي د افغانستان دولت د عدم مشروعیت د جدي خطر سره مخ کړیدی. د افغانستان دولت د خپل مشروعیت او یادمو کراسی ادعا تر هغونسي کولای ترڅو هغه مشهور جنایتکاران چې په نړیواله محکمه کې باید محاکمه سویوای ازاد گړځي، بریتونه تاووي، قدرت لري او خلک تهدیدوي.

یو دولت هغه وخت د مشروعیت ادعا کولای سي چې د خلکو معنوي ارزښتونو ته وفادار وي او ولس مطمئن وي چې دولت د دغو ارزښتونو د ساتلو او غوړېدلو لپاره کار کوي. مشروعیت یوازې پدې لاسته نه راځي چې دولت پر سیمه مسلط وي او یا په دولت کې یو شمیر ماهر او تکنوکرات کسان راټول سویوي بلکه خلک باید پدې قانع سي چې دا کسان د دوی د ارزښتونو او غوښتنو درک لري او د هغو د تطبیق لپاره په اخلاص کار کوي.

پرځار جيانو ډيره تكيه، د حكومت واگي ناروا، غلو، رشوت خورو، ظالمو او بېدينو ته په لاس وركول د افغان دولت د مشروعيت معنوي اړخ سخت تخريب كړيدى. بدون شك يو غير مشروع حكومت كولاى سي تر يوڅه وخته د بهرنيانو په نظامي زور او مالي مرسته وچليږي، پر ځينو سيمو كنترول ولري او يو لړ ډير كار هم وكړي خو د خلكو درناوى او د هغو په نظر د حكومت كولو مستحق او سيدل بيا بله خبره ده.

د مشروعيت بل مهم عنصر د دولت لخوا د خلكو د سر، مال او عزت ساتل او د هيواد د قوانينو تطبيقول دي. خلك بايد پدې معتقد وي چې يوازې دولت هغه مناسب قوت دى چې د حكومت كولو وړ او ددوى د اطاعت او همكاري په عوض كې ددوى سر، مال، عزت او ناموس ساتلاى سي. افغان موجوده دولت په هيڅ وجه ددې قابل ندى چې د خلكو امنيت وساتي او حتى د دولت په داخل كې پر زورواكانو قانون تطبيق كړي.

يو دولت دخپل مشروعيت د تثبيت لپاره بايد د قوې د استعمال يوازينى مرجع وي. دولت نه يوازې بايد خلك قانع كړي چې كه كوم تصميم نيسي هغه سم او دخلكو په گټه دى بلكه داهم بايد ثابت كړي چې دخپل هر تصميم د عملي كولو توان لري او خلك د قوانينو په اطاعت مجبورولاى سي او كه ضرورت پېښ سي پدې لار كې مؤثره قوه استعمالوي. افغان اوسنى دولت د ارادې او د قوې د استعمال دغه انحصار نلري بلكه په هيواد كې ډير نور قوتونه سته چې پر خلكو مسلط دي او دخپلو غوښتنو د تعميل په لار كې د قوې د استعمال توان لري. دغه حالت د دولت مشروعيت ته لويه صدمه رسولېده.

د اعتبار وړ يو حکومت د داسې همفکره خلکو مجموعه ده چې د خپل هیواد لپاره گډ اهداف او مشترکه ستراتیجی لري. د دې لپاره چې خپل تصامیم عملي کړي یو حکومت په ادارو کې کار پوهه، صادق او د دولت اهدافو ته وفادار کسان استخدا موي. په افغانستان کې د اوسني حکومت غړي گډ اهداف او مشترکه ستراتیژي نلري بلکه د متضادو عقائدو او خاصو منافعو څښتنان د دنیاله هرځایه راوستل سویدی. حکومت پوه او صادق کارکوونکي هم ډیر کم لري. څرنگه چې افغان دولت معین اهداف نلري چې پر هغه ئې غړي راټول وي نو ځکه نامعلومو او متشتتو اهدافو ته وفاداري بې مورده توقع ده. دغه سبب دی چې هر وزارت په حقیقت کې د یو زورواک پوسته، د یو تنظیم اډه او د یو قوم مسافرځانه ده. افغان دولت به ترهغو غیر مؤثر او نامشروع وي ترڅو د فاسد او نابکار عناصر په حکومت کې پر قدرت او دولت همدا سې بهدغه وي. که څه هم په موجوده حکومت کې ځینی بڼه عناصر سته خو د هغو شمیر کم او حالاتو ته مثبت بدلون نسې ورکولای. تاسې وگورئ چې د مخدره موادو د کښت، استعمال او قاچاق کار او د لویو لارو امنیت و مشهورو قاچاقبرانو ته سپارل سویدی. شخصي ملیشو، د مخدره موادو له تجارته راولاړ اقتصادي توان، او د حکومت له موافقو څخه سیاسي استفاده، زورواکانو ته په مجموع کې تر دولت ډیر قوت ورکړیدی. دغه قوت، عام ولس او د دولت کوچني مامورین پخپل اطاعت مجبوروي او د دولت مشروعیت ته نه جبرانیږي. صدمه رسوي. پدې ډول د دولت مشروعیت له دننه سخت تخریب کیږي. د یو ولایت د والي له دفتره تصادفاً ته ټنه تریاک راوايستل سوه. که څه هم هغه د دې پرځای چې مجازات سي ونازول سو خو هغه بیا هم د دغه تصادفي توهین په مقابل کې ناپو او حکومت ته پخپله سیمه کې لوی سردرد جوړ کړیدی او د دولت مشروعیت ته بې لویه ضربه ورکړیده.

يو دولت خپل مشروعيت هغه وخت په خلكو منلای سي چې د خلكو سره خپلې و عدې عملي او پر خپل ځان هغه قوانين اول پلى كړي كوم چې د خلكو څخه يې د تطبيق غوښتنه كوي. كه د دولت متنفذ غړي هغو قوانينو او مقرراتو ته چې پخپله يې جوړ كړيدي درناوى ونكړي، كه دوى ځانونه تر قوانينو لوړ وگڼي او څوك ئې د خيانت په جرم محكمې ته كښ نكړاى سي نو خلك به بدون شك د داسې دولت مشروعيت تر جدي سؤال لاندې راوړي. لوى څارنوال عبدالجبار ثابت په وار وار پارلمان او ميديا ته ويلې دي چې يوازې كمزوري كسان محكمه كيږي او هغوى چې زور لري ازاد گرځي بيله دي چې زه يې د نوم اخيستلو جرئت وكړم. ثابت وويل چې ماته هغه وخت ډير مشكلات پيښ سول كله چې مې افشاء كړه چې د بلخ والي (عطاء محمد نور) يو جنگسالار دى، شخصي مليشې لري، اساسي قانون ته احترام نلري او د جمهور رئيس امر نه مني. لوى څارنوال دا هم وويل چې د بلخ والي دا هم ورته ويلې وه چې دده بې مخكنۍ موافقې به د دولت هيڅ يو مامور پخپل ولايت كې پرې نږدي. عبدالجبار ثابت د هرات والي (حسين انوري) هم په ورته تورو تون كړ. دواړو واليانو لوى څارنوال د بلخ او هرات څخه منع كړ. رئيس جمهور هم د لوى څارنوال په قول دده حمايت ونكړ او پدې ډول دهغوى دغو اعمالو د دولت مشروعيت ته شديد صدمه ورسول. مشهور جنگسالار او د افغانستان د فوج لوى درستيز (رشيد دوستم) څوك چې شخصي مليشې لري، د افغانستان په پارلمان كې د شبرغان نماينده (فيض الله ذكي) ته هدايت كړى وو چې په ولسي جرگه كې كوم وزير ته رايه وركړي. وروسته معلومه سوه چې نوموړي د دوستم د هدايت پخلاف خپله رايه استعمال كړي وه. رشيد دوستم هغه په شبرغان كې د زرو خلكو په مخ كې راچپه كړ او تر هغو ئې ووايه چې په وينو لژند او بيسده سو. ددې لپاره چې حكومت پدې واقعه كې مداخله ونكړاى سي او د واقعي په راز څوك خبر

نسي، بناغلی ذکي نژدې روغتون ته پرېنښودل سو بلکه رشید دوستم هغه پخپل شخصي هلیکوپتر کې ازبکستان ته ظاهر آد تداوئ لپاره واستاوه. هیچا د پارلمان ددې وکیل پوښتنه ونکړای سواي. سرېره پردغه، نژدې دوې میاشتي دمخه رشید دوستم خپل یو پخوانی مرستیال (اکبر بای) د شرابو په بوتل وویشت او پر کورنې چې په کابل کې جمهوري ارگ ته نژدې دی د راکټونو حمله وکړه. دوستم د لوی څارنوال د حکم باوجود چا بندي نکړای سواي. برعکس، کرزي اکبر بای وروغونښت چې د دوستم سره تر دعوي تیر سه په دغسې شرایطو کې چې حاکمان پخپله قانون ترېښولاندې کوي نور به یې واحترام ته څه وهڅوي؟ هلته چې قانون او مجریان یې مظلوم نسي حمایت کولای دولت څه مشروعیت لري؟

ددې لپاره چې خپل مشروعیت ثابت کړي، موجوده افغان دولت ته تقریبا غیر ممکن ده چې د خپل مشروعیت د ټولو داخلي دښمنانو سره په یو وخت وجنگیږي لکه جنگسالاري، مخدره مواد، رشوت، بهرنی مشکل او مسلح مخالفین. د افغان دولت او سني وضع هغه سخت ناروغ ته ورته ده چې د روغتون د شدید مراقبت په خونه کې بستر او د څو خطرناکه قوي ناروغیو په مقابل کې د ژوند او مرگ په کشمکش کې راگیروي. که د نوموړي څخه د روغتون وسائل، اکسیجن او شدید مراقبت لیرې سي ډیر ژر به مړ سي. همدا راز که د اوسني حکومت له ساتنې څخه او یا زره بهرني عسکر او د زرو ملیونو ډالرو پیچکاری لیرې سي ډیر ژر به سقوط وکړي. دغسی یو ناروغ دولت به ولس پخپل صحت او مشروعیت څنگه قانع کړي؟

ناټو کلي بمبار ډوي چې خلک د حکومت په اطاعت مجبور او په مشروعیت یې اعتراف وکړي. د زور بیخایه او بیموجه استعمال د خلکو د قناعت مؤثره وسیله نده. زور یو منفور دولت په یوه مشروع مؤسسه نسي بدلولای. د

خلکو حمایت باید د خلکو د زړونو د لاسته راوړلو له لارې حاصل سي نه د قوې په استعمال سره. یوشمیر د نړیوالو حقوقو ماهرین فکر کوي چې د تروریزم پر ضد جگړه اوس د پښتنو د لوئې پر گنۍ سره په جنگ بدله سویده چې نه یوازې د دولت مشروعیت ئې تر جدي سؤال لاندې راوستی دی بلکه د عام وژني حقوقي سؤالونه یې راولاړ کړيدي.

دواشننگتن پست په قول (یکشنبہ، ۱۸ نومبر ۲۰۰۷) ناټو، امریکا او دهغو افغاني ملگرو د طالبانو په نسبت افغان عوام ډېر وژلي دي. د ناټو سرمنشي (جاپ دي هوپ شيفر) اخطار ورکړ چې دملکي خلکو زیاتیدونکې وژنه د خلکو په وړاندې د غربي قواؤ ملاتړ کوم چې ددوی په حمایت ورغلي دي کموي. د ملگرو ملتو د مؤسسې د سپتمبر ۲۰۰۷ راپور وائي چې هوائي بمباری په افغانستان کې د انتحاري حملو اصل باعث او مشوق دی چې ډیر بیگناه خلک وژني، ولس د کابل د حکومت په خلاف دروي او مخالفینو ته لویه تبلیغاتي گټه رسوي. حامد کرزي په وار وار ویلي دي چې د تروریزم پخلاف مبارزه باید زموږ په کلیو کې نه بلکه په پاکستان کې دننه وسي خو امریکایان یې نه ورسره مني او پدې ډول ئې دده حکومت د مشروعیت دیو جدي سؤال سره مخ کړی دی.

د کال ۲۰۰۸ د جولای په اوائلو کې امریکایانو د نورستان په ولایت کې د عامې سورلۍ دوه موټران بمبار کړل چې په نتیجه کې ئې ۲۲ ملکي کسان مړه او ډیر نور زخمیان سول. خلکو احتجاج وکړ. امریکایانو وویل دا ټول ترورستان او اشرار وه. ځائي حکومت د خلکو د شکایت د فشار په سبب سیمې ته هیئت واستاوه چې دهغه په نتیجه کې د نورستان والي تمیم نورستاني په دغه واقعه کې د عامو خلکو، بنځو او ماشومانو د وژلو تائید وکړ. د دغو اظهاراتو په سبب تمیم نورستاني له دندې گونبه کړه سو او امریکایانو خپله

خبره بيا تکرار کړه چې دا ټول ترورستان وه (اریانا تلویزیون-۲ جولای ۲۰۰۸).
پدغسې یو حالت کې به د والي څه حیثیت وي او دخلکو په نظر به حکومت
څه مشروعیت ولري؟

د نورستان تر واقعې دوې ورځې وروسته امریکایانو د شینوارو په هسکه
مینه کې د واده ورا بمبار کړه چې په نتیجه کې یې ۴۸ تنه بښې او ماشومان
د ناوې او زوم په شمول شهیدان سول او ۳۴ زخمیان یې د ننګرهار
روغتونونو ته یووړل. امریکایانو اعلان وکړ چې دا ټول اشارار او ترورستان
وه. دخلکو مظاهرو، جمهور رئیس کرزی مجبور کړ چې هغه کلي ته فاتحې او
عذر ته ورسې په کوم کې چې دا غمناکه واقعه پېښه سوې او د غمخپلو سره
غمرازي وکړي. خو امریکایانو خپل انکار ته دوام ورکړ چې دوی یوازې
ترورستان بمبارد کړيدي. وروسته د کنړونو او نورستان شوری گانو او د
هسکې مېنې ولسوال خلکو او خبرنگارانو ته وویل چې امریکایان پخپلو
دغو بيمسؤلیته کړو پښتانه بغاوت ته هڅوي. دوی په سیمه کې دخپلو
اهدافو د تحقق لپاره په افغانستان کې جنگ غواړي (اریانا تلویزیون ۸
جولای ۲۰۰۸). دغسې یو دولت به څه مشروعیت ولري چې د رئیس دولت
خبره دده بهرني ملاتړي نه مني؛ هغه کسانو ته چې دی په عذر ورځي هغوی
یې ترورستان بولي او که یو والی پر خپل ولس د پردو ناروا په روا تعبیر
نکړي په سبائي له دندې شړل کیږي؟

د هیواد په شمال کې چیرې چې د حکومت پخلاف علني جگړه نده روانه،
خلک د زورواکو، د بشرد حقوقو د تیري کوونکو، د فاسدو حکومتي
مامورینو او قاچاقبرانو څخه چې پر سیمه حکومت کوي او نړیوال ملاتړ هم
لري سر ټکوي. پولیس پر لویو لارو خلک پدې بهانه شکوي چې معاش یې
کم او هغه هم دیر وخت ندی ورکول سوی. د فساد سره د مبارزې د ادارې

مشرعزت الله واصفي وائي چې "ترخو دولت لورپورې چارواکي قانون نه مراعاتوي اداري فساد به جرم ونه گنل سي. اصلاحات بايد له لوره پيل سي. که لورپورې چارواکي په مليونو ډالره سوء استفاده کوي او خوک شه نسي ورته ويلاى نو ته څنگه يو کوچني مامور ته ويلاى سي چې ۴۰ ډالره مه اخله." دغسي يو حالت نه يوازې پر حکومت د خلکو اعتماد کموي بلکه په ټولنه کې نظم مختلوي او هيواد د بحران سره مخامخ کوي. پدې ډول د هيواد په جنوب، شرق او غرب کې خلک د امريکا او ناټو له بمباريو او د حکومت له اداري فساد په عذاب دي او په شمال کې ولس د فاسدو حکمرانانو او د غرب د ملگرو زورواکانو څخه په ژړا دی. دغه حالت دافغان دولت مشروعت ته سخته صدمه رسولېده. ناټو بايد پدې پوه سي چې د نظامي قوې استعمال ولو که کاميابه هم وي يوه مؤقتي چاره ده. که د خلکو حمايت نه وي د قوې دغه استعمال او عمراني هلې ځلې به څه نتيجه ورنکړي. اداري فساد تر ټولو ډير د حکومت په ځان لوی افت او بلا ده چې عدم امنيت، بغاوت او د مخدره موادو مافيا تقويه کوي. اداري فساد هغه کسان هم ناراضه او بغاوت ته وهڅول چې په اول سر کې حکومت ته خوشبين وه.

حامد کرزي په ۲ مئ ۲۰۰۸ م د شپيگل الماني مجلې ته ويلي وه چې ما خپل په حکومت کې يو لورپورې چارواکي (رشيد دوستم) له دندې گوښه کاوه خو يو بهرنی هيواد (ترکيه) چې په افغانستان کې فوجونه لري پر ودرېد او ايسته مي نکړای سواى. همداراز، د سنډي ټايمز په حواله (۲ سپتمبر ۲۰۰۸) ولسمشر کرزي د هلمند د پخواني والي شيرمحمد اخندزاده پر سر له بریتانيې سره شخړې کړي دي. ولسمشر وايي چې دانگليستان دوخت صدراعظم تونی بلېر ورته وويل چې که چيرته د هلمند والي شيرمحمد اخندزاده له خپلې دندې ليري نکړي نو دی به خپل ټول عسکر له افغانستانه

وباسي. د سنډي ټايمز ورځپاڼه له کرزي څخه په حواله لیکي چې شیرمحمد اخنژاده د انگریزانو د فشار له امله د ده له خوا ګوښه کړای شو که نه نو د هلمند لپاره یو مناسب والي وو. پر ورسره کال د افغانستان ولسي جرګې دوه وزیران (د بهرنیو چارو وزیر سپینا رنگین دادفر او د مهاجرینو د چارو وزیر حاجي محمد اکبر ځای) د بیکفایتۍ په تور سلب اعتماد کړل. له اورېدو جرمنیان پر دادفر ودریدل. دغه سبب دی چې هغه تر اوسه خپلې دندې ته ادامه ورکوي او ځایي چې بهرنی ملاتړ یې نه درلود له وظیفې ګوښه سو. سرکال دوه نور وزیران (اسدالله خالد او صدیق چکری) د ولسي جرګې لخوا رد سول خو غیرقانوني خپلو دندو ته ادامه ورکوي او ولسي جرګه یې د پوښتلو توان نلري. د شپيگل مجلې دا ادعاء هم کړیوه چې د افغان حکومت اکثره وزیران بهرنیو استخباراتو ته کار کوي. دغسې یو فاسد او لاسپوڅی دولت به دخپلو خلکو په نظر څه مشروعیت ولري؟

څلرم سؤال چې هر چا کاوه هغه په دولت کې د رشوت او اداري فساد وو.

جواب: د بون په کنفرانس کې امریکا د افغانستان حکومتی مقامونه او څوکی زورواکانو او غریزده گانو ته د خدمت په مقابل کې د غنیمت مال په ډول وویشل؛ هغوي پخپل وار ورسپارل سوي وزارتونه او ادارې خپلی قومي پوستې، د تنظیمونو ادې او د سوء استفادې مغازې وگرځولې. هغوی وزارتونه، ولسي جرګه او مشرانو جرګه، ولایتي جرګې، په مرکز او ولایاتو کې دولتي ادارې ټولې پخپلو خپلوانو، حزبي و تنظیمي ملگرو او وفادارانو

بيله دې چې د چالباقت، كفايت او اهليت په نظر كې ونيسي ډكې كړې. كه څه هم ځينې بڼه خلك په كار وگومارل سول خو دهغوى شمير ډېر كم او مؤثريت ئې ډېر لږ دى. همداراز، ځينې غربي هيوادونو لكه ايتاليا كونسېن كړيدى چې د افغانستان قضائى نظام اصلاح كړي خو تراوسه دا مهم ارگان له اداري فساد، د زورواكانو له اثر، د مسلكي قاضيانو له كمى او د قاضيانو د امنيت د نه تايمين سره مخ دى. نو ځكه دا مهمه اداره اوس بېطرفه نده او عدالت نسي تايمينولاى. د امنيت د لوى رئيس په قول عدليه د دولت د نورو ارگانونو سره هماهنگه نده نو ځكه امنيت لكه څنگه چې پكار دى نسي منځته راتلاى. په پلازمېنه كابل او ټول هيواد كې د زورواكانو، د بشري حقوقو د پايمالونكو، رشوتخورو او اداري مفسدينو بيله كومې ويړې سرشاره گرځيدل د دولت مشروعيت او دموكراسي دواړه سخت متضرر كړيدي.

ډير وزيران، واليان او رئيسان علاوه پردې چې شخصي مليشې لري ان جى او گانې او شخصي انتفاعي مؤسسې هم لري چې هغه پيسې چې له بهره د مرستې په نوم افغانستان ته راځي پخپلو جيبو كې واچوي. دوى په هر خارجي قرارداد كې خپله ونډه هم لري. يو وزير يا مشاور تر ۲۰۰۰۰ ډالره په مياشت كې معاش لري چې د هغه وزارت يو سابقه داره مأمور ۲۰ ډالره نلري. د ماليې وزير انوار الحق احدي اريانا تلويزيون ته وويل چې معاش يې په مياشت كې ۲۰۰۰۰ ډالره او يوه بهرنۍ ادارې ئې وركوي. دا وضع خپله اداري فساد پيدا او تقويه كوي. پخوانى داخله وزير علي احمد جلالى وائي چې ۴ وزيران او ۱۳ واليان مستقيماً د مخدره موادو په قاچاق او اداري فساد كې د كرزي د ورونو په شمول لاس لري. كله چې د كرزي څخه د جلالى ددغه ادعاء پوښتنه وسوه هغه په ډير عصبانيت دغه ادعاء رد كړه او جلالى ئې په دروغو او فساد

تورن کې. په دولت کې د اداري فساد ښکاره او د شرم نمونه داده چې د فساد د مخنيوي د اداري مشر ښاغلی عزت الله واصفي په عام محضر کې (ارياناتلويزيون ۱۷- اپريل ۲۰۰۸) لوی څارنوال ښاغلی عبدالجبار ثابت په رشوت او سوء استفاده متهم کې. لوی څارنوال پخپل وار عزت الله واصفي په رشوت او اختلاس تورن کې او ويويل چې زما سره کره اسناد دي چې کله چې واصفي په فراه کې والي وو سوء استفادې کړيدي. دواړو ادعاء وکړه چې موضوع به محکمې ته محول کوي. حکومت تردې حده شويدلی، اداري فساد تردې حده رسيدلی او قيادي جبن تردې حده مستولي دی چې د جمهور رئيس لومړي مرستيال ضياء مسعود ادعاء وکړه چې د دولت لوړ پوړي چارواکي د مخدره موادو په قاچاق کې لاس لري. کله چې د رئيس جمهور څخه ددې ادعاء په باره کې په اوله د اکتوبر ۲۰۰۷ م پوښتنه وسوه هغه په ډير طنزيه ډول وويل چې که جرئت لري نومان دي ئې واخلي. يعنې سته خو مگر د نومانو د اخیستلو جرئت په چا کې نسته. عبدالجبار ثابت ادعاء وکړه چې وکرزي ته يې د شلو لوړپوړو قاچاقبرانو او رشوتخورو نومان ورکړه خو کرزی دی دهغوی له تعقيبې منع کړ. د لوړپوړو رشوتخورو، قاچاقبرانو او مفسدينو د نومانو د اخیستلو جرئت نه په وزير، نه د رئيس جمهور په مرستيال او نه پخپله په رئيس جمهور کې سته. دامريکا خارجه وزيره (هيلری کلنتن) وائي افغانستان يو تاريخي دولت دی چې کمزرفی او په لويه کچه اداري فساد فلج کړيدی. ځينې معتبر منابع وائي چې له څه وخته راهيسې امريکا ئې وسله د کابل دفوج او پوليس لخوا پر مخالفينو خرڅيږي. دفساد ديو بل اړخ په باره کې دښار جوړولو وزير انجنير يوسف پښتون ادعاء وکړه چې “هيواد اوس د محکو او مخدره موادو د مافيا په لاس کې دی“. اداري فساد تردې حده اوس رسيدلی دی چې د کرزي ملاقاتونه خرڅيږي.

بناغلي کرزي په ۱۳ نومبر ۲۰۰۷ م پر خپلو یوشمېر وزیرانو او د پارلمان پر غړو تور ولگاوه چې له خپلو دندو څخه سوء استفاده کوي، رشوت خوري او په اداري فساد اخته دي. ده وویل چې دا ناروغي اوس دومره پراخه سوېده چې دهیواد د بیا ودانولو مخ یې نیولیدی. کرزی پداسې حال کې چې قهر بدلې معلومیده وویل چې ”د عادي افغان ژوند ورځ په ورځ خرابیږي پداسې حال کې چې حکومتي مامورین یوازې پدې فکر کې دي چې څنگه خپله شخصي دارايي ډېره کړي. پدې نظام کې لوړپوړو چارواکو هرڅه پیدا کړل - پیسې، ډېرې پیسې - خدای په پوهیږي چې تر حد ډېرې یې ټولې کړې. زموږ د حکومت د لوړپوړو مامورینو په پیسو دنړۍ بانکونه ډک دي. لوکس قسرونه، نه یوازې په کابل کې بلکه دلته او هلته ټول زموږ د حکومت او د پارلمان د غړو دي؛ هریو ئې درې څلور کورونه په بیلو بیلو هیوادونو کې لري.“ د حیرانتیا او پریشانی خبره داده چې کرزی په هرڅه پوهیږي او اعتراف کوي خو د اصلاح لپاره یې هیڅ او یا ډېر کم څه کوي. د جمهور رئیس سلاکار اسدالله وفاء په لومړي مارچ ۲۰۰۹ کې وویل چې په کندهار کې د بیا ودانولو کار د دولت د مامورینو د اداري فساد په وجه وروسته پاته دی. د غسې یو حالت پر حکومت او پولیسو د خلکو اعتماد کم کړیدی چې نتیجتاً ئې امنیت ته لویه صدمه رسولې ده. دغه حالت، ولس پر حکومت ډېر بې باوره کړیدی او په ځان کې د تنفر او انزجار تومنه شاريې.

نړیوالې ټولني او افغان حکومت له اولې ورځې خلکو ته وعدي ورکولې چې امنیت به تأمینوي، سم او مؤثر حکومت به راولي او دهیواد بیا رغونه به کوي. افغانانو دوی ته کافي وخت ورکړ او لازمه همکاري یې ورسره وکړه ترڅو دوی خپل تعهدات پر ځای کړي خو متأسفانه تراوسه هیڅ یو له دغو تعهداتو عملي نسو. او حتی داسې هم ونسوه چې پر سمه او صحیح خوا

قدمونه ایښوول سویوي شو دهغه په برکت هیواد ورځ په ورځ د ارامۍ او سوکالۍ خواته تللی وای. افغانانو د کرزي څخه د اداري فساد د رینښو ایستلو ډیره توقع نه درلوده داځکه اداري فساد په ډیرو هیوادو کې سته خو دده څخه یې دا توقع وه چې د ابتدائي عدالت د تأمین په منظور د بد کارو، زورواکانو، قاچاقبرانو، د بشر د حقوقو د پایمالونکو، او سوء استفاده کونکو ملاتړ ونکړي او دهغو کسانو مخ ونیسي چې بهرنۍ مرستې پخپلو جیبونو کې اچوي او نه پریرېدي چې خلکو ته ورسیري. د حکومتدارۍ او عدالت د دغه بسیط عنصر کمزوري او په ډیرو ځایو کې نه موجودیت ددې سبب دی چې خلک د حکومت دفاع ونکړي او مخالفینو ته لار او حتی ځای ورکړي او یا حداقل بېتفاوت پاته سي. که د دولت وزیران او عالیرتبه مامورین شاهدي ورکوي چې د کابینې غړي، والیان او د رئیس جمهور کورنۍ او نژدې خپلوان په قاچاق او فساد کې اخته دي او بیا هم امریکا او نړیواله ټولنه یې بهدریغه مرسته کوي؛ که د رئیس جمهور مرستیال شاهدي ورکوي چې دده د حکومت لوړپوړي چارواکي مفسدین دي او دی یې دنیولو او حتی نوم اخیستلو توان نلري خو بیا هم ټوله غربي نړۍ دهمدې مفسدینو ترشا ولاړه ده افغانان به دداسې یوه بې کفایته حکومت او له داسې بهرني حمایت څخه د خیر څه توقع ولري؟

د کابل حکومت څخه به د چا د سم کار څه توقع وي چې مشري یې د شپيگل مجلې سره په یوه مرکه کې وائي (افغان رساله- مئی ۲۰۰۸، ص ۳) چې نړیوالې ټولنې ټول هغه غله او جنگسالاران چې له طالبانو تښتیدلي وه بیرته راوستل او په حکومت کې یې شامل کړل. کرزي وویل چې ډیر بهرني هیوادونه د جنگسالارانو سره تار لري او اوس هم هغوی ته پیسې ورکوي او ملاتړ یې کوي. همدا بهرنيان دهمدې جنگسالارانو او ټوپکیانو څخه

د عسکرو او پولیسو کار اخلي. کرزي وویل چې “د نړیوالې ټولنې ځینې غړي زموږ د ځینو فاسدو خلکو او مامورینو سره تړاو لري او دهغو څخه استفاده کوي. د مثال په توګه د بین المللي ټولنې یوه غړي هیواد د افغانستان په یوه برخه کې یو قوماندان ته دهغه د وفادارۍ په خاطر پیسې او محکمه ورکړې ده. ایا زه (کولای سم) هغه محکمې ته راکش کړم؟”

د سترې محکمې د عالي شوری غړي قاضي بهاء الدین بهاء اریانا تلویزیون ته په ۲ جولای ۲۰۰۸ م وویل چې د حکومت ډیرو زیران، دهغوی معینان او د دواړو رئیسان د سترې محکمې لخوا په رشوت او اداري فساد محکوم سویدي خو څوک ئې نسې بنديان کولای. د غسې یو نظام به چې شریعت او قانون یوازې پر کمزوره تطبیق کیږي او زور واکان تر قانون لور او سرشاره ګرځي د خلکو اعتماد څنګه خپل کړي؟

د اوضاع ډېر څیړونکي پدې عقیده دي چې مخالفین نسې کولای ناتو په زور ماته کړي. خو بیله شکه اداري فساد، بیعدالتي او قاچاق به ئې حتمي ماتې ته ورټېبله کوي او عمر به ئې ورنلنډوي.

پنځم سؤال د مخدره موادو د تولید وو.

د غربي نړۍ پالیسیو افغانستان په یوه تاریکي هیواد بدل کړ خو د غرب په بازارو کې د مخدره موادو تقاضا ته جواب وویل سي. د امریکا خارجه وزیره افغانستان یو تاریکي دولت بولي. په افغانستان کې د تریاکو تولید له ۱۸۰ ټنه په ۲۰۰۱ کې چې هغه هم د بدخشان په یوه محدوده ساحه کې کرل کېده و ۲۵۰۰ ټنه ته په ۲۰۰۷ کې ورسید. اوس تریاک تقریبا ۴۰٪ د افغانستان د

ناخالصو ملي عوايدو (۳، ۱ بليون ډالر) او د نړۍ د عرضې ۹۳٪ تشکيلوي. د دغو تریاکو بیه په امریکایي بازار کې ۴۳۰ بليون ډالر ده چې افغانانو ته یې یوازې ۷، ۰٪ (۳ بليون ډالر) رسیږي. متبقي ۴۲۷ بليون ډالر یې د اروپایي او امریکایي سوداګرو په جیبو کې لویږي. خپرونکي پدې عقیده دي چې مخدره مواد، د حکومت اداري فساد، د مخالفینو فعالیت، برمه نیول او په بیلو شکلونو د خلکو تهدید، د دولت په اداري دستگاه کې د زورواکانو نفوذ او جنایتونه دا ټول یوله بله ټینګې اړیکې سره لري. د مخدره موادو کاروبار کونکو د دولت په اداري، مالي او عدلي نظام، انکشافی پلانونو، حکومتداری او اعمار مجدد کې کافي نفوذ کړیدی. د مخدره موادو په پیسو او د غرب په ملاتړ، زورواکان شخصي ملیشې ساتي او د دولت د قانون جوړولو او تطبیق کولو ارګانونو ته او امر صادروي. په تیرو شو کالو کې د مخدره موادو د کښت او قاچاق د له منځه وړلو لپاره ټول پلانونه او فعالیتونه ناکام سویدی. د سینلس مؤسسه ادعاء کوي چې امریکا او نړیوال د مخدره موادو د کښت او قاچاق په مخنیوي کې ناکام دي. افغانانو ته کار او دعائدو کومه بله منبع نسته نو ځکه مجبور دي تریاک وکړي. د بلخ والي عطاء محمد نور د اریانا تلویزیون سره په ۲ جولای ۲۰۰۸ م په یوه مرکه کې وویل چې نړیواله ټولنه او د کابل په حکومت کې مؤثري حلقې په افغانستان کې د تریاک کښت تشویقوي.

د ۲۰۰۷ م کال د اپریل په سر کې زه (د دې کتاب لیکونکی) وطن ته تللی وم او هلته می د دې ټولو عناصرو ائتلاف خپله ولید. په کوټیه کې مدرسې خالي وې او ټول طالبان افغانستان ته د کوکنارو د نښن و هلو لپاره تللي وه دا ځکه له قدیمه نښن وهل د طالبانو کار دی. په افغانستان کې عسکرو او د دولت کم رتبه مامورینو هم د سهار لخوا تر رسمیاتو دمخه نښن واهه دا ځکه معاشونه

ئې كم وه او د ترياکو په کښت کې يې د يوې مياشتې په خوارۍ د ټول کال د دولت معاش برابرولای سوای. د طالبانو قوماندانانو خپل زکات ځينې اخیست. د دولت اکثره عالي رتبه مامورينو يا پخپلو محکو خاشخاش کرلي وه او که ئې محکه نه وه بيا د وظيفې ترڅنگ د ترياکو په تجارت مصروف وو. د داخلي او خارجي قاچاقبرانو خو پدا زندگي وه او حتی خارجي عسکر هم د دغه سخي بوټي څخه بې برخې نه وه. پدې ډول خاشخاشو خپل دکرم سایه پرتولو غوړولې وه او دوست او دشمن يې په يو سنگر کې سره کښېنولی او يو وسيع ائتلاف ئې په جوړ کړی وو. که دولت يا ناټو د ترياکو د له منځه وړلو لپاره کومه عملي هڅه کړې او نو ټولو به ئې په گډه مقابله کړې او چې دا دکابل دولت ته يولوی گواښ کيداى سوای چې نه کرزي غوښت، نه امريکايانو او نه ناټو. ازادۍ راديو ته په ۱۲ نومبر ۲۰۰۷ م يو بزگرو ويل چې ماته يو قوماندان چې په پارلمان کې د يوو کيل ملاتړ ورسره دی وويل چې که غواړې تارياک دی مات نسي نو پيسه به راکوي. د کوکنارو د توليد د کنترول او هم په دولت کې د اداري فساد دمخنيوي لپاره نه يوازې د حکومت او دهغه دبهرني ملاتړو ترمنځ مشترکه ستراتيژي نسته بلکه کومه يوه چې سته هغه ددې دواړو ادامه او تقويه ده. دامريکا او ناټو په نظر اول بايد طالبان مات سي او وروسته بيا ترياکو او اداري فساد ته توجه وسي خوزه وایم دا وروستی دواړه داسې لوټې بلاوې دي چې هم به افغانان و خوري او هم به اشغالگران. پخپله په افغان دولت کې هم د ترياکو دکښت دمخنيوي پر سر گډ موقف نسته. يو شمير مامورين وايي چې څرنگه چې په تيرو ديرشو کلونو کې جنگونو د بزگرانو د اوبولگولو نظام خراب کړيدى، دغنمو او پنبې اصلاح سوى تخم نلري، کيمياوي سره نه وررسيږي او په اسانه شرايطو د کښت لپاره پور نه ورپيدا کيږي نو ځکه بزگران مجبور دي چې ترياک وکړي. دنيا بايد مرسته وکړي چې دبزگرانو دغه مشروع غوښتنې ترسره سي. خو

ځينې بيا حتى د وزيرانو په سويه وائي چې نه، خاشخاش خلک له مجبوريت او غريبۍ نه کري بلکه ډيرې پيسې جوړوي. همداراز، حامد کرزي د خاشخاشو پر کښت د هواله لاري د زهریاتو د پاشلو شديد مخالف دی خو لومړی مرستیال يې بيا په شدت طرفدار دی.

د امریکا په خارجه وزارت کې د افغانستان لپاره د ترياک د کنترول پخوانی لوی مسؤل تامس شوئچ د نیویارک ټایمز سره په يوه مرکه کې (۲۷ جولای ۲۰۰۸) وټيلي دي چې په افغانستان کې د ترياک د کښت د ملاتړ په منظور د افغان دولت د لورپوړو فاسدو چارواکو، ډارنو او پوځيانو، د پښتو ګون تنګنظرو فوجيانو او طالبانو يو نامطلوب ائتلاف جوړ دی او ترڅو دا ائتلاف وي دا بوتي به غوړيدلی پاته وي. ناټو او زموږ وزارت دفاع د کوکنارو پر ضد د عملي اقدام مخالف دي؛ برتانويانو په هيلمنډ کې خلکو ته ويلي دي چې دوی په تاريکو غرض نلري. افغان حکومت وايي چې بزګران خاشخاش له غريبۍ کري خو ملل متحد بيا وايي چې نه دا کار له مستی کوي. پدې ډول د تاريکو د کښت د مخنيوي لپاره هيڅ مشترکه ستراتيژي نسته. د امریکا د دفاع وزير رابرت ګېتس وکانګرس ته په ډسمبر ۲۰۰۷ م کې وويل چې موږ په افغانستان کې د کوکنارو د له منځه وړلو لپاره واضحه ستراتيژي نلرو. تامس شوئچ وائي چې که طالبان لدې کښته ګټه اخلي نو کرزی او دولت يې هم ډيره اخلي. د کرزي په حکومت کې بيساری اداري فساد ددې سبب سوی چې قاچاقبران په ازاده خپل کار وکړي او که احياناً ونيول سي رشوت ورکوي او خوشی کيږي. عبدالجبار ثابت ماته ويلي دي چې ما د شلو لورپوړو چارواکو نومان چې د مخدراتو کاروبار کوي او په اداري فساد اخته دي کرزي ته ورکړل چې بايد تعقيب سي خو زه هغه لدې کاره منع

کرم. د سنډې ټایمز په حواله (۲ سپتمبر ۲۰۰۸) دیوه والی له کوره نهه ټنه تاریاک راو ایستل سول خو چا ترخه خبره هم ورته ونکړه.

خاشخاش د افغانستان په ځینو برخو کې لکه بدخشان، ننگرهار او هیلمند تر انقلاب پخوا هم کرل کیده خو البته په ډیره لږه پیمانه. مثلاً په ۱۹۷۵ م کې په هیلمند کې ۲۲ ټنه تاریاک اخیستل سویوه او په ۲۰۰۷ م کې ۲۵۰۰ ټنه پخوا بهرته د تاریاکو د قاچاق یوازنی لار ایران وو چې زموږ د غربی سرحداتو څخه او یا د پاکستان له لارې ایران ته او له هغه ځایه یورپ او امریکا ته تلل. دلومړي ځل لپاره و شمال ته د تاریاک د قاچاق لار روسانو د افغانستان د اشغال په وخت کې خلاصه کړه. کله چې روسانو پر افغانستان یرغل وکړ او پخلاف یې د افغانانو مقاومت شدید سو. نو د مقاومت د څپلو، دخلکو د خپلولو او خپل گوډاګي حکومت ته د وسیع حمایت د حاصلولو په منظور به دوی ترخپل کنترول لاندې سیمو کې د خاشخاش کرل نه منع کول. روسانو به خپلو وفادارو ملېشه قوماندانو ته د خاشخاش کرلو او عالی رتبه مامورینو ته د مخدراتو د قاچاق امتیاز ورکاوه. مجاهدینو هم د تاریاک کرل نه منع کول دا ځکه دوی دولت نه وو او دا یې د ځان مکلفیت نه باله. له بلې خوا روسانو د دې لپاره چې خپل عسکر په افغانستان کې خوښ وساتي د نشتي موادو پر نه استعمال او د دوی لخوا ئې پر نه وړلو ټینګار نه کاوه. د روسیې د عسکرو به په افغانستان کې نشه او بې بندوباره ژوند وو او چې کله به یې وخت پوره سو او کورته به تله نو د ځان سره به یې څه مخدرات هم وړل. هغه به په دننه روسیه کې ښه پیسه ورجوره کړه او دوی او کورنۍ به یې خوښ سول. روسانو غوښته چې خپل عسکر لدغه لارې و افغانستان ته په تلو تشویق کړي. پدې ډول روسانو د خپلو عسکرو لخوا د مخدره موادو پر وړلو سترګې پټولې. روسي عسکر په عسکري الوتکو کې تلل او نه تلاشي کیدل او تقریباً په ازاده او اطمینان ئې

دا کاروبار کاوہ۔ پدې ډول د افغانستان په تاریخ کې د تاریخو د چاق لار و شمال ته روسانو خلاصه کړه او تراوسه د لارښه فعاله ده. له افغانستانه د روسانو د وتلو څخه تراوسه د افغانستان سره د تاجکستان پر سرحد لس زره روسي عسکر پراته دي او ډېر واره روسي عسکر حتی جنرالان يې دمخدره موادو په چاق تورن سويدي. همدا تور اوس افغانان پر امریکا او ناټو او دهغو پر عسکرو لگوي چې دروسانو پر پله روان دي. ملل متحد هم وايي چې له تاريخه د هير وئينو د جوړولو فابريکې په افغانستان کې بهرنيان چلوي او ضروري کيمياوي مواد يې له بهره ورته راځي خو مخ يې نه نيول کيږي (اريانا تلویزيون ۲۸ جولای ۲۰۰۸).

شپږم سؤال په افغانستان کې د بهرنيو مرستو د مؤثریت وو.

د جرمني د بون په کنفرانس کې د غرب ظاهراً تلاش دا وو چې افغانستان داسې يو حالت ته راولي چې بيا د تروريزم د تربیې مرکز نه وي نو ځکه يې د اساسي قانون، انتخاباتو او د قضاء د اصلاح لپاره يو پروگرام تصویب کړ. او کابل ته يې نړيوال فوج د کابل د حکومت د ساتلو او د دغه پروگرام د عملي کولو لپاره واستاوه. په غیر نظامي برخه کې د بون د کنفرانس غوښتنه دا وه چې افغانستان يو مستقر هیواد وي چې د گاونډيو سره په سوله کې ژوند وکړي، دخلکو نماینده حکومت ولري، مؤثر فوج ولري، ټول مهاجر بیرته خپل هیواد ته ستانه سي، هیواد بیا اباد او اقتصادي وده يې يقيني سي. د اقرار داد د ملگرو ملتو د مؤسسې د امنیت شوری پخپل ۱۳۸۲ مه پریکړه کې هم تائید کړ.

که په ځیر وکتل سي پسله تقریباً اته کاله نړیوالو خپلې کړې وعدې ډیرې لږې پوره کړيدي. تراوسه تر اتلس بليون ډالر په افغانستان ته د بیا ابادیدو لپاره راغليدي. خو ډیر لږ یې خلکو ته رسیدلي او د هغوی په روزمړه ژوند کې ئې ډیر کم مثبت تغییر راوستی دی. البته د دیرش کالو خرابۍ په ۷ کالو کې ټول نسي سمیدای خو د افغانانو غوښتنې ډیرې ساده، بسیطې خو واقعي وې یعنی د ژوند د لومړنیو ضروریاتو درلودل. حکومت او نړیوالونه یوازې د افغانانو سره د دغو بسیطو غوښتنو په پوره کیدو کې مرسته ونکړه بلکه د دغو بسیطو او لومړنیو غوښتنو د زیربنا د ترمیم لپاره یې هم ډیر لږ کار وکړ. که څه هم نړیوالو په افغانستان کې په ځینو ساحو کې څه سیاسي بریاوې درلودلیدی لکه د جمهوري ریاست، ولسي جرگې، ولایتي جرگو انتخابات، تعلیم او تربیه، مخابرات، نشرات، فوج، پولیس، قضاء، روغتیا او د کلیو پراختیا خو غیر مؤثر او فاسد حکومت، ډیره بیکاري، په بهرنیو مرستو لگولو کې تشت او فساد، د ناټو پر بنه نیت شک او عدم همږغی دغه بریاوې خنثی کړيدي. حتی باخبره منابع پدې عقیده دي چې امریکا او انگلیستان تر جنګ وروسته افغانستان لپاره هیڅ ستراتیجی نه درلوده. د انگلیستان صدراعظم تونی بلیر پر افغانستان پر ۷- اکتوبر ۲۰۰۱ د حملې امر ورکړیله دې چې دخپلې کابینې له نژدې وزیرانو سره مسئله جدي مطرح کړي (جان کیمپنر، ص ۱۲۹). دملگرو ملتو دمؤسسې دمسؤلینو په قول په بون کې (له یوې خوا) دملگرو ملتو اداره بیاکوه (اوله بلې خوا) امریکایانو داسې استعمال کړه چې اصولي کردار یې ادا نکړای سوای). شپږ میاشتې وروسته د اضطراري لویې جرگې په وخت کې یې هم ونکړای سوای چې کابل د بون د فیصلې مطابق له شخصي ملیشو پاک کړي. دامریکا دوخت د جنګ وزیر (دونالد رمزفیلډ) د شمال ائتلاف په لاس د طالبانو وژلوته دو مړه اړم وو چې نه یې غوښتل دغه ملیشي مهار او دولت په

سیاسي پروسه کې منسجم سي. ایساف پر دغو ملیشو واک نه درلود بلکه موازي يې کار ورسره کاوه. ایساف، دولت له سقوط او حملې ساتي خود ملیشو دظلم، تجاوز او جنگي جرائمو مخ يې نه نیوی. رمزیلېد پرې نښود چې ایساف خپل تسلط پر ټول افغانستان خپور کړي بلکه اجازه يې ورکړه چې ملیشې د دولت پر امنیتي اورگانونو، دولتي دارائي گانو او گمرکاتو کنترول پیدا کړي. نړیوالې ټولنې هم بیله دې چې دافغان حکومت جوړولو، پلان او ترجیحاتو ته صبر وکړي دخپلوان جي او گانو او قراردادیانو په لاسونو دزرو ملیونو ډالرو مصرفول په موهومي سنجش پیل کړل. په نتیجه کې نه یوازې عادي افغانان بلکه د ناټو د هیوادو مهم سیاسي و نظامي مقامات لکه د انگلیستان پډي اشډن، د امریکا جنرال جیمز جونز، اروپایي اتحادیه، سینلس او ډیر نور نړیوال کارپوه شخصیتونه او ادارې په افغانستان کې د نړیوالو او د کابل د حکومت په کړو اجرائتو قانع ندي. حتی دافغانستان دجمهور رئیس لومړی مرستیال احمد ضیاء مسعود پخپل کلي پنجشیر کې وویل (۱۲ فبروري ۲۰۰۹) چې: ”اوسنی حکومت ناکام او له درغلیو ډک دی، ممکن کرزی په راتلونکو انتخاباتو کې دځان په گټه کار وکړي او د جوزاله لومړی نیتې وروسته باید لنډمهاله اداره واک په لاس کې واخلي.”

افغانستان یو زراعتي هیواد او اقتصاد ئې پرهمدې سکتور ولاړ دی. د تقریباً ۸ کالو په موده کې نه داوبو یو ضروري بند جوړ سو او نه یوه مهمه ویاله او کانال پاک او یا ترمیم سو او نه یوه غټه کارخانه جوړه یا حتی ترمیم سوېده. یوازې یوڅو وړې پروژې د پي ار ټي لخوا ترلاس لاندې نیول سویدي چې د هغو هدف هم د پروژو ترنامه لاندې په طالبانو پسې کتل دي. افغاني بزگرانو ته ډیر کم د کرنې تخم او وسایل او حتی زراعتي او مالداري پور

ورکول سویدی چې دا خپله و خاشخاش کرلوته موقع ورکول دي. څرنگه چې کرنې او مالدارۍ په افغانستان کې په تیرو ۳۰ کلونو کې سخته صدمه لیدلې ده د نړیوالې ټولنې څخه دا توقع وه او ورته ښه فرصت وو چې صنعت یې تقویه کړی وای. د ارزانه او خواریکښ کارگر شتون له یوې خوا او د افغانستان جغرافیایي موقعیت له بلې خوا چې د مرکزي اسیا، جنوبي اسیا، غربي اسیا او خلیج په منځکې پروت دی خارجي پانګوال ښه تشویقولای سواي. خوداکار ونسو. افغانستان د یو غربي هیواد په توګه چې ډېرې پاکې اوبه یې په هره دره کې سته او ډیر ځایونه د برېښنا لوی او واره بندونه جوړیدای سي او ترخپل ضرورت زیاته برېښنا بهرته صادرولای سي اوس د برېښنا له نعمته محروم دی او له بهرني وادوي. حتی همدا پسله اته کاله د زرو ملیونو ډالرو د راټوټیدو او د بهرنیانو د بیساري حضور سره سره د کابل د ښار د اوسیدونکو نیمایي برېښنا نلري. په لویه کچه بیکاري، د بیا ابادیدو د عملیې سوکه والی، د حکومت بېعدالتیو او د ناټو بمباریو خلک اړ کړيدي چې یا پاکستان یا ایران ته کډه وکړي او یا د ځان د حمایت او امرار معیشت لپاره د زور واکانو او یا طالبانو سره یوځای سي. د بهرنیو مرستو د غسې عدم مؤثریت د دولت مشروعیت ته هم لویه صدمه رسولیده.

سینلس چې د امنیت او پالیسی په چارو کې پاریس میشته یوه نړیواله مشورتی اداره ده پخپل وروستي راپور کې لیکي چې کابل او نړیوالې ټولنې د افغانستان د اعمار مجدد مکررې وعدې د افغانانو سره تر سره نکړې. ډېر افغانان خپل په ژوند کې څه مثبت بدلون نه ویني بلکه ژوند یې ترپخوا خراب سویدی. خلک سؤال کوي چې بلیونونه ډالره چې په افغانستان کې مصرف سویدي چیرې تللي دي. له بډایو هیوادو څخه افغانستان ته تللي مرستې غیر منسجمې، غیر مؤثرې او ضائع سویدي.

افغانستان اوس د استدلال په يوه داسې دائره کې راگيردی چې امریکا او ناپو وائي امنیت د کار او پرمختګ لپاره شرط دی. خو ډير افغانان پدې عقیده دي چې کار، بیا ودانول او پرمختګ په افغانستان کې امنیت راوستلای سي. که عامو خلکو ته کار پیدا، بیا ودانول پیل او انکشاف يقيني سي دخلکو اعتماد به پر حکومت اعاده او په ملاتړ به ېې راووزي. خوګ به بیا خپل نازولی زوی یو فاسق او ظالم جنګسالار ته نه سپاري او دهغه د اقتدار او حرص لپاره به خپل اولاد نه قربانوي. دوی به نه یوازې بیا دمخالفینو سره مرسته ونکړي بلکه هغوی به پخپلو سیمو کې د حکومت ضد عملیاتو ته پریښودې. چریکي جنګ ېې دولس له ملاتړه ممکن ندی؛ که ولس خپل سي چریکي جنګ به څنګه ادامه پیدا کړي او بريالی سي؟

اووم سؤال د افغانانو د اقتصادي حالت د څرنگوالي وو.

اصلي امنیت د خلکو د زړونو په لاسته راوړو کې دی. که خوګ په افغانستان کې امنیت، دموکراسي، پرمختګ او سوکالي غواړي نو باید په اقتصادي ساحه کې کامیاب کار وکړي. تجربې ښوولېده چې په افغانستان کې زور او نظامي عملیات ندي بريالي سوي. دلته سکندر خپل سرزوره سرخوړلی دی، دانگریزانو پزه چې پرپاچاهي یې لمر نه ډویدي سولیدلې ده، سورلښکر چې د دنیا د تسخیر خوبونه یې لیدل شرمیدلی دی او داده امریکا ورپسې روانه ده. راسئ سرچپه ئې عملي کړو چې د ټولو پکښې خپروي او هغه دا چې سیاسي حل ته موقع ورکړو او دهیواد اقتصادي بیا رغونه وکړو او پدې ډول امنیت په ښکیلاک او زبېښاک کې نه بلکه د خلکو په رضائیت او اقتصادي سوکالی کې وپلټو. دا ځکه د افغانستان بحران تر ډیره حده سیاسي،

سازماني او اقتصادي دى نه نظامي. تريولک زيات داخلي او خارجي لښکرو چې د عصر په ټولو پرمخ تللو وسلو مجهز دي او بيله اتومه دهيش ډول تخريبي وسلې داستعمال څخه يې دريغ هم ندى کړې اتوکالو کې ونکړای سوه په افغانستان کې امن قائم کړي او ورځ په ورځ اوضاع شورېږي دا نښې چې د افغانستان بحران په زور نه بلکه په اقتصادي او سياسي رغاوي حل کيدای سي.

سره لدې چې ډېر غربي ستراټيجستان نښايي موافق نه وي خوزمور باور دادى چې په افغانستان کې بيکاري او بغاوت مستقيماً سره متناسب دي. که خلکو ته کار پيدا سي او ولس په يو ګوله مور سي دا به د حکومت اعتبار ډير او هغه ته به مشروعيت وروبخښي. خلکو ته کار پيدا کيده به د زورواکانو زور او به کړي او ډير لږ خلک به وي چې ديو جنايتکار او جنگسالار توپک په غاړه کې واچوي او دده لپاره خپل هيواد وال مړه کړي او يا ځان قربان کړي. څوک چې ډير مجبور نه وي په اسانه نه حاضرېږي چې ځان مړ، مور بوره او خپل اولاد یتيمان کړي. د کسب و کار موجوديت دغه مجبوريت له منځه وړي. د کابل حکومت او نړيواله ټولنه پدې کې ناکام سويدي چې عامو خلکو ته د کار زمينه مساعده کړي، مالي او پولي پارېسوب کښته، کرائې او نرخونه کنترول او د خوار او بډای ترمنځ د ژوند سطح تفاوت کم کړي. همدا راز دوى بريالي نسول چې په اصطلاح د خارجي متخصصينو لښکر راکم او په زرو د چوربان جي او گانې ترکنترول لاندې راولي. دوى ونه توانيدل چې د مليارډونو ډالرو او د خارجي ماهرانو د يو لوى فوج په درلودلو سره بيا هم د خلکو پر ژوند يو مثبت اثر وکړي. دغه نامطلوب حالت، د بيکارانو يو لوى لښکر دولت او خارجيانو څخه د خوابدو کسانو او مخالفينو سره يوځای کړېدى.

ددې لپاره چې د کابل حکومت ته مشروعیت او پراخ ملاتړ ترلاسه کړي، د حکومت بهرني ملاتړو په بهر کې افغان مهاجرین پخپلو غوږو و عدو وهڅول چې خپل وطن ته ستانه سي. د دغه نړیوال پراخ تشویق په اساس ملیونونه افغان مهاجرین له پاکستان، ایران او نورو هیوادو څخه افغانستان ته ستانه سول بیله دی چې نړیوالو په افغانستان کې ددوی دکور او کار غم خوړلی وي. تیرو دیرشو کلونو جنگونو او مهاجرت دهغوی کورونه پخپلو سیمو کې خراب، کښت و کروندې ویجاړې او کاروبار مختل کړیدی او دراستنیدو پروخت هم چا مرسته ورسره ونکړه نوله ناچاره یې لویو ښارو ته دالرودباران او د کار دپیدا کیدو په هیله مخه کړه. په لویو ښارو، خصوصاً کابل کې، دنفوس دغه زیات تراکم او پراخې بیکاری د حکومت پر کمزورو اوږو یوبل دروند پېټی ورزیات کړ او د دولت اقتصادي، چاپیریال، ټولنيزې او سیاسي ستونزې یې نورې هم ورډیرې او حادې کړې.

امریکایانو، دایران څخه په افغانستان او عراق کې دهمکاری په طمع دنفت وغاز دپایپلائن او تجارتي لارو د جوړولو هغه پروژه وځنډول کومه چې به له ترکمنستانه پاکستان ته دافغانستان له لارې تلل او دمرکزي اسيا انرژي ئې جنوبي اسيا او غربي نړۍ ته رسول. ایران تل ددغه پروژهې مخالفت کړیدی او دنورو علتونو وڅنگته پدغه سیمه کې دجنگ داورد بلیدو یو مهم عامل هم ایران دی. ایران غواړي دافغانستان په غرب او جنوب غرب کې دعدم امنیت له لارې داپروژه عملي نسي او په عوض کې دایران په خاوره کې دغه لارې تیرې سي. دغه پروژه که عملي سي دکاله ۳۰۰ ملیونه ډالره دافغانستان دولت ته مالیه ورکوي، ترلس زره ډیرو افغانانو ته کار پیدا کوي، او په لار کې پرتو کلیو او ښارو ته ډېر ارزانه برېښنا او غاز ورکوي داپروژه دجنوبي اسيا او مرکزي اسيا ترمنځ تجارت تقویه کوي او په افغانستان

عموماً او غربي سيمو کې خصوصاً يو ډير اقتصادي تحول راوړي؛ ترانسپورت تقويه کيږي او دلارې په اوږدو کې ورکشاپونه، رستورانونه، هوټلونه، بازارونه او نور مرستندويه اقتصادي فعاليتونه رامنځته کيږي. مهمه سياسي گټه به ئې دا وي لکه اوس چې افغانستان گاونډيانو ته اړ دی ددې پروژې په عملي کېدو سره به گاونډيان هم افغانستان ته اړ سي؛ افغانستان به ورته مهم سي او ددغه هيواد ثبات او استقرار به پخپله گټه وېوې. همداراز، څرنگه چې افغانستان يو غرنی هيواد او ډيری اوبه او دبرېښنا د توليد ډير امکانات لري توقع وه چې امريکا او نړيواله ټولنه به مرسته وکړي چې دا اوبو بندونه جوړ سي. ددغو بندونو څخه دويالو پذيرعه لامزروع محکې او دښتونه اوبه سي او خلک به دترياک پرځای نور مشروع کښتونه ولري. خو دا مهمې پروژې چې سروې گانې يې دثور ترکودتا دمخه د داؤد خان په وخت کې تکميل سوې وې تېر اته کاله دپيسو، متخصصينو او نړيوال حضور سره سره جوړې نسوې او افغانستان ددې پرځای چې برېښنا ئې صادره کړېوای اوس له بهره برېښنا واردوي. او ددې علت دادی چې په دغه مورد کې سياسي اراده نسته. امريکايان دپښتنو په سيمو کې چې ايران او پاکستان ته څرمه دي جنگ ته ضرورت لري څو له يوې خوا ايران خوښ وساتي چې دپايپلاټن پروژه پاته سو، دوهم دخپلو اوږدمهاليواهدافو لپاره پر پاکستان فشار ډېر کړي او دريم په سيمه کې خپل حضور توجيه کړي. برعکس، امريکايان ددې لپاره چې په مرکزي اسيا کې خپلې منگلې مضبوطې بنځې کړي په شمال دافغانستان کې وامن ته ضرورت لري. همداراز، امريکا ددې لپاره چې دافغانستان شمالي گاونډي هيوادونه خوښ وساتي ترڅو په نوموړو هيوادو کې په اسانۍ کار وکړي نو په افغانستان کې هغوی ته سياسي، فرهنگي، او تجارتي امتيازات ورکوي او دافغانستان شمالي برخې دهغوی د نفوذ په ساحه کې قبلوي. امريکا او

نړيوال بانگونه کونښن کوي چې د افغانستان په عوض کې د قرغزستان په شمول زموږ په شمالي گاونډي هيوادونو کې د اوبو بندونه او برېښناکوټونه جوړ کړي او دهغو څخه توليد سوې برېښنا د افغانستان له لارې وپاکستان ته انتقال کړي. په لار کې به پر موږ هم برېښنا خرڅوي او پدې ډول به زموږ منابع او ظرفيتونه راکد پاتېږي.

ناټو او د کابل د حکومت اقتصادي ماهرينو د غربي نړۍ د اقتصادي نظام په راکاپي کولو سره په افغانستان کې د ازاد بازار اقتصاد پلۍ کړې، دولتي سکتورونو ته يې نه يوازې توجه ونکړه بلکه هغه يې پر جنگسالارانو او متنفذو اشخاصو وپلورل. لکه ديو سياسي نظام وارديدل چې خراب عواقب لري داسې د اقتصادي نظام کاپي او بېفکره پلۍ کول هم نامطوب نتايج منځته راوړي. ناټو او د کابل حکومت ډير معدود داسې اقتصاد پوهان لري چې د افغانستان د ټولنيز او کلتوري جوړښت سره بلد دي خو توانيدليوای چې غربي اقتصادي تجربې يې د خپل هيواد د شرايطو سره سازگارې کړيوای. د دوی ډيرئ په غرب کې لوی او تربيه سويدي او يوازې په دا پوهيږي چې څنگه هغه څه چې يې په غرب کې ليدلي دي کاپي او په افغانستان کې پلۍ کړي. دوی ددې توان نلري چې په بهر کې لاسته راوړي پوهه د افغانستان د شرايطو سره منطبق کړي. ماته يو افغان ځوان معلوم دی چې امريکا کې پيدا او ۱۲ کاله ښوونځی يې هلته په تکليف ويلې دی. پخوا يې افغانستان هيڅ نه وو ليدلی خو اوس دا څو کاله په افغانستان کې ديو ډير مهم وزارت مشاور دی او په ډالرو ډېر لوړ معاش اخلي. د نظام او سړيو دا ډول واردات به څه نتيجه ورکړي؟ په غرب کې د ازاد بازار اقتصادي نظام لکه څنگه چې ادم سميت او جان کينز ويلي وه اوس نسته او غربي دولتونه خپلو بزگرانو ته سبسيدې (توپيري مرستې) ورکوي او دبانکونو او نورو

اقتصادي سکتورونو د استقرار او ودې په منظور مداخلې کوي خو په افغانستان کې بیا هغه ازاد بازار غواړي کوم چې خپله یې نلري. دوی غواړي افغانستان بې ورو او دیوال وي چې هرڅه څوک ورته راوړي او یانې ځینې وباسی مخ یې څوک ونه نیسي. په افغانستان کې د ازاد بازار د اقتصاد ودې ته ضرورت دی خو دې مرحلې ته تر رسیدو دمخه د دولت فرض دي چې د یوه باثبات اقتصادي نظام او دوامداره متوازنې اقتصادي ودې لپاره ځینې سکتورونه پخپل لاس کې ولري، ځینې نور تر خپل نظر لاندې وساتي او ځینې خلکو ته وسپاري. دا د دولت وظيفه ده چې یو اقتصادي پلان جوړ کړي چې کوم اقتصادي فعالیتونه به دولت کوي او کوم به شخصي تشبثاتو ته پرېږدي. حکومت باید ځینې اقتصادي سکتورونه او شخصي تشبثات د خارجي بازارونو له تهاجمه وساتي.

د مخدره موادو پر بهرنۍ مافیا سربیره، بهرنیو مشاورینو، متخصصینو، این جی او گانو او قراردادیانو هم چې د هغوی مسلکي پوهه، د پروژو مؤلديت او مفديت او روڼ حساب ورکول تر جدي شک او پوښتنې لاندې دي د افغانستان پر اقتصاد يرغل کړیدی. لکه څنگه چې د ناټو عسکر ازادانه هر څوک نیولای سي، بندي کولای سي، وژلای او بمبارې کولای سي همداراز د خارجي مشاورینو، متخصصینو، این جی او گانو او قراردادیانو لښکر ازادي لري چې د افغانستان د اقتصاد هره برخه چې وغواړي گوډه، فلج او یا مړه کړي. لکه فاحشې بنځې او دعيسائيت مبلغين چې په زړو د حکومت له اجازې او خبر پرته افغانستان ته ځي او راځي او په ډاډه زړه خپل کار کوي، دا ډول خارجي مشاورين او این جی او گانې هم د حکومت له علم او چوکاټه بهر چیرې چې یې زړه غواړي او گټه یې ایجابوي فعالیت کوي. بې مالکه ملک په لاس ورغلی دی. په افغانستان کې تقریباً ۲۲۰۰ این جی او گانې کار

کوي او له خارجي مرسته کونکو هيوادو څخه مالي مرستې اخلي. ددوی کارونو چندانې ملموسه نتيجه نده ورکړې او نه څوک سرپسې گرځوي، پداسې حال کې چې همدا مرسته کونکي پخپلو هيوادو کې د خپلو خلکو سره د يوه يوه پول (سينټ، پينس) حساب کوي. د افغانستان د ماليې وزير انوار الحق احدي د اريانا تلويزيون سره په يوه مرکه کې چې په ۵ مئی ۲۰۰۸ م څېره سوه شکايت وکړ چې “مرسته کونکي هيوادونه دوه پردې برخه مرستې خپل مربوطان جي او گانو ته راساً ورکوي او موږ نه په خبرېږو او نه پوهېږو چې څومره او چېرې مصرف سويدي؟ موږ نه پوهېږو څونه کار سويدي او څونه نور پکار دي او چيرې په کار دي؟ په حقيقت کې دوی خپلې مرستې په يو اوبل شکل بيرته وړي. همداراز، ددوی کار د پرمختيا او بيله روڼې حسابدهی دی. مثلاً دوی يو کيلومتر سرک په يو مليون ډالره جوړوي هغه هم سم نه پداسې حال کې چې موږ تر دغه بڼه کار ددوی دمصرف په دريمه کولای سو“. دا قابل فهم ده چې د افغان حکومت د اقتصادي ادارو کاري ظرفيت په اول سر کې کم وو او بهرنی مرستې ته ئې ضرورت درلود خو تر اته کلو وروسته د بهبود توقع وه او دا غير قابل قبول ده چې اوس هم خارجي مرستې د حکومت تر چوکات بهر د خارجيانو په لاس مصرف کيږي. پداسې حال کې چې د بهرنيو مرستو مصرف د دواړو اړخونو ترمنځ باهمي همکاري غواړي. دغه استثمالي يرغل د افغان دولت اقتصادي ادارې سختې کمزورې کړيدي. په ان جي او گانو کې او چتو معاشونو د دولتي ادارو څخه د پوهو او مسلکي کسانو فرار ته لار هواره کړيده او دولت يې د فني پرسونل په قلت او دکاري ظرفيت په مزيد کموالي مواجه کړيدی. لکه څنگه چې به خارجي فوجونو ته په افغانستان کې تل ضرورت وي، اشغال گرانو اقتصادي فضاء داسې راوستلېده چې همداسې به دکابل حکومت خارجي ماهرانو ته تل اړ وي. نتيجه به ئې دا وي چې بناغلی احدي (د انگلستان د

فاینشلټایمزم په نقل قول) اعتراف کوي چې موږ د نړیوال پولی سازمان هغه غوښتنه پوره نکړای سوای چې ویلي یې وه چې افغانستان به د خپلې بودجې ۸٪ د داخلي عوایدو څخه پوره کوي. تاسې وگورئ، د کابل د حکومت کاري ظرفیت تردې حده کمزوری دی چې تر ۱۵ ملیونه ډالره په ډیر مصرف او درې کاله مسلسل کاريې د داسې انکشافی پلان څاکه جوړه نکړای سوای چې نړیوال بانک او نورو مرسته کونکو ته د منلو وړ وي. د احمدي په قول نړیوال پولی سازمان د کابل دغه پلان د بیا غور لپاره مسترد کړ. که د کابل حکومت د غربي نړۍ عمیل او لاسپوڅی نه وای د دغه بیا غور موقع ئې هم نه ورکول.

د کابل د بریښنا رئیس انجنیر محمد سرور صدیقی اریانا تلویزیون ته په ۲ جولای ۲۰۰۸ م وویل چې “د کابل د ښار یوازي په سلو کې ۲۵ کورونه نوبتي بریښنا لري.” پسله اته کاله حکومت د زرو ملیونو ډالرو په مصرف یوازي د کابل هغو سیمو ته بریښنا تهیه کړیده او هغه هم نوبتي چې هلته خارجیان او د حکومت غټان پراته دي.

افغانستان یو زراعتي هیواد او اقتصاد یې هم تر اتیا په سلو کې پر همدغه سکتور ولاړ دی. خود ا کسفام په قول دغه مهم سکتور تراوسه د ۱۲۰۰۰ ملیونو ډالرو څخه فقط ۴۰۰ ملیونه ډالره تر لاسه کړيدي. دا چې د دې مبلغ څخه به څو نه بزگرته رسیدلي وي معلومه نده خو دا یقیني ده چې ډیر به کم وي. یوازي امریکا په افغانستان کې سل ملیونه ډالره د ورځې نظامي مصرف لري (واشننگتن پست - ۲۸ جولای ۲۰۰۸). دوی وایي چې موږ د ورځې ۷ ملیونه ډالره ملکي مصارف لرو چې ډیره برخه یې هغو ولایاتو ته ځي چې دوی عسکر پکښې لري او اکثره د پي ار ټي له لاری لگيږي. په بشري مرستو کې د مرسته کوونکو ترمنځ مفاهمه او تنظیم نسته او ډیر لیدل سويدي چې پریوه پروژه څو ځایه پیسه اخیستل سوې او څو ځایه خرڅه سويده او پیسې

ضائع سويدي. اڪسفام ادعاء ڪوي ڇي مرسته ڪوونڪي پدي ڪي ناکام سويدي ڇي لومري پخپل منڇڪي او بيا دحکومت سره خپل کارونه همبرغي ڪري. مرسته ڪوونڪي مؤسسې او هيوادونه يي پدي ڪي پاته راغليدي ڇي د خپلو پيسو دمصرف په ڄاي، مؤثريت او د مرستو د لگولو په ستراتيڄي پسي وگرڄي. په بهرنيو مرستندويه مؤسساتو ڪي ڊير فساد موجود دي. ددي لپاره ڇي قراردادونه پخپلو شرائطو ژر ترلاسه، خپل اداري فساد پته او ماليه په بده ووهي خارجي ان جي او گانې کونبنس ڪوي ڇي په ڪابل ڪي يو ڪمزور، رشوتخور او په اداري فساد ڪي ڊوب حکومت موجود وي. پدي ڊول د ڪابل دحکومت په اداري فساد او ڪمزوري ڪي د بهرنيو مرستندويانو لوی لاس دي.

دهغه هيواد اقتصاد ڇي تر بهرني اشغال لاندې وي داشغالگرقوت لخوا داسي تنظيميري ڇي پرخپلو پيسو ونه دريري او تل يي پرنورو تڪيه او د مرستي لاس يي نوروته اورڊوي افريقا ڇي دنري، په ٽولو قارو ڪي دطبيعي زرمو په لحاظ غني ده او په سوو ڪاله دغربي نري، تر تسلط لاندې اوسيري او په سوو زره مليونه ڊالره يي دمرستي په نوم پڪي مصرف ڪريدي، تراوسه يي نه خلڪ په وچه ڊوڊي، ماره سوو او نه ڊموڪراسي پڪنسي راغله بلڪه دا مرستي ددوي په ڄان ماران دي ڇي تر ڊبره حده ددوي دبي اتفاق ڪولو او پخپلو منڇو ڪي دقوم، ژبي، سمت، مذهب او نژاد په نوم دجنگولو لپاره استعمال سوي ترڄواستعمارگرته په ڊاڊه زره ڊبره وخته هلته دپاته ڪيدو فرصت وي. ددغو هيوادونو امنيت، روجي حالت او اقتصاد، استعمارگرو داسي په مهارت ورخراب ڪري او په خلڪو ڪي يي خودي او عزت النفس دومره ڪمزوره ڪريدي ڇي بيله بهرنيانو نور ژوند ورته يوه فاجعه بنڪاري. ددوي په منڇڪي يي دومره موهومه بدبيني پيدا ڪري او دومره يي دخلڪو

شخصیت و ردلیل کړیدی چې اکثره تعلیماته یې وایې که بهرنیان ووزي موربه سره وخورو او دومره یې اقتصاد ورفلج کړی او پر خارج متکي کړیدی چې وایې که بهرنیان نه وي څه به خورو؟ پدې ډول دوی بهرنیان خپل حافظ وناصر او رزاق گڼي. په همدغه سیاست بهرنیانو په سوو کاله دوی غلامان ساتلي او ثروتونه یې ورلوټ کړيدي.

استعمارگران پوهیږي چې په یوه ورسته پاته هیواد کې خلک ترهرڅه دمخه واقتصادی مرستو ته اړ دي. نو ځکه دوی ظاهراً له یوې خوا ډیرې مرستې مستعمره هیواد ته استوي چې خلک ورته خوشبین سي او پخپله خاوره کې داستعمارگر حضور ومني؛ اوله بلې خوا څرنگه چې ددوی اصلي هدف دمستعمره هیواد ابادول ندي نو همدا استول سوې مرستې دخپلو متخصصینو د معاش او په نورو نومونو بیرته ځینې وړي. البته ددغو مرستو څه یولږ باید دخپل حضور د توجیه کولو او دخلکو د خولو د خوړولو لپاره هم ولگوي. د کنیډین پریس په حواله (۲۸ مئی ۲۰۰۹) افغانستان کې په سلو کې اتیابهرنۍ مرستې د بهرنیو قراردادیانو له لارې بېرته مرسته کوونکو هیوادونو ته ځي پاته شل په سلو کې د اداري فساد بنکار دي او افغان ولس ته ډېر کم شی رسېږي. استعمارگر هغه قصاب ته ورته دی چې د تازه ونبو د سته ئې په لاس کې نیولې او پسه ته ئې بښوروي ترڅو په کراره یې د حلالولو ترځایه بوزي. نوموړی پوهیږي چې پسه دده سره پخپله خونبه قصابخانې ته نه ځي نو ځکه واښه ورته بنکاره کوي او احياناً څه فرصت هم ورکوي چې خوله ورواچوي او څه خوند یې ترخوله سي خو په هیڅ وجه واښه ددې لپاره قصاب په لاس کې ندي نیولي چې وږی پسه یې وخوري او په مور سي. حتی قصاب دومره په زړه سخت دی چې پسه مسلخ ته دده سره بېله مقاومته ولاړ هم سي هغه په لاس کې نیولي واښه دغه وږي پسه ته نه ورکوي

بلکه په همغه وښو نور پسونه مسلخ ته رسوي. پدې ډول د وړو او ساده پسو توزنه هيله هغوی د هونبیار قصاب سره د مرگ ځای ته بېله مقاومته بیایي.

اتم سؤال دا کثرو افغانانو دا وو چې ایا د خارجیانو حضور په افغانستان کې افغانانو ته گټور دی؟

د بون قرارداد او د ملگرو ملتو د مؤسسې امنیت شوری په افغانستان کې بهرنی. مدخلې اولاسوهنې ته قانوني بڼه ورکړه او د افغانستان راتلونکې ئې چې څرنګه گاوندیانو ئې او لویو طاقتونو غوښتل ترسیم کړه. د نړۍ ۳۷ هیوادونو ته یې د ایساف ترنامه لاندې حق ورکړ چې د افغانستان سرنوشت دې دقوې د استعمال په شمول ددوی په لاس کې وي. کوم حکومت چې د بون د کنفرانس په نتیجه کې د افغانانو لپاره جوړ سو په حقیقت کې د ملگرو ملتو د مؤسسې د پخوانۍ فیصلې مطابق او د هغه مؤسسې د سرمنشي د پخواني خاص استازي (الأخضر ابراهیمی) په قول د ۲+۲ حکومت وو. دا حکومت باید د افغانستان د ۲ گاوندیو او ۲ لویو طاقتونو (امریکا او روس) د گټو خوندي کوونکی وي. وروسته پردغه فارمولا هندوستان هم ورزیات سو یعنی ۲+۲+۱. دلته د افغانانو گټو ته د اولیت حق ورکړه سو بلکه د افغانستان حکومت باید د افغانانو تر گټو د نورو گټې په افغانستان کې وړاندې وگڼي. نو ځکه تقریباً د هر وزارت یا ولایت مقام د افغانستان تر سرحداتو هاخوا یو ملاتړی لري. د ثقه معلوماتو له مخې د ولایت له مقام څخه ووزارت ته دیو والي د تبدیلیدو د موافقې پرسردوې میاشتي امریکایانو د ملل متحد پواسطه د افغانستان د یوگاوندی هیواد

سره خبرې وکړې خو هغه هیواد د ځینو شرایطو په ایښوولو سره د نوموړي کس د تبدیلی سره موافقه وکړه. حامد کرزي د جرمني د شپيگل مجلې سره په ۲۰۰۸ م اعتراف وکړ چې نوموړی د خارجي مرستندویانو بې اجازې د دولت د عالي رتبه مامورینو تقرر او یا عزل نسي کولای. د چاچي عزل او تقرر د بل په لاس وي، کار به هم دهغو په اشاره او مرام کوي. دلته ملي شخصیت، ملي گټې او د وطن صادقانه خدمت مطرح ندی. ماته یو سناتور او د مشرانو په جرگه کې د یوې جرگې مشر وویل (۱۵ مئی ۲۰۰۹) چې موږ (دشوری یو هیئت) و کرزي ته ورغلو او ځینې مشکلات مو ورسره مطرح کړل. هغه راته وویل چې موږ کوم صلاحیت نلرو؛ کار د نورو په لاس کې دی. مخ یې عبدالرحیم وردک (دفاع وزیر) ته وپاږوه چې ته څه صلاحیت لري؟ ته خو هسې د امریکایانو یو شتپنۍ یې، چې چیرې دوی روان وي ته ورپسې یې. بیا یې مالیه وزیر (داکتر انوار الحق احمدي) مخاطب کړ چې ووايه ته څه صلاحیت لري؟ هغه ورته وویل چې بلې، مشکلات سته کرزي، ضرار احمد مقبل (داخله وزیر) ته په اشاره وویل چې دی خو پر هېڅ حساب دی.

نړیوالې ټولنې ایران ته جنوب غربي ولایتونه ورکړيدي چې اباد یې کړي. د کندهار-چمن ترمنځ د اورگادي دپټلۍ غځولو کار پاکستان ته ورکول سویدی. ترکیې ته په شمال کې عمراني چارې محول سویدی. تاجکستان، ازبکستان او ترکمنستان ته په افغانستان کې دهغو سره وگاونډیو ولایاتو ته بریښنا ورکول او دکلیو دپراختیا کارونه ورکول سویدی. هندوستان ته د افغانستان په ډیرو برخو کې لکه سلما پروژ، د ایران او دلارام ترمنځ سرک جوړول، دکابل-خوست سرک، دکرونو انکشاف او نور د پاکستان سرحداو ته څرمه د فعالیت موقع ورکول سویده.

د افغانستان په حساس جغرافيايي موقعيت ځان پوهول پکار دي چې له بده مرغه ډيرو دغه حساسيت ندي درک کړي او دا هيواد يې د بالوکاله (په نمايندگي) جنگ ډگر گرځوليدی. څرنگه چې د افغانستان گاونډيان پخپلو منځو کې رقابتونه حتی د بنمنی لري نو د نړيوالې ټولنې دا پالیسي چې زموږ هر گاونډي ته يې د افغانستان د ابادۍ په ظاهري پلمه يوه برخه يا سکتور سپارلې ددې پرځای چې سيمه ايزه همکاري او تعاون رامنځته کړي پدې هيواد کې يې لانجې او تاوتریخوالی پيدا کړيدی چې قربانيان يې افغانان دي او تاو به يې خپله دوی ته هم رسيږي. راسی د موضوع د روښانولو لپاره د مثال په ډول په افغانستان کې د هند او پاکستان رقابت ته وگورو. په افغانستان کې د هند د يوه پخواني سفير بهادر کومار په قول هندوستان د شوروي د تجاوزه په وخت کې د کابل د رژيم ملگري وو او د افغانستان په داخلي جنگونو کې يې د شمال ائتلاف ملاتړ کاوه (او وروسته يې د طالبانو مخالفت پدې کاوه چې اکثریت يې پښتانه وه، اسلامي نظام يې غوښت او دا باورو چې پاکستان يې تر شا وو). د بهادر کومار په وينا هند اوس د کابل د حکومت سره نظامي مرستې کوي؛ فوج ته چې اويا په سلو کې افسران يې تاجیک دي تعليم و تربيه او وسائل ورکوي او د شمال ائتلاف سره اوس هم ډيرې نژدې اړیکې لري؛ په جلال اباد، کندهار، هرات او مزار شريف کې يې قونصلگری پرانيستې دي؛ د زرنج-دلارام سرک جوړوي؛ د پارلمان تعمير ابادوي؛ له پلخمرې تر کابل د بريننا مزي تيروي؛ په کابل کې د حرارتي بريننا يوه دستگاه نصبوي؛ پر هريرود د سلما بند جوړوي؛ يوولس ولاياتو ته د تلفون مزي غځوي؛ کابل ته يې الوتکې او په سوو بسونه ورکړيدي؛ دولتي مامورين تربيه کوي؛ تراوسه يې ۳۰۰۰ افغانانو ته مسلکي روزنه ورکړيده؛ په سوو سکاډر شپونه يې افغان ځوانانو ته ورکړيدي؛ روغتونونو سره طبي مرستې کوي؛ يونيم مليون ماشومانو ته بسکوت

ورکوي؛ په کنړونو کې پراختيايي پروژې جوړوي؛ (د کابل-خوست سرک جوړوي او کيداى سي چې د کندهار-سپين بولدک سرک هم ورکول سي). نوموړى د پلومات وايي چې دا وخت په افغانستان کې شاوخوا ۴۰۰۰ هندیان په مختلفو پروژو کې کار کوي او هندي نشرات، کلتور او د باليوډ فلمونو خو په افغانانو کې ډير نفوذ کړيدى. هند تر امريکا، برتانيې، جاپان او جرمني وروسته تر ټولو لوى مرسته کوونکى او ډير مؤثر هيواد دى. نوموړى وايي هند د افغانستان سرحد ته نژدې په تاجکستان کې يوهوايي ډگر جوړ کړيدى چې د افغانستان لپاره کارخينې اخلي.» د بي بي سي په وينا هند دا ټول کارونه په افغانستان کې د پاکستان د اثر د کمولو لپاره کوي.

له بلې خوا، افغانستان د پاکستان د ثبات، ملي حاکميت او ارضي تماميت لپاره حياتي ارزش لري. نو ځکه هغه هيواد د افغانستان بهرنى پالیسى ته په ډير اهميت او دقت گوري. پاکستان په افغانستان کې د هند داسې حضور هيڅکله نسبي زغملای چې دده امنيتي گټې تهديد کړي. هغه په افغانستان کې دهند د نفوذ دختم کولو لپاره هرڅه کوي. افغانستان بايد پخپله خاوره کې دخپلو گاونډيانو د کړو سخت مراقب وي؛ هسې نه چې د اهيواد د مرستې تر عنوان لاندې لومړى ددوى د سياسي کشمکش ميدان او وروسته د بالو کاله جنگ ډگر وگرځي او افغانان په وژنو او کړاونو واړوي. امريکا او غرب د افغانستان او مرکزي اسيا منابعو ته د رسيدو او پر ايران د فشار لپاره پاکستان ته په جيوپوليتيک لحاظ تر هندوستان ډير اړ دى. پاکستان به د غرب لدغه مجبوريت ته دهند او په کابل کې دهند د طرفدار حکومت دکمزورولو لپاره استفاده کوي او هغو ته به په دننه افغانستان کې ماته ورکوي چې دا هم د افغانانو په مرگونو او کړاونو کېرې. پاکستان فکر کوي چې د کابل موجوده حکومت هندوستان ته موقع ورکړېده چې د پاکستان پر

سرحداتو خپل داستخباراتو ادارې فعالې کړې او له هغه ځايه پاکستان وڅاري. همداراز پاکستان پدې عقیده دی او څو واره يې شکایتونه هم کړيدي چې د افغانستان د څارو په استفاده سره هندوستان د ايران په همکارۍ د سپين بولدک - دلارام او زرنج په مثلث کې د پاکستان په خلاف بلوڅانو ته نظامي تربيه ورکوي او پاکستان ته يې د تخريب لپاره ليري.

ترکيه او ازبکستان د افغانستان په شمال کې رشيد دوستم او نور ترکيې تقويه کوي او دهغو سره د مرستې تر نامه لاندې په سيمه کې دخپلو ستراتيژکو گټو لپاره کار کوي. روسيه، تاجکستان او ايران يې مخالفت کوي او مخ ئې نيسي چې پدې ډول د افغانستان شمال هم د گاونډيانو رقابت څوړوي. اکبرباي چې پخوا درشيد دوستم معاون وو د پيام افغان سره په يوه مرکه کې (۲۸ جولای ۲۰۰۸) وويل چې ترکيه په افغانستان کې ډېره فعاله ده او درشيد دوستم هراړخيزه مرسته کوي. ده وويل چې زه پخوا درشيد دوستم مرستيال وم او ترکيې په نهه مياشتو کې زموږ د شوری د تقويې لپاره يو وار درې نيم لکه ډالره او بيا درې لکه ډالره را کړل. حامد کرزي په ۲ مئی ۲۰۰۸ م کې د شپيگل الماني مجلې ته ويلي وه چې ما خپل په حکومت کې يو لوړ پوړی چارواکی (رشيد دوستم) له دندې گوښه کاوه خو يو بهرنی هيواد (ترکيه) چې په افغانستان کې فوجونه لري پر ودرېد او ايسته مې نکړای سواي.

زموږ نور گاونډيان هم پخپلو منځو کې سم ندي او ددوی حرص او منافقت په افغانستان کې سياسي، امنيتي او نور ډول ډول لانجې راپيدا کړيدي. ددوی هغه اتفاق چې د طالبانو د راپرزولو او د بون د کنفرانس په وخت کې وو اوس نسته. اوس هم هغه د پرون ملگري يو دبل وينو توئيدو ته ناست دي. د امريکا د دفاع وزير (رابرټ گېټس) په ۱۷ اپريل ۲۰۰۹ کې د اې ايف پي په حواله د ايران هغه وړانديز رد کړ چې وائي ايران حاضر دی د افغانستان

پوليس تربيه كړي. هغه وويل ايران دې اول مخالفينو ته د وسلو ليرل بند كړي. اوس د امريكا په پخوانيو ملگرو او ستراتيجيكو انډيوالانو (ناتو او غربي هيوادو) كې هم د افغانستان په باب اتفاق ندى پاته او د بخارست په سرمشريزه كې له ټولې غربي نړۍ څخه په ډير تكليف ۸۰۰ عسكرد افغانستان د جنگ لپاره ورتول سول بل كال به د غومره عسكرو هم نه پيدا كيږي او امريكا به مجبوره وي خپل عسكريزيات كړي او پدې ډول به كرار كرار دا جگړه د امريكايانو په جگړه بدليږي. همدا اوس، په افغانستان كې د ملگرو ملتو د مؤسسې خاص استازى (كاي ايدې) وايي چې اروپايانو په افغانستان كې خپل مسؤليتونه هير كړي او باريې پر امريكا اچولى دى.

لكه په اتيايمه لسيزه كې چې غربيانو افغانستان ته د روسانو لپاره ديو دام په سترگه كتل اوس روسانو او ملگرو يې افغانستان د امريكايانو لپاره دام گرځوليدى. د امريكايانو وينې به تويوي، ځينې به چكچكې ورته كوي او نور د دوى د انډيوالانو په شمول به په بيتفاوتۍ ورته گوري. څرنگه چې افغان فوج د جنگ ايديالوجي او ملي خصوصيت نلري امريكايان به مجبور وي د جنگ ډير بار پخپله واخلي او د توپكيانو، د بشري حقوقو د پايمالونكو او قاچقبرانو ملگرتيا ته دوام وركړي، دفاع يې وكړي او پر قدرت يې وساتي او پدې ډول دخپلو معنوي ارزښتونو پايمالولو، شرم او رسوائۍ ته ادامه وركړي. افغان ولس به نور هم ناراضه او د مقاومت ملگرى سي. جنگ به نور خونړى سي او د ناتو غړي هيوادونه به جنگ يوازې امريكاته ورپريږدي او پدې ډول به دناتو سازمان درې وړې سې چې اثر به يې پر غربي نړۍ سخت ناگواره وي.

يو پخوانى روسى افسر (كرنيل اوليگ كلكوف) چې په افغانستان كې دوه واړه جنگيدلى او اوس په ماسكو كې د تاريخ استاد دى وائي: "امريكايانو

ته به په افغانستان کې دفوج ډيرول څه گټه ونه رسوي. د افغانستان مسئله نظامي حل نلري؛ دا يو سراب دی. هيڅوک په افغانستان کې سياسي بريالنه نظامي لارې نسي ترلاسه کولای؛ صفا وایم چې دوی روان دي او زموږ غلطي تکراروي. " يولی وارنتسوف (په کابل کې دروسيې پخوانی سفیر) وایي پر افغانستان دروسيې حمله يوه لويه غلطي وه؛ موږ د ډپلوماسۍ له لارې خپلو موخو ته رسيدای سواي خو ومونکړه. په ماسکو کې د برتانيا پخوانی سفیر (سر رودریک بریتویټ) وایي چې په افغانستان کې د امریکا په مشرۍ دناتو مداخله به موږ ته همدا سې تباه کوونکی وی لکه روسانو ته.

ډبرعربان او حتی محافظه کار دولتونه يې په افغانستان کې د دولت مخالف قوتونه (طالبان، حزب اسلامي، ...) تقويه کوي. هغه پدې نه چې خوښ يې دي بلکه پدې چې له بريالۍ امریکا څخه ويريرې. هغوی په ډاگه وائي چې که امریکا په افغانستان او عراق کې کاميابه سوه په موږ پسې راځي او دا ويره دوی ته دامريکائي مقاماتو (بوش او رمزفيلډ) له بيابيا اظهاراتو راپيدا سويده. ځينې عربان وائي چې په افغانستان کې اوسنی کرکيچ امریکایانو د خپلو ستراتيجکو گټو د تأمين په منظور راپيدا کړیدی او د خپل حضور د توجیه لپاره نه غواړي هلته امن او ارامي راسي. دوی ادعا کوي چې که څوک پر امریکایانو ټک هم ونکړي بيا هم دوی به افغانان تحريکوي او جنگ ته به ئې مجبوروي. دوی وائي چې امریکا بايد له افغانستانه ووزي. پدې ډول د عربانو هغه اتفاق چې د غربيانو سره يې د بون د کنفرانس په وخت کې درلود اوس نلري.

امريکا، ناتو او ډبر افغانان ايران په مداخلاتو تورن کوي. دکابل په اخبارونو او دغربي نړۍ په مطبوعاتو کې بيا بيا نشر سويدي چې ايران په افغانستان کې دافغان دولت مخالفينو ته وسلې او پيسې ورکوي دشمال

ائتلاف ملاتړ خوځي او پخوانۍ دى چې دهغو له لارې امريكايان او افغان دولت تر فشار لاندې راوړي. په ۲۷ جولای ۲۰۰۸ م کې روټر له کابل څخه وليکل چې ترورستان له عربي نړۍ خصوصاً عراق څخه د ايران له لارې افغانستان او پاکستان ته ځي او هلته افغاني او ميشته بهرني عسکروژني. ايران اوس د ترورستانو د تگ او راتگ مطمئن دهليز دی. داسې خبرونه دي چې روسيه هم د تاجکستان له لارې افغانستان ته وسله او پيسه لېږي.

د ناټو او ايساف خودسرو عملياتو د کابل د کمزوره دولت استقرار او مشروعيت ته لويه صدمه رسولېده. پر عام ولس، لارويانو، ودونو او جنازو بمباري، دخلکو وکوروته په زور ننوتل، دخلکو بيعزتي او بې عفتي کول او خلک د محکمې له حکمه پرته نيول او بنديانول افغانان ډير خوا بدي کړيدي. دا ډول خپلسريو د منتخب جمهوررئيس، منتخب پارلمان، منتخبو ولايتي شوري گانو او نورو دموکراتيکو او بشري حقوقو ارگانونو موقف ډير کمزوره کړيدى. کرزي خو واره د عام ولس د فشار په نتيجه کې ژړليدي چې د بيگناه خلکو د بمباريو بنديده زما په وس ندي پوره. دلته دکرزي دغه اعتراف د هيواد ملي حاکميت او دولت مشروعيت تر جدي سؤال لاندې راوړي. کرار کرار دا جنگ اوس د تروريزم سره د مقابلې پرځای د افغان ولس خصوصاً د پښتون قوم سره جنگ دی چې د وخت په تيريدو به نورو خارجي سرتيرو ته ضرورت وي. په ياد ولړئ چې د سره فوج ۱۲۰۰۰۰ عسکرو چې هر شپږ مياشتې بدلېدل او تازه دم کيدل د لس کاله مسلسل شديد جنگ سره د دې وس ونه درلود چې د افغانانو مقاومت مات کړي. افغانستان ته د نورو امريکايي عسکرو ليرېل مشکل نسي حلولاى بلکه نور ئې هم خرابوي او پيچلی کوي او په سيمه کې هغه قوتونه چې د دوی وينو توپېدو ته ناست دي تشويقوي چې مخالفين نور هم تقويه کړي. د افغانستان د اوږدمهالي امنيت

لپاره نظامي قوت بايد د يوې پراخې ستراتيژۍ په چوکاټ کې (امنيت د سوکالۍ له لارې) استعمال سويوای چې ونسو. غرب افغانستان ته له لومړي سره اوږدمهاله ستراتيژۍ نه درلوده او اوس پسله اته کاله حتی پلان نلري چې څنگه ووزي.

د عامو خلکو وژلو، قهر او دولت ته ورغ په ورغ زياتيدونکې بدبيني د ناټو او امريکايي قوماندانو ترمنځ د نظر توپير راپيدا کړيدی کوم چې له لومړي سره په افغانستان کې د جنگ پر ستراتيژۍ يو نه وه. د ناټو ځينې غړي وائي چې د بې پروايۍ او عدم دقت په نتيجه کې په بمباريو د عام وگړو وژل به امريکا او متحدينو ته افغانان بدبين کړي. د امريکا او برتانيا ترمنځ په هيلمند کې وروستۍ ناندري د جنگي ستراتيژۍ پر سر د دوی ترمنځ اختلاف بښي. پدې ډول د ناټو د غړو هيوادو ترمنځ چې په افغانستان کې جنگيږي کومه ښکاره او واضحه گډه تگلاره نسته. که امريکايان په عراق کې فوج کم او افغانستان ته يې واستوي حالات به نور هم خراب سي او د ناټو غړو ترمنځ به اختلافات نور هم ډير کړي. ناټو د شوروي اتحاد پخلاف جوړه سويوه نه د افغانستان غوندي يو کوچني هيواد د ټکولو لپاره. لتونيا، چک، لتوانيا، استونيا، پولينډ او هالينډ په افغانستان کې څه گټې لري چې خپل زامن مړه کړي؟ هغوی د امريکا د خونۍ لپاره ځانونه وژني خو دا قرباني تر ډيره نسي ورکولای. بله مهمه خبره داده چې په غرب کې ډير چارواکي، افغانان او د هغوی خصوصيات نه پېژني. افغانستان امريکايانو ته تر عراق ډير خطرناک دی. په عراق کې مخالفين د امريکايانو خلاف مخامخ نه جنگيږي بلکه بمان ورته ايرډي خو په افغانستان کې په سوو مخالفين مخامخ پر امريکايانو ورځي، سيمې ځينې نيسي او پر يوشمير سيمو همدا اوس طالبان عملاً حکومت کوي. که جنگ اوږد سي او طالبانو ته سمه وسله په لاس ورسې بيا

به ناټو ته مشكله سي چې جنگ يوسي. د افغانستان په ليرې او نژدې گاونډيانو کې داسي هيوادونه سته چې دغه جنگ او ږدول غواړي چې امريکايان پکښې راگيروي او ډيره وينه بهې توی سي. په کابل کې د برتانيا سفير بناغلی شيررد کوپر کولز و بي بي سي ته په جون ۲۰۰۷ م کې ويلي وه چې برتانيا غواړي ۳۰ کاله په افغانستان کې پاته سي داځکه دا هيواد زموږ د خارجي سياست په سر کې دی. خو جرمني، ايتاليا او هسپانيا د بناغلي کولز سره موافق ندي او فکر نکوي چې برتانيا ۳۰ کاله په افغانستان کې جنگ مخته وړای سي. دانگلستان صدرا عظم گورډن براؤن دغه موده لس کاله ته راتپته کړه.

لکه چې وويل سوه، زموږ گاونډيان او لوی طاقتونه په نړيواله او سيمه ايزه ډگرونو کې رقابت او حتی دښمنۍ لري او دارقيبان او دښمنان اوس په افغانستان کې فعال حضور لري او عملاً په فعاليت لگيا دي. کوم يو چې يې يو قدم اخلي هغه بل باندې شکمن دی دوه قدمه اخلي. يو وائي چه هغه بل مخته سوزه پاته سوم. داسې رقابتونه به هغه وخت ښه وای چې افغانستان يو ملي او پر خپلو پښو ولاړ دولت درلودای. مگر اوس دارقابتونه د افغانانو په ډير ضرر تماميږي داځکه همدا هيوادونه خپلې دښمنۍ بالوکاله (د افغانانو پواسطه) په افغانستان کې مخته بياني او قرباني يې افغانان دي. ددوی حضور ددې پرځای چې افغانانو ته گټه ورسوي ضرر يې رسوليدی او ددې جگړه خپلې هيواد استقرار يې ورخراب کړيدی. همدا گاونډيان اوس دامريکا داشغال په پلمه په افغانستان کې يو مرکزي قوي حکومت نه غواړي بلکه يو کمزوره او تل پر نورو تکیه هيواد يې خوښ دی چې دوی ته محتاج وي، ددوی مرعوب وي او څوک حساب ورسره ونکړای سي.

سريره پر پورتنیو ضررونو چې د بهرنیو فوجونو حضور ئې افغانستان ته رسوي خارجیان د افغانستان د اقتصاد او کلتور په ضرر هم دي. افغانستان پخوا پخپل ځان نسبتاً بسيا یو زراعتي هیواد وو. اوس ئې زراعت فلج او یو تاریاکی هیواد دی چې د نړۍ ۹۳ په سلو کې مخدره مواد تولید او صادروي. هغه هیلمند چې پخوا د غنمو او پنبې گودام وونن د خارجیانو د فعال حضور له برکته د دنیا د مخدره موادو پایتخت دی. همداراز، خارجیانو د افغانستان تاریخي اثار هم لوټ کړل. د ناروې افتنیوستن په ۱۸ جون ۲۰۰۸م و لیکل چې د ناروې عسکرو د افغانستان د ۴۰۰۰ کالو زار په تاریخي اثار غلا کړيدي او له افغانستانه یې ایستلي دي. ناروې د افغان موزیم په بیبا و دانولو کې مرسته کړیده. همدا کوی همدا. د افسوس خبره ده هغه عسکر او بهرنيان چې افغانستان ته د مرستې، صداقت او بیبا و دانولو په نوم راځي غلاوي کوي او تاریخي شتمنی او فرهنگي خزاني لوټوي.

واشنگتن پست پخپل ۲۸ جولای ۲۰۰۸ مه گڼه کې لیکي چې: افغانستان کې هرڅه بهرني قراردادیانو ته ورکول سويدي. د امریکا د نړیوال انکشاف اداره قضا او عدلیه هم بهرني قراردادیانو ته ورکوي چې د امریکا او ناټو د فوجیانو سره په مشوره ستره محکمه او عدلي نظام اصلاح کړي. دوی به افغان قاضیانو ته د قضا چل ورزده کوي چې د چا په باب څنگه قضاوت وکړي او کوم مجرم ته څومره او څنگه سزاء ورکړي. دوی به قاضیانو ته ورزده کړي چې دخلکو څه حقوق دي او د ښځو سره په قضا کې څه معامله وکړي. د افغانستان قضا ترا و اسه اسلامي تشخص درلود او هر چا ورته احترام کاوه. قاضي به پرتورن شل کاله قید او یا د اعدام حکم راو ایست، محکوم به تسلیم او حکم به تطبیق سو. خو چا قاضي ته بدنه ویل او نه یې تهدید اوه. مورنه وه او ربډلي چې یو قاضي پدې سبب چا مړ کړی وي چې مجرم ته یې د مرگ سزا

اورولې وه. بلکه خلکو به ویل چې کوم لاس قاضي پرې کړي درد نکوي. هغې قضا ته به څه تقدس پاته سي کومه چې دامريکايانو او نورو غیرمسلمانو لخوا تنظیم او رهنمائي کيږي او په سیمه کې د نورو د ستراتيژکو گټو په خدمت کې وي؟ دافغانستان په قضائي نظام کې دا لاسوهنه به دا مهمه او محترمه اداره د نورو سکتورو پشان د لوی فتور، سپکاوې او بحران سره مخ کړي.

زموږ د ماشومانو لپاره له لومړي تر دولسم ټولگي پورې تعليمي نصاب اوس په ايران کې جوړيږي. ددې معنی داده چې موږ پخپل هیواد کې د تعليمي نصاب د جوړولو توان نه درلود او یا غواړو زموږ راتلونکی نسل داسې مهربان جوړ سي چې نور ترخپلو ورته محترم او دنورو گټې ترخپلو ورته مقدمې وي. پدې ډول امریکا او دکابل حکومت افغانان په لوی لاس هڅوي چې هغه کتابونه وسوځوي چې پردي يې ددوی د نوي نسل د تخدير او تضليل لپاره جوړ او چاپوي او هغو مکتبونو ته اور ورواچوی چې په هغه کې ددوی راتلونکي نسل ته د تغدير او تضليل درس او روزنه ورکول کيږي.

اخلاقي فساد او ټولنيز انحطاط خود اشغال هغه سوغاتونه دي چې ډير خلک ورته متوجه ندي. مذهبي انحراف، شرابخوري او نور منشييات، فحاشي، پردوته جاسوسي او خدمت، غدر، فريب، وطنفروشي، رشوت، ملي خيانت، د شخصيت تضليل او قتلول، قومبازي او بيگانه پرستي هغه افتونه دي چې خراب اثرات به يې تر ډيره زموږ شريف ولس ځوروي.

ترڅو په افغانستان کې يو ملي حکومت چې داکثريت مورد اعتماد وي منځته نه وي راغلی او ترڅو چې افغانستان اشغال او بهرنی مسلحې

قابضې قواوې پکښې وي ترهغو به دخارجيانو حضور افغانستان ته دگټې پرځای مضر وي.

نهم سؤال دا وو چې په امریکا کې به د راتلونکي نومبر د انتخاباتو په نتیجه کې نوی جمهور رئیس په سپینه ماڼۍ کې کښیښي. هغه باید د افغانستان په باب څه وکړي؟

جواب: د امریکا نوی جمهور رئیس هرڅوک چې وي، که مکین وی که او باما، زما پیشبینی داده چې افغانستان ته به ډېر عسکر استوي؛ جنگ به پراخوی او جنگ به تودوي. هغه به په عراق کې خپل عسکر کموي او افغانستان ته به ئې استوي. امریکایان فکر کوي چې عراق د عرب لوی قوم یوه برخه ده او دا جنگ د کومو اهدافو لپاره چې پیل سوی وو نسي وړای. دوی فکر کوي چې عربي نړۍ کولای سي ډیر کلونه سړي او پیسې د عراق جنگ ته د امریکا پر ضد واستوي. امریکا باید اوس خپل اهداف یوازې د تیلو وړلو ته محدود کړي او دهغه لپاره یوازې څلویښت یا پنځوس زره عسکر کافي دي. امریکایان فکر کوي چې د عراق برخلاف په افغانستان کې کامیابي ورته اسانه ده. له یوې خوا ددې لپاره چې له عراقه وتل څوک په ماته تلقی نکړي نو امریکایان به خپل ځانته د اوږو ډیزې د اینسوولو په منظور پر افغانستان عسکري فشار ډېروي. او له بلې خوا فکر کوي چې په افغانستان کې یوازې ددوی پخلاف پښتانه جنگیږي او دا یو کوچنی قوم دی چې تر سرحداتو هاخوا څوک خواخوږی نلري؛ څه پښتانه چې د ډیورنډ خط

هاخوادي هغه هم بايد په جنگ کې راگير او بيا يې شاوخوا وربند کړه سي چې مرسته ورونه رسېږي. پدې ډول به مقاومت ختم او په سيمه کې به دخپل مرام مطابق منگولې ټينگې کړي.

خو، دوی له تاريخه ناخبره او افغانستان يو اسانه هدف گڼي. دافغانستان سره دسرحد دهاخوا دپښتنو خواخوږي يو طبيعي موضوع ده او ددې مخ ددنيا هيڅ يو طاقت نسي نيولای. نه يوازې د پاکستان حکومت ددغو پښتنو تگ وراتگ نسي منع کولای بلکه انگرېزانو او ترراوروسته روسانو پخپل وخت کې پخپل ټول قوت داکارونکړای سواي. امريکايان به ترخو دا نه گټونکي جنگ ته چې تردوی پخوا نور هم ناکام سويوه ادامه ورکوي.

کله چې افغانستان ته ډېر عسکر واستول سي، دامريکا ميډيا (راډيو، تلويزيون، اخبار، مجله) به هم په افغانستان کې فعاليت ډېر کړي. په افغانستان کې دامريکايانو پراخ حضور به دافغانستان ليرې او نژدې گاونډيان ووېروي او وهڅوي چې مخالفينو ته نوره پرمختللي وسله او مالي ملاتړ ورکړي. دابه جنگ ډېر تود کړي او دبهرنيو عسکرو تلفات به نور هم ډېر سي. دتلفاتو ډېرېدو په صورت کې به دناتو غړي هيوادونه خپل عسکر کم او يا وباسي او دجنگ بار به په افغانستان کې يوازې دامريکا پراوړو پاته سي. دامريکايانو تلفات به نور هم ډېر سي او ميډيا به ئې په امريکا کې په ښه تفصيل خپروي. دا حال به دوه درې کاله دوام وکړي او بيا به لکه د ويتنام دوختو پشان دسپينې مانۍ په مخکې خلک مظاهري کوي چې له افغانستانه دې زموږ عسکر راووزي. په ويتنام کې امريکا ماته نسوه بلکه دخپلو خلکو فشار راوايسته داځکه خلکو دسپينې مانۍ په مخکې نارې وهلې چې زموږ زامن ولې په ويتنام کې دجنگسالارانو دبرسراقتدار ساتلو لپاره مري؟ زموږ سړي ولې پرويتنام دجنایتکارانو دمسلسل ساتلو لپاره وينه

تویوي؟ زموږ وروڼه ولې په سایگون کې د قاچاقبرانو د گټو قرباني کیږي؟ ما امریکایانو او افغانانو ته په امریکا کې په ډیرو ضاحت وویل چې زه تاسو ته پېشبیني کوم چې درې کاله وروسته به د امریکا ولس د سپینې ماڼۍ په مخکې همداسې نارې وهل پیل کړي چې زموږ زامن ولې په افغانستان کې دفلاني قاچاقبر وزیر د برسر اقتدار ساتلو لپاره مري؟ زموږ سپریان ولې په کابل کې در شو تخورو او طفیلیانو د چاغېدو لپاره قربانیږي؟ زموږ وروڼه ولې پر خلکو د جنگسالارانو د تپلو لپاره خپلې وینې تویوي؟ موږ څه حق لرو چې پر زور بدلېو افغانانو د بشر د حقوقو د بنسټان مسلط وساتو؟ موږ نه غواړو د کابل فاسد حکومت د ژورې پشان زموږ په وینو وپاڼي. دا میډیا، دامظاهري او د افشار به د امریکا حکومت مجبور کړي چې خپل فوجونه له افغانستانه په ټیټ سر وباسي. پدې ډول زه د امریکاراتلونکې په افغانستان کې دویتنام د جنگ دوخت سره پرتله کوم. ما امریکایانو ته دا خبره دخپلې تجربې او تاریخ څخه په درس په پوره وضاحت کړېده چې که تاسې په افغانستان کې پر نظامي حل اصرار کوی نو زه به پوره ډاډ درته وایم چې ستاسې سرنوشت دروسانو دی. روسان په یولک وشل زره فوج خپل مطلب ته ونه رسېدل، تاسې هم نسئ رسېدای. خو دا هم درته وایم چې په افغانستان کې دناتو ماته وتاسې، دناتو غړو هیوادونو، افغانانو او د سیمې خلکو ته بڼې پایلې نلري. (دناتو دماتي عواقب مې په تفصیل ورته تشریح کړيدي چې دلته یې ذکر مجال نسته). ما ورته وویل چې دمخه تردې چې امریکا د دغه شوم سرنوشت سره مخ سي د امریکا نوی جمهور رئیس هر څوک چې وي باید د افغانستان په باب د امریکا پالیسي بدله کړي او سیاسي حل ته پر نظامي حل ترجیح ورکړي. پدې کې د ټولو خیر دی. د امریکا نوی جمهور رئیس باید د هغه فارمول له مخې او یا هغه ته ورته کوم چې ستاسې په

وړاندې مې ايښی دی عمل وکړي او له افغانستانه د خپلو فوجونو د ايستلو مهالوېش اعلان کړي.

لسم سؤال دا وو چې په افغانستان کې په راتلونکي کال کې د جمهوري رياست لپاره انتخابات دي، ستاسې په نظر څوک به موزون سپړی وي؟

که د افغانستان په باب د امريکا او ناټو پاليسي همدا سې وي لکه اوس چې ده او بدله نسي نو اول ممکن د امنيتي شرايطو د خرابۍ په وجه انتخابات ونسي او که وسي نو هر څوک چې د نويو انتخاباتو په نتيجه کې مشر سي کامياب به نه وي. د افغانستان دولتي دستگاه اوس يوې فاسدې معدې ته ورته ده ترڅو اساسي علاج يې ونسي هره سالمه غذا چې ورسې فاسدېږي. البته څه سليقېي تغيير به دهر نوي سپړي سره راسي خو هغسې به نه وي چې خلک ئې طمع لري. زه د سپړي لپاره نظام نه غواړم بلکه يو سم نظام بايد جوړ سي او بيا دهغه لپاره په سپړي پسې وکتل سي. يعنې نظام د سپړي لپاره نه وي بلکه سپړی د نظام لپاره وي. نو ځکه زه اوس پر سپړي هيڅ فکر نکوم بلکه دا فکر کوم چې څنگه دا نظام په يو ښه نظام بدل سي څو وکولای سي صالح خلک راجلب کړي.

اخیر سوال د هر چا دا وو چې څه باید وسي چې افغانستان د روانې فاجعې څخه خلاص سي ؟

دغه سوال ته ما په پخواني کتاب کې د اوسني نظام د بدیل تر عنوان لاندې
جواب ورکړی وو. خو پدې کتاب کې مې د پای خبرې او د افغانستان د بحران
سیاسي حل تر عنوانونو لاندې جواب او تشریحات ورکړيدي او په پای کې
مې د بحران د حل فارمول وړاندې کړیدی کوم چې د ډیرو هلو ځلو په نتیجه
کې رامنځته سویدی. په تیر کتاب کې مې هم دا خبره کړې وه او اوس هم
پرځای ده چې هر څوک د کابل پر حکومت او امریکا انتقادونه کوي چې
افغانستان یې تباهی ته روان کړی دی خو د چا سره پوره نسخه نسته چې څه
باید وسي چې له دغه تباهی څخه راوگرځي. شکایتونه ډیر دي خو د حل لار
نامعلومه هر څوک دا سوال کوي چې که اشغال رفع سي نو پرځای به یې کوم
نظام وي چې هم په هیواد کې امن راولي، افغانان په ډاډه وي (بیا د ۱۹۹۲ م
کورني جنگونه تکرار نسي)، هم د سیمې هیوادونه ورڅخه مطمئن وي او هم
نړیوال قانع وي چې افغانستان د نړیوالې ټولنې یو فعال او ګټور غړی دی.
دلته د غسې سوالونو او تشویشونو ته جواب ورکول سوی دی. تر اوسه
د افغانستان د بحران د حل په منظوریو جامع فارمول او نسبتاً کامله طرحه
لکه دلته چې وړاندې سویده نده وړاندې سوی. زه دا فارمول په هیڅ وجه
خپل مولود نه بولم بلکه دا د دوستانو او ډیولو هغو کسانو د همکارۍ،
پیرزوينې او ګډ کار نتیجه ده چې د افغانستان په خاطر یې خپل فکر او
اخلاص زما او ملګرو سره شریک کړی دی.

دپای خبري

په ۲۰۰۱ کې د طالبانو تر سقوط وروسته د پرو افغانستانو د خپل تاریخ پخلاف نړیوال فوج ته نښه راغلی و وایه خو د هغو زور واکانو له ظلمه یې وساتي کوم چې د امریکا په مرسته بیا قدرت ته رسیدلي وه. د استاد رباني د وخت د داخلي جنگونو او بشري ناوړین ترخه یادونه د هرچا سره تازه وه. همداراز، د افغانانو هیله وه چې نړیواله ټولنه به د خپلو وعدو مطابق دیو سم حکومت جوړېدو ته موقع ورکړي او د وران سوي افغانستان په بیا ودانولو کې به فعال سهم واخلي. هیله دې نه وه وي بوش د افغانستان لپاره د مارشال پلان پشان د بیا ودانولو ژمنه کړیوه او د انگلیستان صدراعظم خو په تکرار ویل چې موږ به افغانستان ابادوو؛ بیا به یې نه پرېږدو لکه پخوا چې شو واره نړیوالې ټولني خوشي کړې وو (جان کیمپنر، ص ۱۴۲).

خو په تیرو تقریباً اتو کلونو کې دغه وعده ترسره نسوي او په ملکي او نظامي ساحو کې د ملي او بین المللي بیسابقه توجه او ملاتړ سره سره ډیر لږ کار وسو. اوس افغانانو خپلې هیلې تقریباً له لاسه ورکړيدي. نړیوال هم په افغانستان کې روښانه آینده ځانته نه گوري. حتی د امریکا جمهور رئیس (بارک اوباما) اعتراف کوي چې امریکا په افغانستان کې کامیابه نده. همداراز، د انگلیستان لارډ پاډي اشن وائي: "په افغانستان کې حالات ډیر خطرناک دي. زما په فکر افغانستان یو ناکام دولت دی. ناټو ډیره نژدې ده چې د افغانستان کنترول له لاسه ورکړي." د ناټو پخوانی قوماندان، د پي ار ټي مؤسس او د امریکا د اتلانټک کونسل مشر جنرال جیمز جونز اخطار ورکوي چې "ناټو په افغانستان کې گټونکې نده." داروپائي پارلمان د بهرنیو اړیکو څانگه په اپریل ۲۰۰۸ کې راپور ورکړ چې "دیاغیانو د فعالیت دوام او

د افغان حکومت کمزوري په افغانستان کې د غرب او اروپا ماته يقيني کوي. د امریکا د جمهور رئیس مرستيال (جو بايډن) د امریکا کانگريس ته وويل چې د افغانستان اقتصادي، امنيتي او ټولنيز شرايط وپرونکي دي او د دې ملت جغرافيه، خلک او تاريخ زموږ په خلاف کار کوي. کانگرس مين جيم مکگورن وويل دمخه تردې چې زه افغانستان ته دنورو عسکرو د استولو ملاتړ وکړم غواړم يوه ستراتيژي ووينم چې په هغه کې زموږ راوتل هم شامل وي. د امریکا د کانگريس يو بل غړي (جان تيري) وويل موږ چې دخلکو کوچنيان ورمړه کړو او جنازې ته يې گورو، پلرو ته يې څه وايو چې موږ د څه لپاره افغانستان ته راغلي يو؟ د امریکایانو د ۵ مې ۲۰۰۹ په بمباريو کې چې د فراه ولايت په بالابلوک کې ئې ۱۴۰ ملکي خلک چې ۹۳ يې کوچنيان، ۲۵ ښځې او ۲۲ نور يې زاړه او ځوانان سړي وه ووژل، اډميرل مايک مولن (د امریکا د ټولو افواجو مشر) پر موضوع د تبصرې په وخت کې وويل "د ملکي خلکو وژل موږ په افغانستان کې نسبي بريالي کولای. هر واري چې موږ ملکي خلک وژنو په حقيقت کې موږ خپلې ستراتيژي ته ضرر رسوو." د امریکا د بهرنيو چارو د پخوانۍ وزيرې (کونداليزه راييس) مشاور ډيوډ کيلکولن پدې نژدې وختو کې د امریکا سنا په افغانستان کې د جنگ د پراخيدو څخه وويرول. هغه وويل: موږ په ويتنام کې څه وکړل؟ جنگ مو پراخ کړ، موږ دهغو مشر راوغورځاوه او مشکل مو پخپل لاس کې واخيست چې حل يې کړو خو حل مو نکړای سواي. په سيمه کې د امریکا د قواؤ ستر قوماندان (جنرال ډيوډ پترئيس) وائي چې افغانستان د امپراتوريو په هديره شهرت لري؛ موږ دغه تاريخي واقعيت له پامه نسو غورځولای. افغانستان او پاکستان ته د امریکا د جمهور رئیس خاص استازی (ريچارډ هولبروک) په مونشن کې دنړيوال امنيت کنفرانس ته وويل: دا به يوه اوږده او سخته مبارزه وي؛ ترعراق ډيره سخته. کابل کې د روسيې سفير (ضمير کابلوف) وائي:

امريکا او ناټو هغه غلطۍ تکراروي کومې چې موږ په افغانستان کې کړي وې.

ډير څيړونکي د افغان حکومت حالت هغه سخت ناروغ ته ورته بولي چې د شديد مراقبت په خونه کې په مصنوعي تنفس ژوندي دی. چې کله هم دغه مصنوعي تنفس (خارجي فوجونه) او په کال کې د زرو مليونو ډالرو پيچکاری، ځينې ليرې سي ناروغ سمدستي مري. ما خارجيانو ته ويلي دي چې دا شارون به تر کله په مصنوعي تنفس ساتئ؟ دا بيا پرېښونه دريږي، خوشې دئ او ځان دواړه په تکليف کوي. په کابل کې د ۲۰۰۸ ثورد اتمې د جشن واقعه ئې ښکاره مثال دی چې د مخالفينو څو فيرونو د اردو جنرالان وزغلول او رئيس جمهور او وزيران ئې پر ميدان د ښمن ته پرېښوول. خوددې ټولو مشکلاتو سره سره موږ پدې باور يو چې د کړکيچ د حل لار اوس هم سته پدې شرط چې نړيواله ټولنه ئې وغواړي او پر سمه لار ديولوی گام د اخيستلو اراده او جرئت وکړي.

د افسوس خبره ده چې ناټو او نړيوالې ټولنې په ټولو ونکړای سواي په افغانستان کې امنيت راولي بلکه پخپله د امنيت دا خلال سبب سويدي. دوی، اوس د ترورستانو په بهانه د ولس سره جنگيږي او چې څوک دولس سره جنگيږي ماته يې يقيني ده. د کابل حکومت له کابل بهر پر اطرافو ډير لږ کنترول لري؛ لوی ښارونه اکثره و حکومت ته د نيمه وفاداره زورواکانو په لاس کې دي. پداسې حال کې چې کلي او درې د حکومت له کنترول بهر دي، د هيواد جنوبي، ختيزې او لويديزې برخې اکثره بالفعل د طالبانو په لاس کې دي چې د ناټو سره په جنگ دي او د هيواد شمال د زورواکانو په پنجو کې دی. طالبانو اوس شمال ته خپل واک غځولی دی او پر کابل ئې هم فشار ډير کړی دی. ناټو بايد په شمال کې هم د طالبانو د مقابلې لپاره فوج واستوي چې

ددغه کار لپاره نور عسکر باید افغانستان ته راوړي. کله چې دامریکایانو د لوجیستيکي موادو د انتقال کاروانونه د پینښور پرځای د روسیې له لاری د افغانستان شمال ته لار پیدا کړي، ددغه سیمو جنگسالاران او غله به د ولجې لپاره پردغو کاروانو حملې پیل کړي؛ کرار کرار به طالبانوته په شمال کې د فعالیت موقع نوره هم مساعده سي.

امنیت د کابل په ښار کې چیرې چې نړیواله ټولنه او ناټو کافي حضور لري ورځ په ورځ خرابیږي؟ د عراق پشان اوس نه یوازې د سرک د غاړې بمان او اسانه اهداف ویشتل ډیر سویدي بلکه په رڼا ورځ بانگونه وهل کیږي، دارائي چور او سوداگر تښتول کیږي. هیڅ یو لوړ رتبه مامور د کابل په ښار کې بېله مرمی ضد موټر چې ښیښې ئې هم باید تورې او باډیګاردان ورسپي وي نسي گرځیدای. کرزی سره لدې چې د خلکو منتخب مشر ځانته وائي پخپلو خلکو اعتماد نسي کولای او ځان په خاصو امریکائي باډیګاردانو ساتي. خو د دوی مره احتیاط سره بیا هم خو واره له مرګوني ګوزاره خلاص سویدی. دا ټول په هیواد کې د کمزوره امنیت مثالونه دي.

د کابل حکومت نه یوازې مسلحو مخالفینو فلج کړیدی بلکه ډیر هغو حکومتونو هم فلج کړیدی چې د کرزي د حکومت په داخل کې جوړ دي. د جمهور رئیس لومړی مرستیال او ځینې وزیران ښکاره د کرزي په مخالفه جبهه کې ولاړ دي. دوهم مرستیال ئې په دایکندي او بامیان کې خپله خاصه اجندا مخته بیائي. د بلخ والي عطاء محمد نور په بلخ کې، د فوج لوی درستیز رشید دوستم په شبرغان او فاریاب کې، په هرات کې ځانته اداره ده؛ د کرزي وروڼه د خارجیانو په قول په کندهار او کابل کې ټول خپلې شخصي ادارې چلوي چې د مرکزي حکومت مشروعیت او مؤثريت ئې شدیداً متضرر کړیدی. د ناټو سرمنشی (جاپ دیهوپ شیفتر) وائي

(واشننگتن پست، ۱۸ جنوري ۲۰۰۹) ”په افغانستان کې اصلي ستونزه طالبان ندي بلکه خراب حکومت دی. مور کافي وینه او پیسه هلته مصرف کړه چې له فساد خلاص او باکفایته اداره منځته راسي خو چندان نتیجه یې ورنکړه.“

افغانستان به ناټو او امریکایانو ته تر عراق ډېر خطرناک ثابت سي. په افغانستان کې د عراق پشان د شیعې و سني او نور قومي حاد اختلافات نسته چې هغه ته لمن وو هل سي. که څه هم په بون او ترهغه وروسته ډیر کوشن و سو چې افغانستان پر قومي، سمتي، ژبني، نژادي او مذهبي بنیادونو لکه عراق و ویشي خو مطلوبه نتیجه یې ورنکړه. لکه دروسانو په وخت کې دلته هم د څو خرڅ سوو کسانو پوسيله ډیر تلاش و سو چې اقلیتونه د پښتنو پخلاف راو پاروي او ورسره و یې جنگوي خو د افغانستان شریفو او نجیبو قومونو داستعمار د اتو طئه تراوسه کامیابی ته نده پرې ایښې او په هیڅ ځای کې د قومونو ترمنځ جگړه نسته. د وخت په تیرېدو سره به د اشغال پر ضد مقاومت پدې قادر سي چې ټول ولس د خارجیانو پخلاف متحد، راپورته او منسجم کړي. علاوه، په عراق کې هیڅوک د امریکایانو پخلاف مخامخ نه جنگیږي بلکه ډیر تلفات د سرک د غاړې بمان او انفجارات کوي. پداسې حال کې چې په افغانستان کې په سوو طالبان مخامخ د ناټو د عسکرو سره جنگیږي. په عراق کې هیڅ سیمه په زور جنگیالیو نده نیولې او خپل حکومت یې ندي پر کړي خو په افغانستان کې همدا اوس ډیرې سیمې د طالبانو په لاس کې دي او عملاً حکم پر چلوي. که جنگ اوږد سي مخالفین به نوره او ونه وسله پیدا کړي چې د ناټو لپاره به جدي خطروي. او بامه د افغانستان لپاره د جنگ د پایته رسیدو نوې ستراتیجی نلري او د بوش پر لار ځي. خوددې لپاره چې د خلکو (د خپل حزب په شمول) له انتقاده ځان خلاص کړي، داسې بڼي چې پر زړو لارو ندي روان. د امریکا د دفاع

وزارت چې د افغانستان د جنگ ستراتيژي يې د بوش په وخت کې جوړه کړېده
توقع لري چې د اوباما لخوا د اشخاصو په تغيير سره به ددوی دغه روانه
ستراتيژي تطبيق سي نو ځکه د اوباما سره سر بنوروي. خو په حقيقت کې
دوی ټول ځان د تباهي کندی ته بيايي. پدې ترتيب لکه افغانستان چې نورو
اشغالگرانو ونه خوړلای سواي امریکا به يې هم ونه خوړلای سي. تاريخ
بنوولې ده چې دا مهمه نده چې استعمارگر افغانستان ته څنگه ننوزي بلکه
دا مهمه ده چې څنگه ځيني وزی.

خو په افغانستان او نړيواله ټولنه کې يو شمير پالیسي جوړونکي خوشبينه
او پدې عقیده دي چې په افغانستان کې د تیرو ۸ کلو په موده کې ډیر
پرمختګ سوی او ژر به موجود مقاومت مات او دا هیواد به يو دموکراتیک
آباد مملکت سي. مګر د نړيوالي ټولني یوشمير ډیر مهم څیړونکي بيا پدغه
استدلال قانع ندي او وائي چې د کابل حکومت او نړيواله ټولنه دهغو وعدو
په سرته رسولو کې پاته راغليدي کوم چې د افغان ولس سره ئې کړیوي. دوی
وايي چې د کابل حکومت او ناټو په افغانستان کې همدا اوس ناکامه ده؛ که
نه، نو د ناکامی به څه معيار وي؟ کله چې د ناټو هیوادو ولسونه وینی چی
ددوی زامن وژل کيږي او د تندي په خولو گټلې پیسې يې په افغانستان کې
خوشې ځي، دوی دخپلو حکومتونو څخه سؤال کوي چې ددوی د ناکامی
کوم معيار ونه دي چې په افغانستان کې اوس نسته؟ او که معيار نه وي بيا
خو يې مشران سرگيچه دي او دوطن بيچاره زامن او پیسې دخپلو موهومو
بلند پروازيو لپاره په هدر قرباني کوي. دوی وائي زموږ مشران هغه سوختي
قماربازانو ته ورته دي چې دگټلو په امید خپل ځان له حلالو خلاصوی.
د افغان عسکرو او پوليسو حال تر دغه هم بد تر دی.

دریمه ډله څیړونکي استدلال کوي چې بدون شک په افغانستان کې څه کار سویدی خو قانع کوونکی او مشوق ندی. دوی وائي چې که موجوده وضع دوام وکړي نو په افغانستان کې دنړیوالې ټولنې ماته یقیني ده. ژر باید یو کار وسي چې دغه دماتې خواته روان جریان و مثبتې خواته واړوي. دا ډله څیړونکي مایوس ندی او هیله لري چې نړیواله ټولنه د مخالفینو او هم دهیواد په داخل او خارج کې دهغو کسانو سره چې دکابل د حکومت سره نه جنگیږي خو په اوسني وضع هم راضي ندی دمفاهمې وړ پرانيزي. همداراز، باایمان او وطن دوسته افغانان باید دخپلو وطنوالو په وړاندې نور بیتفاوته پاته نسي او یوازې په شکایت دزړه سوډه ونکړي بلکه عملاً د وطن دازادۍ او دخپلو خلکو دتباهي دمخنیوي په خاطر پریوه پلټفورم راتول او وطنوالو او نړیوالوته د مشکل دحل بدیل وړاندې او دټولو لپاره دهیلو یوه مرجع سي. افغانان تردرې لسيزو زیات کافي وځورول سول او دځینو داخلي او خارجي حلقو دمفاداتو لپاره ددې مظلوم ملت نور زورول د تحمل وړ ندی. ددې تراژیدی دوام که په هر سیاسي، مذهبي، قومي یا نړیوال ملحوظوي یو ډیر غیر انساني عمل او لویه نامردی ده. د سیمې او نړیوالو طاقتونو مشروع گټې باید دافغانانو دگټو سره هماهنگې سي. اوس هم مور فرصت لرو چې یوه همبرغې او منسجمه ستراتیژي چې په عمل کې ښه نتیجه ورکړي طرحه کړو چې دهغه په برکت افغانان وتوانیږي چې یو مستقر، فعال، دگاونډیانو دوست او دنړیوالې ټولنې قابل اعتماد انډیوال دولت جوړ کړي.

دافغانستان د دولت دمخالفینو سره دممل متحد یا ناتو مخامخ خبرې د عدم اعتماد او ځینو نورو ملحوظاتو په وجه ښائي مطلوبه نتیجه ورنکړي. خو هغه پوه او ازمويلي افغانان ښائي له بحران څخه د افغانستان دراوتلولارې چارې پیدا کړي کوم چې دامریکا دنظامی کمپین او په کابل کی دهغو

دملگرو او د مسلحو مخالفینو د کړيو غړي نه دي بلکه تل ئې د وطن او اسلام د گټو دفاع کړې او د ټولو اړخونو د سالمو عناصرو سره يې ښه روابط ساتلي دي. څرنگه چې د افغانستان موجوده بحران نړيوالو مداخلو خلق کړيدی نو د عملي قدم پيښ او نړيواله ټولنه وظيفه لري چې پدې لار کې يو مثبت قدم واخلي. دوهم او حتی اول د افغانانو وظيفه ده چې د خپل نجات لپاره سره راټول او دخپلو وطنوالو او نړيوالې ټولنې سره د بحران د حل په لار کې مرسته وکړي. موږ ټول بايد په افغانانو کې يو داسې شخص يا ډله ولټوو چې پورتنې خصوصيات ولري، افغانان ئې په بد نوم ونه پيژني، د طالبانو، مجاهدينو او نورو وطندوستانو سره ئې اړيکې بدې نه وي، د سيمې هيوادونه ترې ونه ويرېږي او نړيواله ټولنه ورسره کار وکړايسي او ورڅخه وغوښتل سي چې د موجوده بحران د حل په لار کې يو مثبت کردار اداء کړي.

څرنگه چې د افغانانو موجوده کړاؤنه تر ډېره حده د بهرنيو قوتونو د مداخلو نتيجه ده نو دا د نړيوالې ټولنې فرض دي چې د دغه کړاؤنو په ختمولو کې مرسته وکړي. نړيوالې مرستې بايد د يوې معينې مرسته کوونکې ادارې لخوا تنظيم سي او هر هيواد لکه اوس اجازه ونلري چې هر چيرې او هر څومره چې ئې خوښه وي پيسې مصرف کړي. مرسته سوې پيسې بايد د دولت د پنځه کلن پلان په چوکات کې د افغانستان د بيارغونې لپاره ولگول سي. دا پلان بايد مارشال پلان ته ورته وي د کوم د عملي کيدو چې ښاغلو بوش او بليرو عدي کړيدي. د لومړي پنځه کلن پلان په تطبيق سره به افغان دولت تر ډېره حده دخپلو خلکو او نړيوالو هغه باور ترلاسه کړي چې د هيواد سمې خواته روان دی، امن او عدالت به تأمين سي، اقتصاد به وده وکړي او نړيوال رقابتي بازار ته به لار پرانيزي. دا وخت به افغانستان د نړيوالې ټولنې يو

مثبت غړی وي او د سیمې په استقرار او دمخدره موادو د تولید او قاچاق په مخنیوي کې به معتنا به کردار ادا کړای سي.

د افغانستان د بحران سیاسي حل

زما یقین دی لکه پخوا چې انگریزي استعمار او ورپسې روسي بنکیلاک کامیاب نسو، داسې به امریکا هم نه بریالی کيږي. همدا اوس د امریکا جمهور رئیس وایي چې موږ په افغانستان کې نسو کامیابیدای او د ناټو مشروایي چې جنگ د حل لارنده. سؤال دادی چې که جنگ د حل لارنده او امریکا به حتماً وځي نو بیا به څه کيږي او پرځای به یې څه ډول حکومت وي؟ موږ ډیر ځله جنگ په ډیرو قربانیو گتلی دی خو دا گټه مو بیا خپله نده سمباله کړې؛ او دغه سبب دی چې لږو ډیر هر څلو بڼت کاله پر موږ بیا یو تباہ کوونکی جنگ تحمیل سویدی. موږ اکثره پدې نه یو توانیدلی چې یو مخلص او ولس ته وفادار قیادت ولرو؛ خپلی گټې تعریف کړو؛ د گاونډیانو گټې او په سیمه کې د لویو طاقتونو گټې وپیژنو او بیا د گاونډیانو او په سیمه کې د لویو قدرتونو مصالح د خپلو گټو سره موازي او هم اهنګ کړو؛ یا لږترلږه یې د خپلو گټو سره له تصادمه وساتو. زموږ د دغو کمزوریو نتیجه ده چې له یو مصیبتنه لا خلاص نه یو پر بل اوږو. راسی دخدای (ج) لپاره پر ځان، خپل راتلونکي نسل او وطن زړه وسوځوو او سره کښینو چې څنگه کولای سو د دغسې غمجن تاریخ د تکرار مخ ونیسو؟ راسی په سره سینه سوچ وکړو چې مطمئن سیاسي حل او باثباته مستقل دولت به کوم وي؟

یو کال دمخه (مئی ۲۰۰۸) کله چې زه د امریکا په سفر وم او راته معلومه سوه چې هر څوک د امریکا جمهور رئیس سي هغه به افغانستان ته ډیر عسکر استوي، جنگ به پراخوي او تودوي (داځکه دا د امریکا د دولت پالیسي وه

نه د کوم حزب) نومې سوچ وکړ چې څه باید وسي. دا جريان مې په تير کتاب (دافغانستان دکړکيچ دحل لار) کې مفصل ليکلې دي. هغه وخت ما تصور کاوه چې غالباً به بارک اوباما بريالی کيږي داځکه چې دېوش او دده دحزب څخه امريکايان ډير په تنگ سوی وه. ما ويل چې که اوباما بريالی سي معنی يې داده چې څلور کاله نور پرافغانانو تراوس شديد جنگ تحمیل دي. دا تصور مې هم کاوه چې اوباما به غالباً دوهمه دوره هم بريالی کيږي داځکه چې دامريکا سياسي تاريخ او عنعنه داسې ده چې يو جمهور رئيس ډير له پنبو پاته نه وي بله دوره بيا انتخابيږي. بوش لاهم دوهمه دوره بريالی سو پداسې حال کې چې اوباما خو تر بوش ډير تعليم یافته او فعال سپړی دی چې غالباً به دوهمه دوره هم جمهور رئيس سي. ددې خبرې دا معنی چې اته کاله نور به زموږ د خلکو قتل عام دوام لري. اته کاله وروسته چې کله دامريکا دجمهوري رياست نوی کانديد شعار ورکړي چې که ماته رایه راکړئ زه به له افغانستانه فوج وباسم او پدغه شعار کامياب سي. هغه هم سمدستي فوج نسي را ايستلای بلکه کال دوه به اخلي. پدې حساب لس کاله نور پراخ او شديد جنگ زموږ پر مظلوم ولس تپلی دی او دټولي پر مختللي نړۍ وسلې به زموږ دمنافقو او نامردو گاونډيانو په همکاري، پر موږ استعماليږي. ما داهم معلومه کړه چې امريکا به کونښن کوي چې پر طالبانو قاطع عسکري ضربات او ښه يې زمول کړي او بيا يې پخپلو شرايطو مذاکراتو ته ورو غواړي. په شروطوکې به يو داوي چې موږ دمعتدل طالب سره خبرې کوو او دافراطي طالبانو او تروريستانو سره نه؛ موږ دهغه چاسره خبرې کوو چې جنگ ردوي، په افغانستان کې زموږ روان ددموکراسۍ جريان مني او دالقاعده سره خپل تړاو شکوي. پدې ډول امريکا غواړي دخپلو مسلحو مخالفينو په منځکې تفرقه واچوي او دپخواني استعماري فارمول په اساس يې اول بيل کړي او بيا يې ايل کړي. ماته امريکايانو دا خبره هم کړيده چې دوی دطالبانو

سره مشکل نلري، ددوی مشکل د القاعده سره دی؛ که طالبان د القاعده څخه جلا سي نو امریکایان حاضر دي خبرې ورسره وکړي. ماورته وویل یو وخت تاسې کونښن کاوه چې دا دواړه سره یوځای وي او اوس یې سره جلا کوی. د دنیا کارونه داسې ندي چې هر وخت د چا زړه وغواړي هغه به کولای سي. اوس په افغانستان کې نړیوال جنگ دی. تاسې سره اته دیرش هیوادونه نظامي مرسته کوي او یو شمیر نور مو ملاتړي دي. داسې طالبان هم طبعاً نړیوال مرستندویان لري. تاسې چې د دنیا یو لوی قوت یاست بیا هم پدې جنگ کې لتویا، لتوانیا او جورجیا غوندې کمزوره هیوادونه ځان اړ بولی نو طالبان چې کمزوري دي ولې به دنورو مرسته ردوی. ترڅو اوسنی جنگي حالت په افغانستان کې نه وی ختم سوی داسې غوښتنې عملي ندي بلکه بنائې طالبان یې پخپل خلاف دیو دسیسې پحيث تلقي کړي. راسی! اول اوسنی جنگي حالت په افغانستان کې پایته ورسوو؛ دا نور مشکلات پخپله کرار کرار حلیري.

دا خبره هم ما تکرار آله بهرنيانو اوریدلې ده چې د افغانستان په استقرار او بیا ودانولو کې باید گاونډيانو ته لوی کردار ورکول سي چې دا د ملگرو ملتو د مؤسسې پخوانی موقف هم دی. پداسې حال کې چې افغانان همدغه نړیوال ظلم تباه کړيدي چې سرنوشت یې گاونډيانو او لویو طاقتوته حواله سويدي او خپله افغانان چا ندي پرې ایښي چې خپل سرنوشت پخپله وټاکي. دغه نړیوال ظلم دی چې تل گاونډيان اول د مرستې په نوم راځي بیا د افغانستان په خاوره کې تردغه نامه لاندې مضر رقابتونه کوي، ورپسې یې دغه رقابتونه په سیمه ایزې دښمنۍ اوږي او په بالو کاله جنگ بدلیري. دوی د افغانانو سره د مرستې تر نوم لاندې په افغانانو کې پخپلو ملگرو خپله نامرده اجنډا مخته بیايي او دخپلو افغانانو وروڼو سره ئې جنگوي.

ددې پرځای چې افغانستان تل دخپل جغرافیایي موقعیت قرباني وي، که فرصت ورکړه سي يقيناً به دا هیواد سیمې ته د ثبات یو مهم عنصر وگرځي. دا ځکه افغانستان نه یوازې د اوبو نښې زیرمې او ډیر گټور معدنونه لري چې د سیمې د هیوادو په هوساینې او پرمختګ کې ورڅخه کار اخیستل کیدای سي بلکه دا هیواد د مرکزي اسيا، جنوبي اسيا، چین، او خلیج ترمنځ د راکړې ورکړې مهم پل کیدای سي. یو ارام افغانستان د سیمې د ثبات لپاره ډیر گټور دی. تراوسه هروخت چې په افغانستان کې نا ارامي پیدا سوې یا چا پیدا کړېده نو گاونډیانو او حتی نړیوالو ددغه اور څخه د ځان ساتلو لپاره په پلمه افغانستان ته ور دانگليدي. خو څرنگه چې دوی پخپل منځ کې جوړ ندي نو کله چې هغه اور څخه قابو سویدی دوی هلته بیا دخپلمنځي رقابتونو اور بل کړیدی او پدې ډول یې افغانان په یو بل مدهش اور اړولي دي چې دهغه اور تاو هم همدغو اور بلوونکو ته رسيدلیدی. او بیا همدوی حیران وي چې خپل بل کړی اور څنگه مړ کړي. دا وړانونکی بحران هرڅو لسيزي وروسته بیا راپیدا او تکرار یږي، افغانان پکې سوځي او سیمه ناقاره کوي. زه توقع نلرم چې پرافغانانو دې د چا زړه وسوځي او پردې مظلوم او زوریدلي ولس دې څه رحم وسي. دا ځکه تراوسه دا ډول انساني ضمیر په چا کې پیدا نسو. خو وایم چې افغانستان د سیمې یوه مهمه برخه او د نړیوال کلي یو مهم کور دی چې نا ارامي یې هروخت ټول نا ارامه کړیدی. راسئ ټول لږ په سره سینه غور وکړو چې زموږ ټولو خیر په څه کې دی او څنگه دبحرانو نو دا شیطاني دائره ماتولای سو او ددې په عوض کې چې ناقرار افغانستان د سیمې او نړیوالو د ناقراری سبب سي او یا گاونډیان او نړیوال په افغانستان کې د عدم استقرار سبب سي، افغانستان د سیمې په ثبات او سوکالی کې مهم رول ولوبوي. هغه هیواد چې د سیمې او نړۍ د نا ارامۍ او عدم استقرار سبب کیدای سي د ثبات او پرمختګ سبب کیدای

ئې هم سي. افغانستان، د ديورنډ د خط هاخوا په قبائلي سيمو، د هندوستان په کشمير او د مرکزي اسيا او ايران په ثبات کې مهم رول ادا کولای سي.

د غرب او زموږ د گاونډيانو د عزائمو په نظر کې نيولو سره ما کال دمخه د اسوچ وکړ چې د جنگ په اوسني معادله او معضله کې افغانان چيرې دي؟ ايا موږ د کور مالکان هم يو څوک يو؟ ايا موږ هم په دغه معادله کې ځای لرو او په تعديل او حل کې يې کوم کردار اداء کولای سو؟ هغه افغانان چې ځانوته روښنفکر او سياستپوه وائي چيرې دي چې وائي بيله موږ د افغانستان مشکل نه حلېږي؛ زموږ څخه چا پوښتنه نده کړې که نه اوس به پر هيواد دا مصيبت نه وای. هغه کسان چې ځانوته مغز متفکر او د ټولنی پيروي (کریم) وائي چيرې دي؟ فيصله مې وکړه چې ارام به نه کېښيم، په دنيا به گرځم او د هر هغه چا کور ته به ننوتې ورځم چې د وطن د خيږد فکر توقع ځيني کيږي. هغه ته به خپل د امريکا سفر، له سفره زما برداشت او د افغانستان حالات تشریح کوم او بيا به ورڅخه د وطن د نجات په منظور د بحران د سياسي حل نسخه غواړم.

په واشنگتن کې مې خلک وليدل، بيا مې لاس انجلس، سانفرانسيسکو، شيکاگو، ميشيگن، فلاډلفيا، نيويارک او ویرجینيا کې افغانان وليدل او په کچکول کې مې څه راتول کړل. بيا مې هم هر چاته خپل ادرس، تلفون او ايميل ورکړ چې په مورد کې راسره په تماس کې سي او خپل نظريات راواستوي. کور کې مې کچکول خالي کړ او د اوارې دارو په سفر ووتم. په ناروې، سوېدن، ډنمارک، جرمني، هالیند، بلجيم، فرانسه او انگليستان کې مې ډير کسان وليدل. د خپلې ورکې دموندلو په تلابن کې چې چيرې چا يو پوه او دوطن په درد دردمن افغان يا ډله راښوولیده ورغلی يم. دارو په سفر کچکول مې هم کور کې خالي کړ او بيا د افغانستان او پاکستان په سفر

و وتم لومړی پېښور ته ولاړم. هلته مې افغان مهاجرین او د جهادي تنظیمونو مهم کسان چې کابل ته نه وه تللي ولیدل؛ کافي خبرې مې ورسره وکړې.

د تورخم له لارې افغانستان ته واوښتم. د جلال اباد پر لار یوشمیر علماء کرام د قاری اسرار الله همیم په مشرۍ راته ولاړه او زه یې په بهسودو کې د همیم صاحب مدرسې ته بوتلم. هلته مې واپول که څه هم د ننگرهار والي (گل اغا شیرزی) مېلمه کړم او ډیر اخلاص او اصرار یې وکړ چې په دولتي میلمستون کې و اوسم خو ما قبوله نکړه او په مدرسه کې پاته سوم. گل اغا شېرزی زما تحریک یو عاجل ضرورت وگڼه او د هر راز مرستې و عده یې وکړه. په جلال اباد کې مې د پوهنتون د استادانو، لیکوالانو، علماؤ، پوهانو او قومي مشرانو سره وکتل. هغوی ته مې وویل چې په ورکه پسې گرځم او ستاسو ټولو څخه مرسته غواړم. مرسته زما سره وکړئ، مرسته د ځانو سره وکړئ او مرسته دخپلو مظلومو خلکو او وطن سره وکړئ. ما ویل چې د افغانستان د بحران د سیاسي حل لپاره اول فکر او فارمول جوړول په کار دي؛ عملي کول او ملگري پیدا کول وروسته خبره ده. اول فارمول باید جوړ سي چې څه باید وسي؛ دا شخصو خبره وروسته ده. موږ اول نظام باید جوړ کړو او بیا دهغه لپاره سړي وگورو. نباید د سړو لپاره چوکۍ و تراشل سي. وروسته حاجی عبدالقیوم مومند (مشهور په منگل حاجی) په گرداب کې میلمستیا کړې وه چې په هغه کې د مومندو د قدام یوشمیر مشرانو گډون کړی وو. دهغو سره مې په پښتني جرگه کې دخپلې ورکې موضوع مطرح کړه. خبرې گټورې وې. وروسته د همدې قومي مشرانو په بدرگه کابل ته ولاړم او هلته په نوې کارته کې دهغوی په ځای کې ډیره سوم. کابل کې مې جمهور رئیس (حامد کرزی)، یوشمیر وزیران، والیان، د شوری وکیلان، د پوهنتون استادان، لیکوالان، پوهان، قومي مخور، د جهاد رهبران، د حزب اسلامي

او طالبانو پخواني مشران وليدل او مفصل مجلسونه مې ورسره وکړه. وروسته کندهار ته ولاړم او هلته مې ځينې مهم کسان وليدل. بيا کوټي ته ولاړم او افغان مهاجرين مې وليدل. ټولو ته مې همدا سوال مطرح کړ چې د افغانستان د بحران حل په څه کې دی؟ هرچا ويل جنگ يې د حل لار نده. امریکايان په جنگ ميدان نسي وړای. ددوی ډيريو ويل چې مخالفين هم مزاحمت کولای سي خو د گاونډيانو او نړيوالو څخه ارام حکومت نسي کولای. ما په هرځای کې هريوه ته همدا خبره کړيده چې که جنگ بحران نسي حلولای نو د مسئلې سياسي حل به کوم وي؟ هغه به کوم حل وي چې پر لاندې بينادونو ولاړ او دغه يې اساسي نکات وي:

۱. افغانستان اوس اشغال دی او دا اشغال څرنگه ژر تر ژره رفع کېدای سي؟

۲. په افغانستان کې څه ډول يو حکومت بايد راسي چې اکثریت يې خپل وگڼي او ملاتړ يې وکړي خو کوم کسان او لږکي چې يې خپل نه گڼي دومره ځان محروم احساس نکړي چې ټوپک پسې راواخلي. په امریکا، انگليستان، فرانسه او نورو پرمختللو هيوادو کې هغه ډله چې په انتخاباتو کې بريالی کېږي حکومت جوړوي او مخالفينو ته په حکومت کې ځای نه ورکوي خو هغوی ټوپک نه پسې وراخلي بلکه موقع ورکوي چې کار وکړي. د افغانستان موجوده نظام ځکه ناکام دی چې دولت منصوبونه د اهليت، لياقت، مؤثريت، احتساب او شفافيت پر بنیاد ندي توزيع سوي بلکه د استعماري گټو په حکم پر قوم، ژبه، نژاد او د ټوپک پر شمير او پردوته د خدمت په اندازه ويشل سويدي. سربيره پردې، د تيرو د يرشو کلو په

موده کې د زمامدارانو قوت دخلکو په توهین، ازارولو، شرلو، وژلو او بمبارولو کې استعمال سویدی چې بده نتیجه ئې ټول وینو. دیوه داسې نظام راتلو ته باید کاروسي چې داسلافو دغه پالیسي بدله کړي؛ کار واهل ته وسپاري او ځان ولس ته ورسوي؛ راتلونکی افغان دولت باید ولس ته دهغوی دمستقبل یو روښانه تصور او هغه ته درسیدو واضح کړنلاره ورکړي او د ځان سره یې په خوشحالی او امید دیو هوسا او پرمختللي افغانستان لپاره ملگري کړي.

۳.

مور په داسې یو سیمه کې پراته یو چې گاونډیان مو حریص، منافق، د اسلام ترنامه لاندې نامسلمان او نامرد دي. خود بد گاونډي سره به هم څوک دگذاري لار مومي. د ډپلوماسی اهمیت په همدغه کې او مهارت یې همدلته دی. څنگه کیدای سي چې زموږ په هیواد کې د گاونډیانو مضر رقابت او بالوکاله جنگ په همکارۍ بدل سي؟ او یا لږترلږه په ټکر کې نه وي. که د کوم گاونډي سره دوستانه اړیکې نسو ټینګولای نو کم تر کمه عادي روابط خو ورسره ولرو؟ له شره یې څنگه ځان ساتلای سو؟

۴.

مور په داسې حال کې چې د چا غلامی نه منو، دنړیوال کلي یوه برخه او دمسئولیت په احساس سره دنړیوالې ټولنې یو باوري انډیوال یو. افغانستان د دوستانه اړیکو په درلودلو سره د نړیوالې ټولنې یو فعال غړی او بزنس پارتنر دی. هغه به څنگه دولت وي چې و خپل ولس ته مخلص او دهیواد لوړې گټې تعریف کړي؟ او څنگه کولای سي چې په سیمه کې د گاونډیو

او دنړې، د لویو طاقتونو مشروع ګټې تشخیص او د افغانستان د ګټو سره یې هم‌غږې کړي؟ موږ څنګه ګاونډیان او نړیوال مطمئنولای سو چې د چا امن او ترقی ته تهدید نه یو خو په موږ کې دنورو مداخله هم قطعاً نسو زغملای او عواقب به یې دوی ته وخیم وي.

افغانستان ډیر مهم ستراتیژیک موقعیت لري چې د مرکزي اسیا، جنوبي اسیا، چین، ایران او خلیج په منځ کې پروت دی. افغانستان که مستقروي د سیمې په ثبات او ازدهار کې لوی مثبت رول لوبولای سي. او دا هیواد هغه وخت مستقر کیدای سي چې بیطرف وي. افغانستان هغه وخت افغانانو او نورو ته د سردرد سویدی چې بیطرفي یې خرابه سویده. په ۱۹مه پیړۍ کې برتانویانو، په شلمه پیړۍ کې روسانو، ورسته د افغانستان ګاونډیانو او د ۲۱مې پیړۍ په سر کې د امریکا مداخلو افغانستان او سیمه د بحران سره مخ کړه. حتی غیردولتي او انفرادي مداخلاتو او ملیشوته پناه ورکولو هم افغانستان او سیمه بحراني کړه. د افغانستان بقاء په بیطرفۍ کې ده چې د ګاونډیانو سره بڼه روابط ولري او د نړیوالې ټولني انډیوال وي.

افغانستان او پاکستان ته د سفر په جریان کې مې د دولت د مسلحو مخالفینو مهم مشران چې پټ و ه هم ولیدل. هغوی ته مې وویل چې جنګ و سیله ده او هدف ندی. جنګونه بالاخره په مذاکراتو او سیاسي حل ختمیږي. دیوې داسې مخلصې سیاسي هستې اهم ضرورت دی چې دغه لوري ته کار وکړي. هغوی ته مې واضح وویل چې زموږ د سیاسي حل تلابن باید په هیڅ وجه د روان

نظامي مقاومت د کمزورولو په منظور نه وي بلکه د یوه داسې سیاسي جبهې جوړول وي چې دا شغال ورځې وړاندې کړي؛ هیواد او اشغالگر ټول له موجوده مصیبتته خلاص کړي. دلته باید هغه کسان او عناصر د وطن د نجات لپاره منسجم سي کوم چې اوس لکه څنګه چې لازمه ده فعال ندي. هرچاته باید روښانه وي چې زموږ تحریک د مسلح مقاومت برخه نه خو په مقابل کې یې هم نه یو ولاړ. غازیانو ته مې داهم وریاده کړه چې د جهاد په دوران کې موږ تر تاسې ډیر ولسي ملاتړ درلود، ګاونډي هیوادونه زموږ ملګري وه کوم چې اوس ستاسې پخلاف د امریکا ملګري دي، اسلامي دنیا زموږ سره وه او په هرجومات کې پنځه وخته دعاء راته کیده (تاسې ته اوس په کعبه مبارکه کې هم دعاء نه کیږي)؛ غربي نړۍ هم زموږ تر شا ولاړه وه کوم چې اوس ټول تاسې سره په جنګ دي. ددې ټولو امتیازاتو سره چې دروس پخلاف زموږ جهاد درلودل بیا هم چې کله وخت راورسید زموږ دوستان او دښمنان سره کښینستل او د جهاد د بري مخ یې ونیو. کیدای سي یوه مرحله راسي چې ستاسې او سني ملاتړي او دښمنان دواړه ستاسې په غیاب کې سره کښیني او تاسې ته ووايي چې وظیفه مو خلاصه سوه؛ تاسې لرګی واست او زموږ دیګ درباندي پوخ سو. زما یقین دی ستاسې څخه به ددې ډیرو قربانیو مننه هم ستاسې او سني دوستان ونکړي او ممکن په ګډه داسې ناروا ټاپه درباندي ولګوي چې کلونه یې بیا په پاکیدو حیران یاست. ددغسې یو حالت په فکر کې باید یاست او دیو معقول سیاسي حل طرحه باید تل در سره وی.

د سفر په اخیره کې په اسلام اباد کې وم او له هغه ځایه د کراچی پر لار لندن ته تلم. اسلام اباد کې د پاکستانی مقاماتو سره خبرو کولو ته تیار نه وم داځکه زما ورکه لانه وه پیدا او ما هغوته دویلو منسجم څه نه درلوده. یوازې د

پالیسی مطالعاتو انستیتوت ته زما دافغان کوربه په اصرار ورغلم. هغو ته مې وویل چې پاکستان یوه ډیره خطرناکه بازي روانه کړیده؛ نه معلومېږي چې خومره به دوام وکړي او نتیجه به یې څه وي. تاسې له یوې خوا د امریکا ملگري یاست خو له بلې خوا د امریکا د مسلحو مخالفینو سره هم مرسته کوئ. د مخالفینو یو شمیر مشران په پاکستان کې ګرځي خو د ګوانتانامو، بگرام او کندهار زندانونه هم تاسې په دوی ډک کړيدي او له قفسه یې د تقاضا په وخت کې خریدار ته په لاس ورکوئ. دابه ترکله ادا مه پیدا کوي؟ ستاسې د همدغه دوه مخې پالیسی په وجه امریکا درڅخه راضي نده او وائي کافي همکاري نه کوئ، د کابل دولت خو په جار سردرڅخه ټکوي، طالبان هم ناراضه دي او دافغانستان ملت هم شاکي دی. دابه ترکله؟ د جهاد په وخت کې هم تاسې تر نورو هیوادو ډیره قرباني ورکړه؛ په سختو شرائطو کې مو د جهاد ملاتړ وکړ او ملیونو افغان مهاجرینو ته مو په نره پناه ورکړه. خو د جهاد په نتیجه کې نه تاسې او نه افغان مجاهدینو ستاسې د ناسمې پالیسی په سبب د خپلو قربانیو ثمره ولیده. دا ولې؟ په سیمه کې داسې هیوادونه سته چې ستاسې په نسبت یې نه د جهاد ملاتړ کاوه او نه اوس ستاسې پشان د امریکا ملگري دي خو تر تاسې اوس هم امریکاته محترم او ستاسې په نسبت په سیمه کې په ګټه او په قضا یا وې کې تر تاسې په مراتبو ډیر مطرح دي. دا ولې؟ تاسې باید پردغه موضوع جدي غور وکړئ. لکه افغانان چې تاسې ته اړ دي داسې تاسې هم دوی ته اړ یاست. راسئ په افغانستان کې د ګاونډیانو مضر رقابت او بالوکاله جنگ په تعمیري سلوک بدل کړو چې د ټولو په ګټه دی. که افغانستان د سیمې د نارامۍ سبب کېدای سي د ثبات وسیله ئې هم کېدای سي. خصوصاً د پاکستان د ثبات لپاره افغانستان ډیر مهم کردار اداء کولای سي. راسئ! د تخریب پرځای د مسئلې پر تعمیري اړخونو فکر وکړو. افغانانو ته موقع ورکړئ چې په سیمه کې خپل موقعیت

اشغال او د سيمې په ثبات او پرمختګ کې تعميري کردار اداء کړي. دانستيتوت کسانو ډير غوښتل چې زه د پاکستاني مقاماتو سره وگورم خو زه تيار نه وم او کور ته راغلم.

د افغانستان او پاکستان د سفر کچکول مې هم کور ته راوړ او د هغه نورو کچکولونو سره مې يوځای کړ. پدې ډول مې د څلورو نکاتو پر بناء و افغانستان ته د يو جامع سياسي حل د پيدا کيدو په لټه ترديرش زره کيلومتره ډير سفر وکړ، د ډيرو افغانانو دروازو ته ودرېدم او ټولو ته مې کچکول ونيو چې (د دلبرو صدقې لره ئې غواړم - هسې نه چې په دنيا پسې دلگير يم). گل بې خاره نه وي. د سفر په جريان کې مې د يو شمير کسانو څخه ناخوالي هم اوريدلې دي خو زه دخپلې ورکې ملنگ وم او ملنگ که پخپل کور کې هر څوک وي، چې کچکول يې په څنگ کې بيا غرور نلري دهرچا دروازې ته په طمع دريږي. څوک يې په کچکول کې څه وراچوي، څوک جواب ورکوي، څوک طعنه او لغاز ورته وائي او ځينی وخت يې حتی ماشومان او لاوباله کسان ازروي هم. زما (د قوم د ملنگ) همدا حال وو. د ډيرو هغو کسانو څخه ناهيله ولاړم چې هيله ترې کيده مگر هغو بيا څه راکړل چې چا په شمير کې نه راوستل.

ټوله شپه خراغ په لاس کې گرځيدمه کور په کور
چې پيدا کړمه دې ښار کې کوم يو کور دی کوم يو گور

چې معلوم کړم چا بل کړي دې تورتم کې خراغونه
څوک د مرگ په خوب ويده دي شاته کړي بې غمونه

هديره راته ښکاره سوه ټوله ښار له بده بخته
هغه کور چې چا باله به هغه گور وو لادوخته

چې بيدار وو هغه غل وو، يا نشه تللی له ځانه
له کور و همدوی راوتی، نارامه، پريشانه
يو ناڅاپه مې نظر سو پر کړکی ديوه کور

په کچکولو نو کې راټول سوي معلومات مې تنظيم کړل او د يو وړاندیز څاکه
مې ورڅخه ترتيب کړه. دا په حقيقت کې زموږ د خلکو دا کثريت نظر دی.
طرحه دهیچا موقف سل په سلو کې نه تمثیلي خو د هر چا څه پکښې سته او
په لږ گذشت او یا فشار د توافق سبب کیدای سي؛ کار ورته په کاردی خو
جدي کار.

د سفرونو په نتیجه کې مې دور کې د پیدا کیدو تر څنگ ځینې نورې گټې هم
وکړې او هغه دا اول مې خلک او ملگري و پیژندل او بل مې دخپل ولس پر
شرافت، عالیجنابۍ او دروندتوب نور هم یقین پوخ سو. بیشکه، دا عظیم
قوم د هر چو پر مستحق دی. که څوک یو قدم ددوی پر لور صادقانه واخلی
دوی څو قدمه ورته لیبک وائی. دوی همداسې د انځر گلانو ته سترگی په
لاره دي. په سفر کې مې د تعلیم یافته طبقې څخه گیله وسوه چې له ولسه
ډیر غواړي او لږ ورکوي. چې څومره به ډیر تعلیم یافته وو هغومره به یې
تقاضا ډیره او د خدمت عرضه به یې کمه وه.

په پای کې دادی ستاسو محترمو مخ ته دخپلو سفرونو او هلو ځلو نخوړ (د
افغانستان دبحران د سیاسي حل د وړاندیز څاکه) ایردم. په غور یې ولولئ او
دلاندې نکاتو په مورد کې لطفاً خپل نظر را کړئ؛ د ځواب مو منتظر یم:

• دغه وړاندیز (فارمول) اصلاح کړئ خو نهائی شکل واخلی.

- دغه وړاندیز څنگه عملي کيداى سي؟ عملي لار به يې کومه وي؟ (ترهرڅه اول فکر جوړول پکار دي. چې فکر جوړ سو بيا په عمل کې دهغه د پياده کولو ضرورت دى. په رود چې څوک گډېږي گودر به گوري. اوس چې فکر جوړ او فارمول پيدا سو؛ سوچ په کار دى چې څنگه عملي سي).
- ستاسو په فکر پردغه لار څوک تلای سي؟ نومان يې کوم دي؟ (کله چې فکر جوړ او درياب ته د ورگډيدو گودر معلوم سو نو بيا همفکره ملگري پيدا کول په کار دي چې دنجات ساحل ته دا کښتۍ په گډه پورې باسي؛ دا ديوه سړى کار ندى بلکه ډله ايز تکل غواړي).

درناوي

دكتور فاروق اعظم

بسم الله الرحمن الرحيم

د افغانستان د بحران سياسي حل

۱۰ فبروري ۲۰۰۹

د افغانستان د اساسي قانون د ۲۴ مادې د حکم په اساس دې د راتلونکو انتخاباتو پر ځای لويه جرگه په لاندې ډول راوبلل سي:

الف. د افغانانو د خپلمنځي خبرو پيل:

۱. د باور فضاء رامنځته کول: د دايمي سولې په منظور د خبرو تر پيل دمخه د متخاصمو ډلو ترمنځ د باور د فضاء رامنځته کيده ضرور دي؛ په نشراتو کې دې يو د بل خلاف مضر تبليغات بندول او په عوض کې د پخلاينې خبرې کول.
۲. د متخاصمو ډلو ترمنځ دې د تفاهم په منظور بيطرفه او د خیر خلک وگرځي.

۳. د حسن نیت د ښوولو لپاره د یو شمیر بنديانو خوشې کول.
۴. یو پرېل د تورو نو اخیستل او پر سرونو د جایزو لغو کول.
۵. د اوربند اعلان. د اوربند څارنه یو ګډ کمیسیون کوي او دواړه خواوې کمیسیون ته د دندې د اجراء لپاره سړي او لازم امکانات برابروي.

ب. لویه جرګه:

- د افغانانو، ګاونډیانو او نړیوالو سره تر تفاهم وروسته، اسلامي کنفرانس د یوې بین الافغاني جرګې له جوړیدو سره مرسته کوي چې د لویې جرګې د جوړیدو او رابللو لپاره کړنلاره جوړه کړي.
- لویه جرګه د افغاني ټولو متخصصو، مطرح، معتنابه ډلو او پوهو شخصیتونو له منځ څخه د اسلامي کنفرانس په مرسته رابلل کیږي. د لویې جرګې په درشل کې ټول سیاسي بنديان خوشې کیږي. اوربند دوام لري او وسله والو مخالفینو ته په سیاسي پروسه کې دځای ورکولو له لارې جګړه عملاً ختمیږي.
- د سولې ابتکار ته د لارې د هوارېدو په منظور لویه جرګه په اوسني اساسي قانون کې لازم تعدیلات راوړي او د افغانانو ترمنځ د یو آزاد، آرام او پرمختلونکي افغانستان لپاره په یوه روښانه فضاء کې مستقیمې او غیر مشروطې خبرې پیلوي.

- لويه جرگه د خپلمنځي تفاهم په نتيجه کې د هيواد لپاره قيادت تشبیتوي او يو بيطرف شخص د حکومت په جوړولو چې ټولو جنګي خواوو ته قابل قبول وي مکلفوي. د دولت موجوده رئيس خپله چوکۍ او صلاحیتونه د لويې جرګې په مخکې ودغه منتخب شخص ته سپاري او هغه پخپل وارو اسلام، هيواد او اساسي قانون ته د تعهد او وفادارۍ لوره کوي.
- د لويې جرګې د غړو لخوا د دولت و نوي مشر ته په اسلامي طريقه تر بيعت ورسته لويه جرگه رخصتيري او پر خپل ځای د هر ولايت څخه درې تنه نمايندگان پريږدي (دیني عالم، قومي مشر او د عصري علومو تعليم یافته) چې دولسي جرګې وظيفه اجراء کړي. د دولت نوی رئيس خپله کابينه دغه ممثلي ولسي جرګې ته د اعتماد درائي د اخیستو لپاره معرفي کوي.

ج حکومت:

- انتقالي حکومت ملي وحدت ته متعهد او د ناپېيلو او مسلکي کارپوهانو څخه جوړ دی.
- انتقالي دوره درې کاله ده.
- انتقالي حکومت ائتلافي ندی؛ مشر او د حکومت غړي يې دکوم هيواد يا افغاني ډلې نمايندګي نکوي خود چاسره د بنمني هم نلري.

د دولت واک د چا یا دلې یا کوم هیواد پر ضد نه استعمالیږي بلکه د افغانستان د علیا گتو په خدمت کې دي.

- د افغانستان دولت تعهد کوي چې د نورو هیوادو په داخلي چارو کې مداخله نکوي او اجازه نه ورکوي چې خاوره یې د نورو پر ضد استعمال سي. او کونښن کوي د سیمې او نړۍ په ثبات او پرمختګ کې لازم مثبت رول ولوبوي.
- د افغانستان گاونډیان د دغه هیواد په داخلي چارو کې د عدم مداخلت تعهد کوي او د م.م.م. د امنیت شوری د دوی دغه تعهد تضمینوي او پر هغه هیواد تعذیرات لگوي چې په راتلونکې کې د افغانستان په چارو کې مداخله کوي.
- افغانستان د یو ازاد هیواد په توګه د نړیوالې ټولنې یو فعال غړی دی. د ملګرو ملتو مؤسسه انتقالی دولت په رسمیت پیژني او د هغه ملاتړ کوي.
- انتقالی حکومت د هیواد د استقرار او پرمختګ لپاره پنځه کلن انکشافی پلان جوړوي او نړیواله ټولنه تعهد کوي چې افغانستان ته خپلې اقتصادي مرستې جاري ساتي.
- خارجي پوځونه د یو کال په موده کې له افغانستانه وځي. ناټو د افغانستان فوج ته هغه مخکنی او هوایي حربي وسایل پرېږدي چې د داخلي امن لپاره ضرور دي. د ناټو د فوجونو ځای اسلامي فوج نیسي چې په هغه کې گاونډیان او هغه هیوادونه شامل ندي چې اوس په افغانستان کې فوج لري.

- په ایران او پاکستان کې ټول مهاجرین د دوو کالو په موده کې د م. م. د مؤسسي په مرسته افغانستان ته ستنیږي او داخلي بیخایه سوې کورنۍ ځای پرځای کېږي.
- انتقالي دولت ټوله غیرمجازه وسله له افغانانو ټولوي او بهرني مسلح افراد او ګروپونه له افغانستانه رخصتوي. که څوک پاتېږي د دولت او نړیوالو مقرراتو مطابق د مهاجر په ډول معامله ورسره کېږي.
- افغانستان یو اسلامي هیواد او د اسلامي امت یوه برخه ده. د اسلامي کنفرانس په مرسته د اسلامي نړۍ د معتبرو علماؤ یوه ډله د افغاني علماؤ سره انتقالي حکومت ته په ځینو مهمو اسلامي مسائلو کې مشوره ورکوي لکه د بنځو تعلیم، کار او حجاب ټي، د عصري علومو زده کړه، د عصري الاتو لکه د رادیو، تلويزیون، ... استعمال او داسې نور مسائل. چاته باید اجازه ورنکول سي چې د پيشرفت په نوم د اسلام حنیف دین تخریب کړي او یانې د ټولني د پرمختګ په لار کې خنډ کړي.
- انتقالي حکومت د خپلې دورې په دریم کال کې چې خارجي قواوې وتلې، وسلې ټولې سوې او اکثره مهاجر او بیخایه سوې کورنۍ پرځای سوې وي اساسي قانون تدوین او د لویې جرګې په تصویب یې رسوي.
- انتقالي حکومت په اخیرو شپږو میاشتو کې د اساسي قانون مطابق د اسلامي کنفرانس او ملګرو ملتو په مرسته د دولت د مشر او شوری

لپاره انتخابات کوي او دخپلې دورې په پای کې واک ونوي منتخب
مشرته سپاري.

• د انتقالی دورې رئیس او وزیران په راتلونکې لومړنۍ دوره کې
د دولت د ریاست او یا وزارت دنده نسي ترسره کولای.

ومن الله توفيق

=====

www.hewad.com

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**